

DAMAGE BOOK

UNIVERSAL
LIBRARY

OU_222543

UNIVERSAL
LIBRARY

مَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ

شاهنشاہ

مصطفیٰ محمد خان
مصطفیٰ محمد خان

شبی شش ششمان یکی می سلمان کو گاهی یکی شش نهان می هوی سوز و یار فراق او سنی کیس زین کو کبا اگرین ذکر او سکا سنی شش عیادت و یکی می گل شاد به رستار او یکی بین شش کیا زه شیرون کو او سنی ضعیف و دمی می گرد می تو بی تاب یکی می گرد می کشته و گدا کا یکی حاجت تضرع کنان اور شش	بلندی و خیران یکی می گاهی تا تو کو بخشی و ده گیتی او سنی قدرت سید عالم بلند او سنی خیر برین کو کبا به رستار او سکا سنی هر که دما کیا او سنی آریسته باغ و در بهمانداری پاک به و در دلیر و دلاور او سنی کیا یکی گدا کو و به چای تو خشی و به خشی جی سنی شش تو می ششی او سنی کی کر	که می کردگار غفور و رحیم گاهی گاه همیشه کو و به مد و مهر و زهره و شتری زهره و سنی میل و در عیان او سنی سب از نهان یکی می و ذکر او سکا و در بهار و خشی کی یکی نیاز نگه دار فلک جهان یکی می تو به سنی کو یکی کیا کر سنی قوی ای خداوند سنی و به سکا یکی یار می و به	ناله حمد خدای کریم گاهی می فرمودن و به جن و دیوانه و در کیا او سنی سیدایه بال و پت عباد سنی قدر بخشان یکی بهری و دجا و سکا و در چمن بین کیا سر و کوسر خداوند کو یکی مکان یکی اگر و نه به قوت زور و دی توانایی و به پای و زور گدا و شش و یکی می پان تو دگا و یکی می و در
همی خواهم کی سنی شش تو می خواهم کی سنی شش ملاک تو شش سنی شش ولی تو می غفار و آمر دکماست تو می داو و در	ستای می اب و در شش نهین می کو یکی او و در خدا کر و تراز و باغ و در گدا کاره و در جی صیان همی زنی در کی سوا و در	ستوده و در افلاک و در که می می سنی شش و در همی بند و در سنی شش بلا و کو جام مل آرز و به سنی و در و در	مین افتاد و به خاک و در به سنی شش و در سکا و کریم سنی شش دکما و به سار گل آرز و گنجش سنی که سنی و در

عاشق مل بهان وہی اپنی رکھ نامداد سنان ل کو موی سپر مری طبع ہو گئے دان پاک مری خامہ کو کہ گہ فیشا	لیکن قنایہی یہ ہر زمان تو برلامداد اور کھجکوشاد چرخ خروسی سنور تو کر معانی شناسی کی ہو ونگا زمان کو مری کر فیصل لیا	کہ نہ شش غیر ہرگز نہوں جہان میں کدل پڑاں گے جمی اپنی خجیبہ فیض سے بجی شس آب و گاہ سخن الہی مری ان عابہ قبول	ترا ایک منور احسان نکھنکر روزی ہی جان مجی دور کشن کو غفل سے شنائی و کما جھکوار سخن بجی محمد طفیل ہوتل
--	---	---	---

نعت سرب جناب سالت باب علیہ الصلوٰۃ والسلام

پراز کشان غنیر کو بی تو ہاں سر ستران ہی عالم جناب سر سروران آفتونہی سحاب سخا و محبت طاکرم فوز جہان نور ایمان دین فرازندہ لایت سیر قدم او سنی معراج چرب کما میسر ہو واجب کہ قرب حضور یختنا اوسی پاکجا و ترجیع کرون او کی مہا کا بیان کری احب انصاف کا کربان معیون دریا و ہوا مصطفیٰ یشتی اہل لہی کتر غلام	شنائی محمدی و روز بان سپر نبوت کا ہی آفتاب رسول خدا سید انبیا یم جو و خوش خلق و عالی نام وہ شمع شنان علی القین دو خشدہ خورشید پیغمبری تو پایہ بڑا اوس سراج کا نظار او سکو آیا وہ تابندہ نور ہوئی جسکی شایان عالم مطیع کہ میں جبرعت و نوروشان نہ طاقت تو میں تاب زبان مری دل کی برلا و نور مدعا	وہ غم نزل صبر نامور جہان شکلی میں ہی شش نام خود مند و دانش ربی نظیر وہ مہر جہاں بلج جلال شعشع گن بان بزر خستہ وہ بی طمع صمان پر گشا سپر برین کی غنچ شش نصیب تجلی کین حکمو الیقین گرامی و اشرف ہی انسان ابو بکر و عثمان مالاکم کرون میں سخن کو بل مختصر الکندگار ہون میں بزر جہا	فلک جسکی آگی جہا ناہی میدان نور او سا کجی داغ غلام بسان مد و مہر روشن ضمیر وہ سرور سرافراز باغ کمال آشاندہ عفتہ دعا کہ جہنی کما دین کو ہوتا جلوہ گرد و داغی اکا سبب منور ہی میں ہی شش نام غرض او کی لکال شش نام عمر اور علی و عتہ نامور یہ ہی عرض میری شام و صبح مری کجی تو شفاعت شش نام کرم او سپہ ایند کجی شش نام
--	---	--	---

و تعریف ابو نصر محمد معین الدین
محمد کبیر شاہ یا دشاہ غازی

لکدی خاندان شش جہا جمادار اکبر شہ بی نظیر ہما یون فضا ل شش نامور محبت کی ہی دوروشی حقیقت کرون حکم کی کیا بیان خدیو زمان شاہ عالی تبار در دولت شاہ عالم پناہ ہر بار گہ ہی کما سید ۱	خداوند نایک و کلاہ سیر خجستہ شام فرشتہ سیر موت ہی او سکو پاکیشی مندی ہی سکی ہر سنگ گاہ گران شدہ وادگر خسرو نامدار نفی و غنی کا جی امید گاہ نہ محروم میان کی کیا پناہ	خود زندہ خورشید پر جی می جہا ناہی میں و روحی پڑوہ شنا و ہی دیا ہی عرفان کا فردان خفت و طلق بہت بلند جہاں پڑوہ کا شش جہاں جی کام میان کبری شش نام سفاوت میں یکما تو جہا	شش نام و جہا جہا جہا گرامی و روح شش نام حقانی شش نام و الا شکوہ دل او سکا ہی شش نام مروت میں کینا شش نام سر سرفرازان کسین کجی یہاں الکی ہر کوئی ہر کجی مظہور او کی شش نام
---	--	--	--

کعب بود سلطان والا گهر	گهر بار به تنای شام و سحر	اگر کج بود فلان مردی خطا	گری حقوار
جهان هر کشاکش دین بجهت کسان	و ده بی استخوان خد بزبان	نجم کا ایمان جو سر انخسار	تو حج زبیر بن ابی
نه بر ریشش بهوتا کس	او نه ناگوار و کی سوچ کس	کو اک بر من سبب سخن کی گاه	که شعله ای و کجا بی خنده
عطارد بی نشی جهاندار کا	سپاهی بی منج سبک کاه	جو میان تری گرم طاعت بود	تا واد سکوی سعادت بودی
نیکو نکر موزهر کو میان فخر و شان	که بی غرض جان من عاکر میان	ز مل فی غلامی چو کی غنیاً	تو یا با فلک پر بر استبار
بلطف شهنشاه عالی جناب	فقط دوستان بی شک میان	جو دشمن بی آن اگر خد خوام	گری او بیست و شش دین پناه
شهنشاه کی اوصاف من بشمار	نمین تاب کاک زبانی نهنا	گری جو بیان صفت شاه من	و عا پر بی ناچار ستم سخن
یہ عشقی کی ہی آرزو و هر زبان	یہی ہی دھا و کی و ز زبان	کیا بر شهنشاه شادان ہی	تر لطف و اگر گنجان ری
ری او کی تشکیه شود بهستان	تر خاک و خون بود در شتات	جهاندار اکبر بیدردی سخت	همیشه جهان من بویاچ و بخش

سبب تالیف کتاب

عزیزان معنی شناس یکدیگر	نویسائی سامان پیش طلب	و ده مجلس تری رنگ بهار من	که نه مثل نور و زبخت دوز
بهم عمل آراستی بهنگام شب	تو پر کرسی فی بیان کن کیا	کری شایسته نامه تان کتاب	هر که خط نماد کسر و سخن
تو حج کا بھی جو مذکور تھا	یہ تاریخ فرخ نہیں کہیں	تو گل کہ در سخن سنج تھا	عجب غم گوش بی آفتاب
ولی کرسی کو میر نہیں	کسا حوال معلوم ہو سر سیر	بمشیت خانی و دوسو ہی	کیا تیر جو و سنی شکار کا
کتاب فرخ میں شمر مختصہ	سخن فہم و دشواری دکتہ دان	کہ زور آوا و کا بھانجی	تمام دین احوال تو م
یہ چند کراؤ مری مہربان	تراب بحث کی زبان من گوار	کر و نظر ترتیب آفتاب	بخلق پسندیدہ مشوعام
یہ بولی کہ ای مثنوی اس نام کو	و ده خانان کی بی شمر شکر	چراغ شبتان سلطان سیر	بنام شهنشاه گردون جناب
و ده سلطان کی بی تاج شایسته	خداوند از رنگ افسر کیا	سنایه سخن جب تو باند طرب	جهاندار بخشنده نعل زر
خدا فی جسی شاه اگر کیا	کلمی نظم و دلکش و آبدار	بجز فکر اشعار شام و سحر	و من کر کی تشیخانی طلب
ہو امین الی بجا می ضرورت کار	سخن شہنایان با دین داد	ہوئی سکی ہن نگر کو شاد کام	نستی مجبور نہا رنگ و گر
معانی شناسان فرخ نہاد	بست خوب ہی بلکہ ہی بی نظر	بجای جو ہون گیار ہر شمار	زہ نصیحتی سی یہ بولی تمام
کہا نعتہ بنامہ و پسندیدہ	کیا فکر یہ حال و تار و نخ کا	تو پر باغ غیب سے سخن	کہی یہ بنام شہ نادر
ترتیب بنامہ جب ہو چکا			کتاب قصہ خسروان مج

مختصر ذکر سلطنت کیو مرث و جنگ بالشر دیوسار

سخن گوئی دشمنان بچند	یہ کسا ہی زیر سپہ بلند	ہو اپلی جو کو کی کشور کشا	شہ داد گستر کیو مرث تھا
سلاکوہ و تہا سکین گزین	بجز حرم پوشاک ہی کچھ نہیں	سیاکتا اوشا کا اک سپر	خردمند مثل پیر نامور
کیو مرث کا دشمن کی دہنا	ارادہ او اس کی تہا جنگ کا	غرض پچا و اس کیو کا ایکبار	پدر سے لگا کمنی ای نادر
یہی غرض میرا کہ جو حکم ہو	موجا و ان کیو مرث کی جنگ	سنا و سنی جب یہ بیان سپر	تو دودون کی فوج ہو

کیا عسکری جاکر حریف بست او سکی همراه لشکر یا نه هرگز بهی بر بالی او سی سپهر برین کی کیا سگست دل جان کو اپنی پیغمبر کما زیاده نهو نو صحر گر تیر دلیرانه دیو و پوسی بهو کی خود تو هوشاد مامکده سی او شا که ستر با پوش و فزینگشتا روانه هوا پرده مانع جوج روانه بهوی و بان سی ارد وه لایا بهت لشکر دوسار تو مغلوب دیو کما لشکر هوا ری جنگ کی پر پیچیدگی بهوی غفل اور او کما لشکر سی جهان بین با حکمران بر حال	سیاکم فی جسد سنی فیجبر کیومرث فی او سکو حصصت تو پر ماته سی پیچیدگی یکایک جملگی کما فی شکست سیاکم کما بحال مامر کما کسب سی بهوری کو کراغتیا مظفر تو بهو کا فیصل اک کیومرث کی جیبت سی پی ندر سیاکم کا اک پور بهو شکست کیا شاه فی او سکو نذر فرج کیومرث کی سائنه نام دو بی رزم شاهنشته نامدار زبس گرم کسین هر دلا و دیو هنر ارون بی کشته خیز سی غرض دیو اور پیچیدگی کیومرث شاهنشته حصال	کدنا هو کیومرث سی کینه خود جو بهو حکم جان بی کارزار بهو آجبه دیو کی روبرو ملا جسم او سکا تیر خون خاک بهو اشاه کلید جگر کینه کمان بهو اشاه کو کین جان راز سیب کراک جانی یون پشنگر کشتی رخ دیو کسش تیر خاک کر بهو اسانه دیو کی پر جنگ ج کیومرث کا جان کس عزی سدا سنی طبع شته نامور هوا کی شته کی مغالی سی بهوی ملک بر باد بان خیز خفا زندی کی بهوی نام بهو کشته پیچیدگی آبدار کشتای دل او کی حال بهوی	کیا او سکو وین من سی شای کدنا حکم کاهون بین امیدار جوده بادشاهزاده جنگ جو سیاکم هو ار زنگه میر ملک خضو کیومرث آئی دوان سنی بعد وکی اک وازیب فرار کد تول کو وین خوشی زین دیو پاک سی پاک کر کیا اپنی آراسته فوج کو دلیر و هنرمند و ابل تیز درند او چرند او هر طایفه جو پیچاید لشکر قوده دیو سی بهو اگر مبادار رزم و ستیز بهوی دیو عاجز و دو دام کیومرث کی پاته سی دیو سا کیومرث کی مسخ شامل بهوی
وه بهو شک فرانه وی جهان کیا عدل انصاف لیل نهار که آتش خوار کی سنگ سی یه ارشاد کما کید سی بهر کما کی جشن شایانه تیر تیر تیر پوشاک سنی خورشید تیر کلی کو سی پیداهوی زمین جهاندار بهو شک فرانه و	جهان پروری کو سی کشتیا کیا اور یه کام بهو شک سی سپاس خداند لایا بجا جهاندارنی پر تیر تیر یک بجز نبیه و غیره کد شجر سمور او خجابه او بر تیرین چهل سال باد او دوش تیر	بصد فرحی ملک تاج تخت ننما نامم کما هر کاشا دما تو شاه جهاندر سیج بر کری خلق آتش پرستی دما باین و پیوسته زنگه دل مردان کو کیا شاد کام کیا اوستی ظلمت تیر تیر	بفرخنده قالی هو بعد از ان هو اجهیک بهو شک فرانه و تخت جهان وادی او کی آبا و ا جب آیمای نور پیش نظر که آتش سنی نورانی تمام سوی شهر لایا و سی آب جو نشان او سنی تیر تیر تمام جهان بین یه انگری کما تیر
بهو اشاه طموش شاه جهان ننما کما حمید وادشاه و یه اوستی انکاشی شاه جهان	طهرت نواز او رتاد او کر جوتی حمیدین او سکا وادشاه	جسی خلق و عالم کی دیو بند مرا و دل دهنه سود خلق	جوهرا وکی کد بهوی بعد از ان وه طموش شاهنشته و حمید کشتای خاطر تیر بهو خلق

گشت تیرایی کردی که کوئی لب
 سیرگوش و دیروز سبزه لب
 شمع غلیظ پروک تا که آتش
 و هیز و فوخته می آید تمام
 جو کرده دیو و تنی ستافج کا
 بهر تنگ جوهر و لکش کوبی
 سبک تر تو را سیر کینه خواه
 بهر از رنگ جو فروخت به باب
 اگر جوی جان کشی بی پای
 شمشه که لکن اسکندریه بین
 سیر تا جوهر چرخ طیار کشا

که چون غنعت خلق کوه شود
بعد از شاد و گداز فراز
خردمند و دانا شود و خضمیر
کیا غرض از سر شکی نام
سودن کیست که شایان
هزار و این است ای جان
و کما می است که این اسکوا
کیا حکم شاه فیض است
نوتیج این که هر که
و هر که این که هر که

پیر غازیوان شریفی پوری
 ہوی گے فدا داران کر
 و تریکے کی کی کر کو کو
 افزا ہوی ہلی گشتا ہ
 صحت کا اور ہوی خود ہ
 وہ خوشا کی مضبوطی
 رہی زہیلان نی اور یو
 کر قبول کر کو کیستاب
 پذیر ایک شانی ہا قس
 شہنشاہی سال کا کر

کز این شک مردم کوفانی بمانی
 دو سبکی شکار گسیل سیر
 ای آینه صوفی شمع نام جو
 او بر سر هزاره شبی کز یخ
 او بر تپه دل این گیسوان
 تو جو کاشفته قاتل هوا
 او زمین تیر کز گیاه خیلو
 الکی کنی دیوان و خوارت
 او دلاهی دوات قلم سر کبر
 بری او کی حکوم دیو پاری
 هو اعدا و سکی و ده و مان

بیان احوال سلطنت محمد

بهمانه از محمد علی خان
 دلیر و قوی زور و آقا کبر
 بیان نمی توان و بکا جاشوم
 زن با بره بانی دشمنکار
 هو محمد بن اوکی بیایک
 کیشنی مردم و کس کین
 کرک با برهان بین زن و عورت
 سکند و میان مان کو تمام
 ده حامد و نصره ایوان
 بهت لکشا ادرت بهر
 اورا کس تر شیه شایان
 غرض میونی درون کشتی
 شمشه کشتی تنجی کشتی
 جسیلایه زور و غرضتین
 جن این دیو بری کوهان
 بی خلق آموه و بی خطر

خرومند و دوستور و جبار
هرگز چنانا و کافران شیر
سداضن بر ایدک لطف نام
کیا ستا تو بهشیدین اشکار
هنوی چنان بین بهید
بولو هر کونی هرکان برین
نه شغل میکار هرگز هر
کرز ناگین سبب است کام
بنای گزین ملذذ فروغ
سرلایا لطافت سرلایا بار
ری تنها سر از فرم شاد کام
جهان مله بناد و کجاست
میخیزد جهان بین سبکی
تبا که خوش تر است که افزون
گهر شاد و خوش و نیک نام
بست خرم و شاد و خوش و محرم

خداوند روزگار را ساخته است
 شجاعت و همت تو بجز بیخوشی
 بهر منند و اگر دل تو ذوق نماند
 قزوین غمزدیدار و دیار شیرینان
 زراعتش کمالش چنان
 منار و منجروش هر مکان
 یزد و کوک و ارشاد و بلبلان
 هر جا که حکم شایسته نامدار
 بنای می گزیند و دلش در یک
 بهر که است شش و شش کی
 کجی که از بلبلان گون
 پیغمبر و انام که میروند
 سر سال کجی جو روزگار
 سر میانی و نغمه و نوادان
 بهر چه طریقه و سبب است
 ز جانی مثل کوئی نیکنام

سپیدار اعلیٰ و فاضل
اور اقبال مدلول کمالی جو چند
فراستے ہر چیز کا ہمنام
زہرہ جوش تیغ و کربسول
سحاکلی حسن کا آئینہ
دنیا اور کیا حکم ہے بعد از ان
کہ تو طرز و نقشہ کائنات کا
جو یں کہید تب یقین شوق الی
طرحدار و کچھ پر گات
بیاقوت مگر ہر ضرب کی
بروی ہوا سخت کہ کوئی
ستارہ میں اندیشہ نہ
سلوک کا ہی جو چند
غرض میں کہ تو شاعر
را کیا حکم نہ تیرے
کوئی درد و مند اور نہ کیا

تنہا کہ کی تجھ کو لڑ میں
 تو تیری مولا دور از رخ
 تو آید میں ان حسن شہید
 اکابر جو تھی انکو کہ کرب
 خداوند و ملک فخر جو
 خود بخواباں ارمین
 جہان میں جو جہی کیلئے
 کہ بر سر قی شہدہ نو اگر
 جو خدمت ایسا کیا
 وہ جوانان ان شہدہ
 شہدہ شہیدان کی کہ
 لگی دولت و شہی ہو
 کہ فراتر ہے جو
 کہوں انی صفا کی

رہی مگر بھی لو اور میں مرین
 ہوا شاہ کی دل میں بد باغ و
 کہ میں مرین میں نہ خوشی
 چیشہ لایا بان پر کہ کہ
 جمانا درخشاں نہ ہو مرین
 جمعیت خاطر و مان
 نہیں کہ بھی بد باغ و
 نہیں کہ بھی بد باغ و
 نصیب ہو سکی گلیاں گشت
 کہ راگی کرنی غنیمت
 و بان پر گشت و گل خوشی
 لگی و سکوئی دولتی گیرنے
 ہوا شاہ سہی تخت شاهی
 احوال سلطنت

جو نگہ زری بر ساحتی ماسطح
 بکایک جہ انہی طرف کی نظر
 بجاہ خوشم ز پر خیزخ برین
 بتا کردن عالم کی کوئی نشا
 جہان کو کیا میں سے کترتہ
 نشا طوطو خوشی تو غم جام و
 سنا بجایہ شہی سہی سخن
 ولی کہیں سمجھتی زبان سنا
 کوئی نہ کو کہی یہ کی فزینہ
 خفا ہو کی شہ میں مکی کسباز
 یقین ہو گیا کہ کیزان پاک
 جہان نامہ چر شیدا نامہ کار
 ملا الفرض حق کان پر خجستہ جہ
 ضحاک تازک

کیا ہی بیان میں بیانِ صبح
 کہ جاہ و چشمِ محمد اسقدر
 برابر کوئی اپنی دیکھا نہیں
 کہ جسکا برابر مری ہرودی جاہ
 جہان سی ہوا رخِ جگہ ستہ
 مری ہی جگہ ہی ہر ایک شے
 لگی کمندی و انشوارِ مژن
 کہ چشمِ شہیسی جو ہر تاباس
 ہوئی و فرورماندی او کی ر
 غرض و لگنے ہنسی ہر دراز
 مقرر ہو اوجوسی بہ شہنشاہ
 ہوا بستہ باد و پریشانِ بخار
 ہوا اجاسی صفا کہ بہ تختِ مہم
 گردانِ مکی سلطنت کا بیان

احوال سلطنت ضحاک تازے

سپهر دروازه نغمی خام
 هزارون بزم خوش و گلش
 بر یک تنه اکامی کانه
 حضور او کجی این سگ
 ولی تبار و بزمی کین
 لعل کجی هیچ سوزی
 و لیکن من کتا بون شری
 شکر کما کجی این سگ
 بوی کجی کس من محمد شوا
 که نبی جوان از ترانه شیر
 یکم تانما چندیده ی
 که شایسته ی ریاضت
 بی طری گردن بگویند

شک و مان خنوف و اکرام
 رکشی تنها سپیدار خنده کش
 جوان یزد بلند آتشام
 هوا حاضران کن شکیل کو
 خند عیسی سخن کوئی خفا تنها
 بیان کر لطیفه طعنه خو
 گر عمر داد و قول نمی تویم
 دیا و سکوت فضا کایه جواد
 یہ بلین ہو الا کسی نامدار
 یہ عجب کمی زیر قوت راج
 نہ یزدن زان من سجیہ
 یہ بولادہ نہیں نام تپ
 تو روز خوار و عجب کوئی

که تمام نیاں مین و فوفا
شب و روز او را با یونجه
را می آید تنی و ده و ده
کز آتش کین انگیزد
ز بستانها ضحاکو جمل سی
و ده بولا که ای شاه فرخنده
که جو که کوفین که تو دوی
یه مذکور کیا جو تری راز کو
جو مرا من ناری می آید
یسه که بودا که کاسی
رو دین این می بود
کز کاس می تو کوی گذر
نه خون می را دوس که مست

عسیت لواز می شین خول شتا
غوبون کو دیتا شری فیظیر
براجاه تها اور بر اقدار
کر دیکھیا اور غفر تبیین
ہوا خرم و شاد اوں نقل می
سخن غیب ترا می ہی محکوب
کسی شی یہ راز کو لی ہے
کرون غلابی م و د خند
تو اس کو شتابی کیفیت ک
لگا کنی اوں کراوی نیکو
خوبد اوک بمحکمہ منظور
پہری عسیدی اچلی نامور
ولیکن فاماچار و جوت

یہ جو بہا کوں طرح کجی ہلاک
کہ ان ایک شاہ راہ زمین
تو وہاں کا نہیں روی طرز
ایک اوس کو پس پوش بہر سر
گئی ٹوٹ اوسکی سر وشت پا
پہا لیس مع ذات فی یون کما
مری دانش عقل و تدبیر بر
سر سر جهان کی بھی خوبان
نوازش بہت اور پیر و پست
خویش فغانی خسرو نامور
وہ تیار کیش فرما زور
ہوا اکالی اوسکو بہت شاکام
کدی تھردان شاہ فتح سیر
بصد لطف کنگ تیر و سفید
زروی عنایت کما یون اب
مری آرزوی کہ شام بچا
برآوی مرد عالمی بچ
نوازش سی بچا کوں چاند
جو کت اپنی شہ فیہ پست
یہ کردار دیگر کی مان شکام
کیا چارہ دانش و خوبی طلب
پہا رستی میں لیس پدایا
ہوا وہ لکھا نصیب و نعمت
ہوا شکی محال اندویش
کسی طرح کچھ پاری تو کہ
نہیں سی جاہ کولی و فرغ
تایا جو لیس نے پیلانچ

ہا کوئی تیر بی فی خوف باک
کردن کندہ ناوہ گر چلی زمین
عبادت کو جاتا تھا بچا شہ
شہ نامور کو نئی کچھ سہر
ہوا قید رہی سی دم میں با
اک صد شاہی شاہ شور کشا
عمل تو کری ہر شے روزگر
نہ تھون ای بادشاہ چھان
اکھین خوش غنہ پرا و سکودی
ملا جب اوسکو تو شام و سحر
کبھی مرغ لا آسکتے چار پا
کہ تھانوشتر و فرغ کلاطام
تو پیش لاؤ گلاس سی کل غفر
بکالی گیا بادل پر مبد
جو کچھ جای مہی کو مطلب
کہ دون ایک سہ کسرت شاہ
مجمی کامیالی ہو بصد طرب
کہ ہونا تیر اہان میں بند
تو شیطان فی اوسپہ بچوئے
نظر سی وہ غائب انا بکار
لگی کرنی تدبیر و تجویز سب
بشکل طبعیان ہو یہ اٹھا
نہیں دفع ہوئی یہ ہر گر بلا
لگا کرنی فریاد و زاری میں
شانی سی عاجز نہاوی تو کہ
کہ سانپو کو دی آدمی کا تو غر
آدن سلطنت ایران بدست

لگا کئی پڑھ کر ای نامدار
سکان ایک بیرون دولتر
سنگھار ناپاک فی ایک چاہ
ایک جاک دہ کو تو پس راہ میں
وہ ضحاک میر حم و پیدا و گر
ہوا میری تدبیر سی لبت نوشا
تو ہو بادشہ ہفت قلم کا
یہ سنگھ ہوا شاہ ضحاک شاہ
خوراک اور جرمیہ و نان ہا
بکالی لگا غفر و فرغ طلع
بکالیک دن بغیر مرغ و نان
زروی طرب فی کی آفرین
غرض و سری وزیر شاہ شاہ
وہ ضحاک فی جاک کما اطعام
کیا عرض لیس نے پر شتاب
یہ رتبہ نہیں گرچہ میرا لے
یہ ضحاک بولا کہ ای نیکو
یہ لکھ دی کہو کی تقدیری بس
وہی جیکہ ہوسی سر کسرت شاہ
جہاندار ضحاک چیران ہوا
پراس درو کا کچھ نیا اعلی
وہ اگر حضور شہ نامدار
تیری زندگی اب تو غور ہی
یکہ کئی لگا پھر زروی نیاز
ایک شاہ فی جیت بہت خسار
تیری جان کو پھر نہ بھی گزیر
آدن سلطنت ایران بدست

ایک کچھ کام کل میں نہ رنار
شہ نامور سے کیا ہتا رہنا
ایک کندہ و وہیں سر شاہ
اگر شاہ آزادہ اوس چاہ میں
سرخست مینا بجائے پیر
مبارک بھی تخت و تاج و کلاہ
خداوند ہو تخت و و سیم کا
تعلق لگا کر نہ شام و بچا
تھی اون دنوں ہر اہل جہاں
فرہ دار خوش و اقدہ بر طلع
خوش کو وہ لا تو شاہ جہاں
یہ سنگھ کیا عرض سی وین
حضور جہاندار فتح نہاد
نہایت ہوا آخرم و شاد کام
کہ ای شاہ ضحاک عالی جناب
اگر شہ کی لطف و عنایت سے
تیری دلی براؤن میں آرزو
یہی دل میں لیس کے تھی ہو
ہوئی و وہیں پیدا و کلاہ
بہت اپنی دل پیش پان ہوا
کیسکو بھی اسکا نہ آیا علاج
لگا کئی شہ سی کلائی شہ بار
خرد چار سازی سی ناچار
کدی مرد فرزانہ چارہ سار
تو جو لا وہ پھر کی کلائی تاج
رہی پیر نہ تو اسد و رہنم
لگا کرنے وائم خداوند تبار

ضحاك آواره شدن چشيد سيد تينادر شاه زابلستان ملباس نگيرد شاختن او را دختر

پير ملك كشور مين پيچي نجر	والي زابلستان وعقد بستن با او	كه ضحاك شاه شاختن او را دختر
كه مي بدي دومارسيه اي پاي بزرگان ايران كي چشيد سي بيان كي احوال ايران نام يه سكو وچين لشكر بكيان لشكر اني كمي بنگا جنگ راكو كي بي بهر نه هراو جم كي لوگي ضحاك كي بهر روان كودن پير ملك كمين ترغول كه لادوي اوسي جو گرفتار كر ستميده چسپ بر فتنه جم هراك سي چه پانا تهاو كه غرض فتنه فتنه لصد رخ غم نه مهر سي حسن مين خوب تي ده ابروتي با تيج بزان تي ده دامت كمين بجا بستن لبون سي جو بگويسكي بوشكا سوا غولي و حسن كه ده نم جو ديش اجاي تي كولي جنگ برس بنذر كه تي دهوشان اوي سال مين جو نوچه پناه وليرو بهر مند صاحب مال ولي باب كو اوسكي انكار نما كه مي مصل كي ابي چي مين سواو مين اي ني ليكدي خسته كه بودي تو بنجو ابر شاه جم	جسي ديكدا در تي مي شوق دار هوئي شوق تي سوه انكي كيا غرض كي شوق زواكلام كيا شاه ي سايه دكي هوان اگر زيان هوا شاه جم سينگ كسي سمت تها كيا شاه جم كيا يون شيه جو كه باوه جان نروگو هر جمل اغا فون رضا مند مين اس سي بتر شوب روز نا خاطر پيرالم نه هرگز جتنا تهاو كه پ كو كيا زابلستان مين شاه جم ولا رام و دلدار و محبوب تي ده مرگان تي بلكي بجان قيامت سي بالا تو تهاو كيون و هم مي سي ننو زينهار نروسي تي بكتي بجا ممتن كم غولي شوق اوشيه سين سينك خردمند و دانشور و كنده دل سوي زابلستان لي پاناه جهان مين تي ده لرا بيشال كسي كو مي تهاو ده زمار تها خوشي سي ده هم تر او كهاو كه تها كه اسي خست و خسته او راوس سي اكل فخر خيم	يه سيمت هوئي شاه كي مين هوئي پيش ضحاك حاضري اگر خوج سر كار جادي او در ده جشيد سي مقابل هوا جو اقبال اور تخت بر جم هوا هوا شاه ضحاك ايران شاه اوسي قيد كي بيان ملاو جم هراك طرف كي بهر طرف كو بزار تها و سكا هو مي صهو سوي اوي كوه آواره تها پري وار و درمي شيد تها سيدار او رنگ اكل شاه ده زلف تها و سكي درم ملا كسي سكون ان كيه ملك كيون كيه زخاري كيا كيا ده چشم او سكي خونريه فرم بهر سيلو اني كي تي او سكو پيشي تي بوشك درواز ده جوان تي لويك تها بيز تو دير سي اوسكي بخواه بهت اوسكي شاه ملا بجز يه بس عهد داني تها بجز زلف اكل دي تي خست تري مي كمي جلاله بان يه سكو نو مير سنا فرا

که تا سیه دایه فی جاکر نشا یه غرزه جو تو فی شایه و چه اقصا قاصد مانجگی یه تنی از روی دل شاه جم ولی حاجت من بجای نیاید تا کی آن شکر گیای مینیم پڑی و سکی چشمه بر چو نظر یه یو چاکر تو کون ای کون که من کی که کشتا تو کشتیم موجی امش با ده ناب فی که بخود غرزه کوسر که مایه که ای بانوی بان اوی در بهر گزینش که اوی نفس صفت چاکر یه که اوی لب من میزدن یه سیمی بین بهر لیستان اثر که ای عشق شید کا تو بیایم کیون آن شجر دل من ویکه اسرار کو کیا چو طلب دوی چشید کیا چو جانی بر آن چرخ که می جانی بر آن چرخ غرض شود بهر تمهیدان اوی را سکو دیکه تو شیدا شده جرم کی که تهنیدان کینه آن چرخه آیین مان کیا شیده تو جامه بهر طلب	حضور شمشاد الالاجاب لوترا زینان سبایه سرا راه که باغ نیشاوه کا که من غمین چکی که غم و ده با چار محبوب سگیا که بود دور و کسی غم تو تیران دوی من میگیر عیان تو چه سیه یازین بهت شست و با تو شستیم که دل رخ منی خست پیاد نرا بود کلفت کردی در باغ پی که ای جوان ملک باغی که کشتای ولی در سکو تو کی میزند پرتا کی سانه کی دوان که ای زین من می جوان که قمار رفت دوی دلا تو تیرایم کیون آن شجر سستی یاد دلی می نیک تو چو چای شیده ز خنده ولیکن ده بولی حذر نمیک بهت بر خطای می بر آید که نشا بهی بر کوسر عشق کا دل بر ایوان خندان چمن بهر کوه چو من کی که ای سحره کن به او چشمه نشا و دلا	یسن شاه فی غرزه دلفروز غرض اس سب می می اوی را سکو غمین نهی دلا دراچی کوه بان پی سدا به او خوش جو کی تو شید کسی کام کی وسط کن عیان چکی صحتی نهی کوه دیا و سکو چشیدنی چو بر بگره بخت گشته بون خداوند سیه کی نشا پشتا کی حبسایه سخن که حید ده گفت سیه پی پرتا کی سب می مصفح آن می لعل و رشا دلا در باغ چرب دوی سده به نور دغری رخ لایک کلی بوختی دلی آن شجر مگر س کزیک بیال چو اگر چو کوهی از روی شرا جو جاون تیر شید و لسا پرتا شاه دلا جمعی بر پیه دلی و شرب سنا تپا شیدنی بیشتر گیان من چو بهر بین کلی سیه کی که ده کوشش بکلی بر پیه شید کلاب که نا زین کی که ای نیک	که تا سیه دایه فی جاکر نشا یه غرزه جو تو فی شایه و چه اقصا قاصد مانجگی یه تنی از روی دل شاه جم ولی حاجت من بجای نیاید تا کی آن شکر گیای مینیم پڑی و سکی چشمه بر چو نظر یه یو چاکر تو کون ای کون که من کی که کشتا تو کشتیم موجی امش با ده ناب فی که بخود غرزه کوسر که مایه که ای بانوی بان اوی در بهر گزینش که اوی نفس صفت چاکر یه که اوی لب من میزدن یه سیمی بین بهر لیستان اثر که ای عشق شید کا تو بیایم کیون آن شجر دل من ویکه اسرار کو کیا چو طلب دوی چشید کیا چو جانی بر آن چرخ که می جانی بر آن چرخ غرض شود بهر تمهیدان اوی را سکو دیکه تو شیدا شده جرم کی که تهنیدان کینه آن چرخه آیین مان کیا شیده تو جامه بهر طلب
---	--	--	---

کبود تر جو منیا ای پسرانگی
مراوه هر اخوش بود شوق سی
سجده میگذاشتا و هر بی مین
کما او سخی یه اچرا که مطلق
جو دیکما تا طالع چرخ تکی
انگور ویر بود وصل سی کاسیا
سنا او سی دایه سی جیش خن
یه دایه سی بولی جو قونی کما
جو صورت کجی کما کمال بود
قوا و رنگ و بوسیم که ماکور
یه روی وونی دیکما جو جانم
یه جوت سی چشم پیر طرب
ایسینی لکها جی کما گلزار
سوی پریشان کی چونی کما
انکار وونی جون ابر بل غنیا
کما شایه جیش کویون تنه
دو ماسیه جکی مین کشف پر
کد اب بی و ده برشته انحر کمان
اکسین بی اسیر بلای بزرگ
کد بی آب یه چشمه نام جو
کما پیر طبعیت قونی جی حکم
شبه جم یه بولاک ای پستان
تعلق بهت نازنین فی کما
کری کما قوا انکار که لاکو
جانه جو کربس تو با یاد
تری و صل کما جملک و قوا
تری جی فانی مدیه از قوی

نشانه گردن تر کاراوسی
گردن او سکونجای بیغ قی
کد سیری طلبکار بی ناز من
نگه کی وین ای بی سوی جم
هوا آشکارا با طالع رب
خوشی سی بهت بهت او کما تناب
هولی او ویر وانه و هر چمن
از روی کرم بهت لای خدا
تو برین عیش جوت دل هوئی
دل بر اسی کما ناکه
تو کوچا که کون کی چنیم
یه سوت نگه کما کما کما
جو دنیا من برین غافل بهتو
تو دیکم شیشه جی شک ماه
را بکشد وین شکست قرار
لیا جبین کدیت تاج و کلاه
و ده مویون مین بوسی ای تر
جو بنام او سکاسین بهت نشان
هوا یا اکسین لغزه شیر و گرگ
ولیکن چپا تا ای یاب کو
نیوشید که کد چن مین مین
سرا باطل ای یه تیر لکمان
ولیکن یه انکار کما تار تا
کردن کی جی مین ونگه
نمین جی جملک وین کما
او را وین سی جملک و انقب
دل جان سی تیری طلبکار

کوحس مرفوخ پیا بل هو بل
یه اس گفتگو سی تری او کما ملز
که گفتگو دو بان خوشی سی تری
لیا جم کما چپان ریون کما
طلبکار تری جکی سوئی بی
و ده دختر که تری عاشق روی یاز
او را سی هوئی لمونج شش شیر
پیرانی مینان جم کی شیشه
شبه جم کما دایه بی پر دوشی
لکما پنجه ناله پر شهر یار
نگه کی کما جی پریشان
کما کما شش یای تر خیال
ستد مدگان کی و ده احوال
مجی یاد او داه و چشم
کما جو چرخ سنگی نای
جهان کما کما شایه نیک کما
نمین بی خبر شایه جیش کما
خدا جانی جیتا ای یار کما
یه قصه بیان جکی جم فی کما
کینه زون کما کما کما و پنهانی
کما مین مین جم و ده بولی کما
مجی جم جو کما جی کما
بست کما کما عجز و کما
کما جملک لیا مین فی پستان
یه دایه جو مینی هوئی بی جان
کما جی فانی مجی اک پسر
تری شیشه تری کما تری مین

ملاقات کما او کما کما بل
کما بود جیش جیش جیش جیش
کما دایه بی او جی او من جیش
کما ای جیش جیش جیش جیش
شیشه جیش جیش جیش جیش
کما تری فانی بوس کما
کما شیشه جیش جیش جیش جیش
و ده دایه کما جی کما شیشه
او را جی و ده پنی جو کما شیشه
هولی زار بی زکس اشک
هوا کما لیا یای ناکه کما
کما جی کما کما کما
خود و دایه کما کما کما
بزرگی و ده رنگ تاج و علم
کما علم سینه جی کما
دایه تاج و تخت کما ناکه
نمین جالی سی او کما کما
هوا او سکاسین کما کما
تبل وین شش دایه فی کما
ری دایه او و ده جیش کما
کما جی کما کما کما
کما کما کما کما
و ده بولی کما جیش کما
تو ستان کما جملک کما
خبر داری راز اخری مین
پسر کما کما کما
کما کما کما کما

ناراد جهان نمی بچد بکجه بکجه تاب غرض آخر کار لایا ادا هر بهت شاه تیری بوی خوشه گها تو همه سی دلا رام و دل داری جدا لی کی بون در دسی بغیر بیکمگی رونی لی اختیار چل چپیدنی کردن ملک جهان کیا خست فی جیب بهت اشکار مخالف ملائک تو بخت بی مجبوری بر سر خیمای میشه بی بیکمگی گمش ده گلغزار که جو خا تیری نمون زینما بجیب در میان می قول دستم پیر چهره کی تدمرین هم کا تاه بند با عقد جرح آفرین تنه هو لی عقد پر خست دولت تو هو لی بجا بانه ده بگسار ده با هم گمیش کرنی مدام تو کرنی ملک او سکی چه جو بینی ای می نه جو انگین هو لی اهدر های بیک تو کیا را که تو فی همی زمان کیا عرض دینی که سن ای پد ولی شیشه رنگ تو زانین بهانگی فی جک جهمین بغیر طمع او سنی بایا طور سعی پی او سنی بیایب	میرنگی بچد بکجه بکجه تاب مواجهه بل نمی کینج کر نه اقبال سینس کیا زینما پیری چهره و ماه خساری خدا کی ای همه سی به بیکما زبان برید لی که فی ملام تو که همه سی از زنده عیان یکسی لکتاب شنه مدام مراد شین جان که بخت بی کرن کا نه هرگز و غایب شنی که بر زن شین بونازینهار مال نمی خنوشی رویتدا تو این بونامین شاد هم حرف قصه لیکسی اینی ستام اوا کی جو سر دره وین نمی هو لی شنی که سکو و شیکام عجب رنگ کی او گمش نمی می شیش کی ده گی بینی بام کسی فی خبر دی که ده و او را فی وجه ختر نازین او را فی گمی سر سب خاک تو ولی نگ روی نمی بیایان دیاکم تا تو فی پیشتر روینک سی مخمور و زمین کو لی جاملون سی بی زمین هو اجلو که هر فصل نور شنه بستان هو اشلو تب	خدا می نه خوش نمی بیایان غیبت تو بر سر می مول کو که تجمیر دل زار و روانه نموشنسی که بر مغموش بان نمین تو کرولی بی سید کوجا مقرر فی تو جهمی فی حقین جو که شنی بی تو و بات تو جهمی بر سنی کی بون بهت خبر او سکو و پنچ سباد کسین نمین بی سینه بیده عاقل مستوی نمی باب سر جان کی مخوف و اندیشه ای نامو کیا قصه به جو فی ایضا ستام کیا جالی آریسته تخت زر هو لی عهد و بیان حکم بهم سر مند زین می بی جاشی آب هو اچهره فیروز بگ مراد کمی رو ز گدیزی که ده سیر هو لی اک جوان سی گرفتار تو همین جبین می که از خوشی شمر کیا چاک آب شرو کا بزمین و دهی جاملون نمون ملکین که جایی می سی بی بخت هو رکما سینس نامو کی بیکما یه وایه فی بی بر خوشی کما شنه جسم بیان گمانا یه بولا که خوش مرده فی بی	سیطره تیری ملامات بو که تجسی هو لی آپ بر کرم تیری عشق من بست بجانا تو صد حیف او زلفی غضب او کون کوا یک و من ملوک تو او را کر تا بملایون من کمی کین بی پوشیدای باجو که رکشا هو لی جیمیزی می او را جانی که او سکی فی زمین کرن سی عیان می از زمین مستوی می بی زنی ارمان کی بهم سس سکا کجای خطر کما طار کی بر شیش کی نام هو لی ساد و شیشه جاکو هو اسانه مکر و کی بون هم هو ا اتصال مه و اقبال نشانی به بندانگ مراد بست که گمی آتی پیش می رعی بی هم غموش و ده و لکا کس می سی که شنی جیم ایا جانه بیجایه پس هو ازار و دنا و رشک چمن سوا عمل من بطر زکو کیا جفته و شاه و عالمانه شما سینس جک جو مفره و با هو لی جاملوس فی لیسان مری دلو و شرو شاهان کیا
--	--	--	--

یہ ہی بادری جنت کی سرسبز کہ جو میری خوشنودہ دنیا یہ سنگدہ و دلدار دنی کی رواز کہہ تو زبانی جو ہم اوشا اپنی دل کی تخیل نہ اپنا بھر ملک و سرزمین کو اگر غریب و بیکار تو پسند یہ ملک و دروئی کی ناز و راز یہ لو کہ ای دشتی انگیز افیتہ ہم پر کہو بنگار و یہ کہ کیا کی میری طرشتی ہوئی شاوہ و دفتر دست فرخان ہوا جگہ فوسر کہا یوں کہ لایہ و حال دنیا نہینا کہ از پیری کو پورا بہی ہفت تہا یہاں کی چاہے	ہو جو گداز شاوہ ہم کا اوہر وقوں ہوم ہوم و جاہ و وقا وہی صبر و پناہ کی لگی مری زبان پر تو نہ کہہ ستم نہ اپنی گردن تیرے چاہے سمجھنا کہ صبر و سحر کو نہ بنام ہوا یی شہر اچھند فغان میں لگی کرنی اپنی فغان مجھ تیری خاطر بھگت نہ گزرنہ از دوسکو بچنا بچنا کرا یی بادشاہ نہ پناہ اگر چیں شہر و دین و جان ہوا تیرے جگہ کر نہینا کہ لایہ و حال دنیا نہینا کہ از پیری کو پورا بہی ہفت تہا یہاں کی چاہے	مقر و اسی بانہ کہ سہلا مجھ طقت سی در قلم سی یہ لولی کہ ای سر و بانو جولی اپنی کشور میں لگنا سرخست و سر ہما میں نہ سحر ہر چہ و دید او کر تو بشہ کو کسی مت کہہ ہوئی بسکہ کہ گنایان میں تو خاطر کو کہیں شام کو اوی بلک و دن ملک ان سحر میں ہی دیکھا ہے حیرت سنا تہا جو کہ پناہ سی بچنا اگر چیں شہر و دین و جان نہینا کہ لایہ و حال دنیا نہینا کہ از پیری کو پورا بہی ہفت تہا یہاں کی چاہے	رواز گردن سی چھانکنا در و اصل شہر کی سحر سی تو جو بد تقدی کی چلی ہو دغا سنا تہا و لکی سی پناہ ہویشہ نہ کو سحر ہما میں خدا و در جان آفرین سی بچنا اگر نہ مری سی کی کر نہ تو حرم گیا باب کو بچنا اگر اس کا مری سی کی در گد زیادہ گردن و تو تو و جا سحر و ملک کو تو کہہ سی دور دل شاہ کو مطلق کر دیا جہا کہ سر پناہ پوری یہ نہ کہ از پیری کو پورا بہی ہفت تہا یہاں کی چاہے
---	---	---	---

ہندوستان و گرفتار آمدن ازراہ بدست مردمان صفا کی کشتہ شدن او

بہت ہی مانہ نازل میں رہی تہا شب و راز نہیند اگر چہ کہ لایہ و حال دنیا ہو جو بچ و پناہ سی دانیسی ہی ہند را ہی وہ از بسکہ تہا ہی چاہے خواب در او و بچ کو بچ کہا تہا ہی و نہیں تہا ہی مردم ہی آنا نہیں میں کا اسی لگی خواب و دنگان	وہ لکھنا او کی رام کم اگر چہ کہ لایہ و حال دنیا روانہ کہ نہ ہو چھانکنا اگر زبان ہو اچھ کی گناہ بیابان پر و تہا ہی لکھنا تہا ہی کی چھانکنا ملا خالکین کا تو فی دیا کہا تہا ہی و نہیں تہا ہی نہینا کہ لایہ و حال دنیا نہینا کہ از پیری کو پورا بہی ہفت تہا یہاں کی چاہے	وہ لکھنا او کی رام کم اگر چہ کہ لایہ و حال دنیا روانہ کہ نہ ہو چھانکنا اگر زبان ہو اچھ کی گناہ بیابان پر و تہا ہی لکھنا تہا ہی کی چھانکنا ملا خالکین کا تو فی دیا کہا تہا ہی و نہیں تہا ہی نہینا کہ لایہ و حال دنیا نہینا کہ از پیری کو پورا بہی ہفت تہا یہاں کی چاہے	وہ لکھنا او کی رام کم اگر چہ کہ لایہ و حال دنیا روانہ کہ نہ ہو چھانکنا اگر زبان ہو اچھ کی گناہ بیابان پر و تہا ہی لکھنا تہا ہی کی چھانکنا ملا خالکین کا تو فی دیا کہا تہا ہی و نہیں تہا ہی نہینا کہ لایہ و حال دنیا نہینا کہ از پیری کو پورا بہی ہفت تہا یہاں کی چاہے
--	---	---	---

غرض از یک ضحاک کمالی شجره کوچه بان رسی لیا کسی که نیندین جهان سدا کردت بی بی آهنا بیا هو او هر که در بخت بند گی که هر که در ضحاک که المی تمام او کلاه و تها خوشی می ده کشتاک بیدار پایا سطره کیون بواخو کمان بادشاهی نایح و لم جواب و سکوت بشیدنی زیبا نه مغرور دولت پر مهر کشتاک شکوه خوار طرح کردن یا ظلم کو مشیه یک گفتار سنی لک کشتی ضحاک فی بر سیکو کما به راهی چو او می بین نه در فلک بی چرخه ستا هر آن مری وجود نیل سار جای من زمین کو به پی خیز او می کاه تا شکاک کی سانه او می بایست او می میدود کمی غرض می یک شهر ناز	که به سدا و کی بود می شوی گرفا بر اس و سکود بین کیا کسی که نیندین جهان سدا بیتا کی کچه شاد قرار او می جرح کرد او می بخاک پیشانی می بانه و تها گرفتار عاری تها و سید هو او خنده حال یک کمر خزانی من کیون می کوفت کمانش روضه و جاده و شم که محسوس نصیب او یون می ذرا و نه کاه می اندیشه که یکی می تو هم کما جسطح برون مری تن کو بایست که اسوت هم کما نیندین که به او می ایک که کما هو می ایک جرمی و کیون که به تباری می لیل نیا سدا گوش می کن از هر تو به او می هو می کوفت سدا شعل تها و تها کی بهر کوفت و تها کما کی او او می یک تها نام ناز	و تها سوختی فانی من سپر بحال ایشان بندران عبث می بود دولت بیولی ذرا و یکنا حال شید شاه خزنی بولای می خاک که شاه نقطه یون من کچه پیوستی او تها نماند تها می هر آن لک کما می تها جرح می هو او می یکی که کما کمان کما کی کمان کرد تو می می یک نیا می ناز بختی می شیش ایک کما لک کما می به یون و سدا ذرا کما که کی می کوفت قضای می یکا لک کما و تها می لایا و لک کما جهانی می شیش می ناز جو به او تها و کما جرح نیز می سنی استان نیز چون جرح لک کما نیز می تها و تها می و تها شید شاه جرح کما او تها شید شاه جرح کما او تها شید شاه جرح کما	کسی از غافلان بود زار و دهر کی سوختی ضحاک جرم کوفت طرح گل کشتاوی بهیولی که تها جرح جرح کما کما می جرم کما لک کما نندی می سنی لک کما او لک کما می سنی لک کما فزون تها تها جرح کما کمان می تها و تها کمان تها می جرح کما عبث می به تها جرح کما و تها تها سدا نیک و کما می جرح کما و تها می جرح کما تو جرح می جرح کما شیر جرح کما می سنی لک کما کما می جرح کما کما جرح کما می سنی لک کما کما جرح کما می سنی لک کما کما جرح کما می سنی لک کما کما جرح کما می سنی لک کما کما جرح کما می سنی لک کما کما جرح کما می سنی لک کما
---	---	--	---

خواب دیدن ضحاک و رسیدن اذان خواب هولناک

و ضحاک ناز می سنی لک کما و تها جرح کما می سنی لک کما غرض غرض کما می سنی لک کما	جهان می لک کما می سنی لک کما طلب کی به هر کما می سنی لک کما کما ناز و تها می سنی لک کما	کما می سنی لک کما می سنی لک کما و تها جرح کما می سنی لک کما لک کما می سنی لک کما می سنی لک کما	هو می ناز و تها می سنی لک کما رواجان بر او می سنی لک کما به او سنی لک کما می سنی لک کما
--	---	--	---

اور او کی سی ایک وجہ ہم کام
جسین سی بیان کی شان ہی
ہر او کی تین لی یہی میں گنا
یہ لکھو میں سوی سحر گیا
گرفت اگر کے بحال تباہ
فریدون کی مان کو یہی خبر
میان سی شبانی سی تلہ گئی
وہان کا کجیاں تاجی تہاں
غرض ملک کا گوئی زود تر
وہان ایک شب نہ نیک تہا
مبادا کوئی بیان چچان لی
یہ سوچی کہ یہ کوک شہر خواہ
وہ ناچار ہو کر بہت بچو اس
کیسی لگی ایک دہستہ ہوں
بکھا انیس لہر باقی ہوں میں
قبول اوس جو اندر لی سب گیا
روایتی البرز وہ زلزل ہونی
اچھی جانتا تھا جیسی پیر
گئی جب گذر الغرض یہ حال
ہوئی کوہ البرز سی وہ روان
کہ البرز میں بیان سی لہجہ دان
نایاب تو وہاں لی میں غفل کو
خدا کی طرف سی ہوئی ہیری
ہوئی شاہ محاک کو جسے سبر
نگہبان کو اور گاؤ کو کر ہاک
نشان کہہ بنایا فریدون کا جب
کہ لائی سی محاک کے پیشتر

کہ فرزانہ اس نازک تہا نام
منو وارتھا فرشتہ شمشیر
کہ جی نہیں مہی جنگ گیا
لکھا پھر لی اور سہ کرنی لکا
وہ میں لی گئی پیش محاک شاہ
تو اندیشہ دین ہویشتر
فریدون کو لی کہ چل گئی
اور اک کاویشتر خیری وکی پاک
پلا یا فریدون کو شیر اسقدر
برہی اور آخر ہوئی جکیرت
مری اور اس طفل کی جان
نہ زندہ رہی شیرین زمین
گئی دوڑ کر اوس گھمسان پاس
بصیرت و اندوہ و ہستہ ہو
ترہی پاس بچو جانی ہو
فریدون لی پاس باقی کوا
رہی جانی وہان لڑیں گئی
وہ کرنا تھا شفقت جیانی
فریدون کی ناکو گدیا خیل
مسافت طوی کر لی تالی وہاں
کہ کوئی پہل ہی اسی ہر وہ
گزند اوسکو کچھ بھی لیا نہو
کہ کئی میں ان کی نہیں تیری
کہ شیشہ میں ہی آتہی کپیر
کیا علم اوسنی یہ خوف پاک
کیا راسی او کو مستجاب
اوس کی گئی بہانی مان کر

ہوئی وہ زلزل ہوشی روا
فریدون کا پاس اوکا نام
نکل گھر سی ملی سہی دست
اور وہاں گمان کوک محاک کی
کیا قتل آخرا دی شاہ لی
نہ اوس سہر زمین میں جی تہا
کبیر ایک دھچ پتا مغزا
کہ پر مایہ تہا نام اوک کا
کہ سہ ہو گیا سہر شہر خواہ
تو ہو اس یہ آگیا گمان
لوکین چنگین ہی سی مدام
وہ طفلان نون دہیونی تھا
گئی رونی وہان کی لی تہا
یہ سچہ ہی بچا رہ ولی پیر
اسی گاویر مایہ کا دھچ شہر
ہوئی وہان ہی ٹھٹھتی تہا
میان ملک اس کا دھچا کا
وہ صرف تہا بڑش میں گنا
سوی مغزا راب ورتجا
کہا اوسنی کر کادی مردیر
وہ ہولا کہ ہی یہی نہو
وہ گئی میں ہون کادی ٹرک
یکے اوس لی گئی میں مان
یہ سکر سکر مایہ روز گنا
کیا پیر وہ ظالمانی ہی پنا
بر اندیش تہا کچھ کشاہ
سہ کوہک مرد و شیر تہا

ہو اوس سی پیلہ کون غلام
اوسی دیکھ لکلی ہوا شاد کام
وہان میں کی گئی دریا سرت
جو پچی تو پچان کر س اسو
کیا سہر مایہ بد خواہ لی
کہ تہی جہان ہی لیل منا
وہ پچی وہان دل ہو گوا
غریب کو شہر کوکس کوکس تہا
تخواہ ہی شیر کی زربنا
کیا پیلہ کون رہی نہ یہاں
ہویشتر تہا شکر سکھ نام
شہر روز نکلاو کی مہی تہا
کیا اوس کے آگ بہت تہا
تو کر پرورش اسکی شام جو
کہ تہا درود ہو کوک لیل
نیکم از اوسنی پیر اور
فریدون پر کشتا شفقت
کہلا تہا تہا اوسکو ہر شاد کام
وہان سی فریدون کی آتہ
مجمعی دی مار کو کوک دلیہ
اسی ہو دی گئی ہاں کیک
مری میں گدیا ہی مونس لیک
جان اوکا البرز میں جان
روکون سی تہا یونی مغزا
فریدون ہی گنا جو تہا کان
ولی تہا فریدون فیصل کہ
کہ شہر مغزیہ کشتا

ظہر بک تہا اوس سگ کا ولیک جی کا وہ تہا اوس کا یک کا کا وہ کی نذر کوشل کر کسی شاہ سن میری بیل کو ولیک اس کی ہم چستی و جو کری میری فرزند کو یون بولا بگفتار شکلی و حیران ہوا لکھنی کا وہی و دعا جو بزگانت لیم سی یون کہا کیا تھی میری زکار کمو کی دیر سی کوئے غمناخت ہوئی آفرین خوانی و شاہ کو حضور خداوند روی ترین شقاوتی لب و اکثران ز زبان ہی کی جو گراہی کیا آئی کا وہ فی حب و ش خدائی چچا با سوار و یک طلب کی پیر جمہ انگران یکہتا تہا ہر کی خوش کری چاکری بہر ضحاک کی وہ کا وہ تہا سب کی و ان غرض قدرہ بخش کنان کیا عرض ای مستحق پہنجا فرمودن عالی چنا	سہیل چہ ناپا حضرت کلسا ولیو خرد و نہر قمار ضحاک کہلا دیکھی پانچو نمر ذر کام فرمانہ بیدا و کو ذرا بجی اپنی دین چو نزدیکی المین چہ سب ہر سان اولین سنان کہ تھو جلد اپنی حضرت پر لکھی مہمان تھی کیا کیا غرض سہی دفع کما جی و حضور خداوند پیہم وقت کیہنی لکھی سانی شہ نام جو زبان پر وہ لایہ خنای لین کیا تھی سب کی و چنا تو بہر کو نکل کیا تھانی تو تھو گراہی میری ش اورا کی کر چچا کو چچا کی بنیاد میں کی ملامت و ان کسی انداز سب کی و ش رفاعت کر تھی کیا پاک کی پس کا وہ بنو میر و جوان وہ چچا و ان فرودن لہا تری و دولت و کما کر تھو میری چو کی	ہر اک شخص کی پہلو ای ہو کہیں فرستہ کی تھی چو وہ کا وہ ہوا اگر داودا تو ہی اثر و بیکو سب کہ میری ہی الضاحکی کما پہری بھلنی کا حضرت کی زکمارا خون چہارہ کا پڑا جب کا وہ فی حضرت خطری تھو پیر کی ان یہ کہ تھانی ہی چو و یک پہر و ان میں فی ہا و یک ہو کا کا وہ مستان اولی و رہ کینہی چاک حضرت کس اگر و ستار فرمودن ہو دیا شاہ ضحاک کی جواب لکھی تھی اپنی سر کو جب کیا جبکہ کا وہ کینہ و علم اند میں کی و نامو فرمودن کا جو کی لہن تھانی ہوئی جمع ان تھی شوری کمان تھی بدین وقت جو کا وہ حضور فرمودن کیا تو ضحاک کا چکی بسم لی کیا شکر لطف جان فرودن	نشان لغزان شای چو درون برون شاہ کی حسین لکھنی کا لکھان پیش شاہ جمہا ماس الا شہا و زن کسی نام و ادب یاد کا لکھنی کا مضمون ہر لکھی اوسی و کما شیا حوالہ کیا ہو انب و شان لکھان گرفتار عصیان ہوا سب کیا اوسی بکارت حضرت کو چا اورا کا وہ تھانی ہر گدا حق نعمت تھو کیا ہوا سب اطاعت سب چچا و لہن کر اگر دشمن تر ازیر گردن ہوا تھو کا مضمون چو حساب بس لکھنی کا یاری لکھت فرمانہ ہوئی پاس و کی سپاہ روانہ ہوا و انسی تھی شیر سوا و ی تھان و چہ خصل ہو اب فرودن تھو میری اگر سر او تھانی و کینہ ادب ہی تھو اپنی سر گردا جمہا ماس ہر وقت تعلیم جمہا ماس شکر لایا وین
میر و واجب چاہ و ششم علم چہ تھو چچا و لکھان کیا ریز و بیای می نہا سپاہ و لکھان و علم ہو انب و لکھان و علم بنی بکر گورن و لکھان	رفعت فرمودن معیت کا وہ بارادہ جنات ضحاک و شکر تھانی شای و شکر تھانی شای		

و ده که بست سازد و در هیچ شش
که در چون کوی بادشا جهان
شماران کیان بی نصیب
گیا پس مان که به سستی کما
و ده جا و چشم در کشه وان بود
که سونا تخی مایه بنایا بر
فرمودن کی تخی دور از زرنگ
بهر آنگه اوشا در کی طلب
اوستا تماشا که ده شک جهان
و پنج کیسین پس چله کیار
فردین کولما او
په که شخص پیدا هوانا گنگ
کونی امی در پیش شکل جهان
یست که فرمودن قشع نهاد
ترقی به آفتاب تماشا که
انکی کشی با هر کدی خضیب
کما ایک بی بی شکل کمال
کرین کی لمار او سکود کما
کمی بس و دو فوشا پاشا
یک ایک شنی او سی با و از سنگ
غلطان هوانا بهر زشت
به بوی که به کجوب بی بهان
جهان آفرین کی کما بنایا
نیکه چمنه به او کی کما زینما
بیابان او که ده کی راه سی
کدران کی شنی چو کما طلب
نه گز زردا دل من یا خطر

کما نام پر کا دیانی شش
توسلی مشکا پسر لنگان
به رسم در بنک طاری کما
که رکشا چون من تصدیر لنگا
ولیکن جدایی کی گریان بود
گندار رشتا تو شام حرم
ولیکن قشعی کشته در شک لنگ
کی حکم اسطر او سکود کما
سجکا هوانا تو شامی وان
که از بهر پستی کونی تلخ من هزار
فرمودن کمال پس سی خرم هوانا
که رکشا تاد و دوستان
یا فسون پرینا و دمان گنگ
هوانا پس بی و من شادشاد
ظهور او کی نهاد و لنگ چاکا
چو بهون اسکی حکوم بهر زشت
بلاک فرمودن بی بی چلی
بهائی سی شلی سی تری
او کما را و من یک گنگ
هوانا سید اریس بهر یک
باندوش چران سی کما
بلاک اسطر میس گنگ
سجلا بی شک لطف اکر
زیاد کما او کما جا و دقا
سپاد چشم شکوت و جا کما
نزدی او بهر هوانا پر
کی بهر خاری سب او

عکم کی چو طبع نرین می کی
بتا کر عظم و سکود بر زرگری
کیا بهر فرمودن بی بی چلی
و جا کما تو ای مادر هوانا
و عادی کی پسر و سکود کما
روانه هوانا بهر ده حاجت
فرمودن ساندانی او کولما
بنادی تو که گز و کما
اسی طبع هر روز سی ره دور
ریشا هوانا دمان و شش
یا آواز آتی کول شاد کما
فرمودن کما کما بی بی چلی
که هوانا آسانی و کل نام
خوشی او کی تو کما
شیری بهائی دو فرمودن کما
فرمودن کما قشع شش
و یاد و سری کی کما سکود
کما یک دن بادل چغا
سکرده سی او سکود غلطان کما
فسون کما کما شنی فرزان
رو کما سی بهر و شش هوانا
اکر که سی کما کما
ولیکن فرمودن کما هوانا
بصد فرخی بهر شش کما
جهان و چله تماشا شک کما
کیا و دمن ریا کما کما
و دمان سی جهاد کما سی

به شش کما کما و این بود
فرمودن بهر کما کما
که شش کی بی بی چلی
که هوانا من کما کما
او را و سده هوانا سی کی کما
هوانا و ده شک کولی کما
و فرغانه سی شادان کما
مرب کما او سی من و دتر
سیر چرخ چرخ شنی لشکر کما
او را و دلی او سی مانی طلب
یا فسون بنائی کما کما
به بولا کما لاتی سروری
بن آفرین شتابی سی کما
زیاد و فرمودن کما کما
حسد کما به چشم کما
نمایا کما راه میان و شش
نمین ملازم کما کما
تر داس کما سونا و ده
کما ریزه ریزه هوانا کما
هوانا و سنگ غلطان کما
ده سر گرم فرمود و افغان بود
توضای فرمودن سی کما
که به کما کما سی شتابی کما
و صبح و دمان سی هوانا
فرمودن کما کما و دمان کما
رغانه هوانا فرمودن کما
هوانا سی بهر کما کما

مکان. و ده بنایا تها محاکم طلسم کب تها و درون کمان نمایان هوئی و ده بلای غلیم گیا گزنی و دین او کو ملاک یہ گادہ سی بوجھا کہ سکا تخت ایضد فرخی میرشتہ نامور کہ ضحاک پیدا گوی کمان او دیر گیا لشکر بیکران رہی فرج تھوڑی سی باقی بمان اینا بل زرا ورتور طلسم گیا پر شمشادہ گیتے پناہ بستان پر پھرہ و سیمبر و سی خواہران جرم نامور کہ دیکو سکا کی صحبت زمین ہوا بکیر خدا مہربان سی ہی دل کی ہی آب آرزو وہ بولی کہ تھی تها او کو مظلوم کہ ہندوستان کو مسخر کری تجی جسکے جادو سی پی گزند کہ بدخواہ تیرا سدا خواہ ہو	کیا تها بلند او کو تها پاک بلایا و دشوار تر میدان سہ دیوار و راز و باطلیم پہرگی گیا شاہ خوف ہاک الگمانی یوں گادہ نیک تخت سرختر ترین ہو جلوہ گر جو کچھ شہنشاہ بدی کر پنا زرد پوش مژگان مکی پلان طلسم و حرم ظلم کی پیمان پنجوڑ حسنہ اندہ پنہور طلسم ایسوی شہستان ضحاک شاہ ہوئی شادمان شاہ کو دیکم لگین کنی یوں شہر کو کرکی گرفتار ہو کہ صحبت زمین کہ سبجا سجاہ چشم شکوہ پنا کہ صحتان تہا جان میں ہو تجسہ کتری گیا ہی دوز دل غمزدہ کو و دوشتر کری وہی خوف ہو زجر چرند تو دایم جهان میں تها آرزو	ہشت و سنی و ظراحی تها گیا اوس کمان شاہ لبر فریدون فی ہونی ہا و مژگان وہان ایک اونگہ آیا نظر کہ بخت ضحاک آری کمان پہرک شخص بلایا شاہ کو مل گیا یہ بولاسوی ہندو و رشتہ درون طلسم سکا ہی باغ زر ہوا نکی خوش شاہ آفاق کبر خدا کا ادا لشکر نعمت کیا ہوا قتل جو دیان مقابل ہوا یہ دین کر تہمین ہیر بلایا او تها با جوی تها و خدا او دیر سہ سی تها حیران پہرئی ہوا ہا ہر دو کا تخت یہ بوجھا فریدون فی امی لرا کہ شاہ کینین ہاتھ آجای تو سہم بان سی پنجابی اکبر دل چاہتا ہی یہ عالم تها رہی تری اقبال دولت ہون	فلک ہی اوی بکیر شای تها دلیری کو سکی پیچی شمشیر کہ عاجز ہوئی دیوار آرزو مسکمل یہ قوت لعل گہر ولیاب فریدون غازی کمان اور او شخص شانی یوں پنا فریدون کی کرنی گیا شمع رکمانی ہمان گچ لعل گہر تصرف میں لایا و زور کبر اکس فی خداوند دولت کیا فریدون شہستان میں داخل ہوا گیا آسنے تو فی حکمران کسین کیا وہ شاہی عالیجا او دیر راز دہای سید کاہر کہ آیا تو فی داشت باج تخت سوئی ہند ضحاک اب کیوں گیا سوا او سکی ہی اوی راز فسون ساز و جادوگر و جوشیار دعا ہی یہ ہر لک کی صبح شام انگمان ہو تیرا لہان دین
--	---	---	---

نشترن فریدون بر تخت کیاں و گرفتار سخت ضحاک را و تسخیر کردن ملک

ہوا جبکہ ضحاک کا تخت گاہ ہوا امیر طرش و افلاک تخت جوین کا دران و ہیری پیران ہوا رونق افزای تخت کیاں گیا پارس ضحاک کی سرا گز کسی طرف سی ملاکی فوج گران	نصیب شمشادہ کیتی پناہ کہ بیما جہا زانیر و زنج بہم برست خسرو کامران فوزندہ خورشید تخت کیاں دوران جانی اوی کسی یہ خبر سوی شہر فدا وادی جوان	سرا پا کمان ہوا و جگان شہستان ہوا عبرت مسجدین کیا تها فی ملک تسخیر تب جو تها کندرو نامی اک پهلوان کہ شاہ شہر گرد گردان بلند بزرگ اونگہ یوں اک خرد بچی	ہوا آزارہ کیدت باغ جہاں ہوئی رکھنے باغ ارم جہاں ہوا کامیاب نشاط و طرب طلسم و زرو مال کا پھان جوان و دلیر و قوی آئینہ دلادہی ہرزوردی گد و دہی
--	--	--	---

سخاوت از این چه بسی در میان
 کسی می دهد با این چه کجایان
 تهری یو و گردان چنگ از این
 به وزیر می آید شتران از این
 و این اوستی چنان کیا کار کو
 منین حاجی اندیشه که خیزد
 کرب سوز می که خیزد
 و همچنان کونی یافت دهر
 او بگراند از همی خوشه ناز
 یقین سنا جیضا که می
 تری بات که بگریختن شب
 نایب ظم شهر خجک گردون
 تو بر گز نموده و در دست
 فدا کام کا این چه چاره گر
 کیا حاکم خاک می پرورین
 فزون شاه مور شاهان
 اگر او کی است می پرورن می
 دلان برادران برانوسیر
 و ده شکر جویان بهو گیاهان
 کی مشوه دلمین بر زمین
 بسوی رات جبرم تو و دهیا
 کندایک لیک لیک بدین
 چونی شغور خیزش شکست
 بلندی می بدخواه آینه سر
 ده گز او کی بر سر جدار
 ملایجی او سکوت خون خاک
 ای قند کو که در میان

خداوند دولت بی دود و دوا
 جوانی دخی گنجشک سلیمان
 خود پاک ازین قتل مگر کوا
 حضرت کیا تیری او ان مین
 که که کوفی لشکرین بدیل منو
 بر اجماعی شاد و دل منو
 اوس کیو نه همان که کجا
 بیا غیبی بر اختر ہے
 اود هر او کیو بدوین او
 کو کی خوشتر سرنگان کی
 زابی منمن رستی زینا
 ز خدمت بھمی کنی زینا
 منو کاوان او وقت هست
 زنگری ز کام دہ کام کر
 کر گردان را بر کسین
 وہاں ضحاک ایا دوان
 طلب کا رعید زین و تکی
 کہ تسی بدوین مین جلی نظیر
 تو بدوین او کو لیکر سجا
 کہ سماج جوان سیکین
 سوا غرق آید مین بر تپا
 چیز ای بیکر سوا غرق
 دل و کجا او کو لیکر سجا
 فرودان دیکر او کو لیکر
 تو صحا کو بیکر سجا
 زمین کا لیکر سجا
 سی رزق تپا بر گران

دھر کر دی انکڑا فوج کا
 جھانسا وہ اسی بان انگر
 کیا رہا ابی تر اور سخت
 سنا کار بھیا بسکر خبر
 کیا یوں کہ سماں کوئی ہو
 کیا تھارس اور کچا چوہ
 کچی جو کوئی گزرو گا دھر
 کہ یوں خواہر ان جہانڈا
 بہر پشہن و کا انکڑا تمام
 ہوا کند و برست خشکین
 تر خوف سی کی تریشان
 اسی کندنی بیاسخ دیا
 بسلا شہری ہو جسے
 سنی جب کہ گھار بار بار
 غرض کہ کی تیاں کتھم
 ولی فوج جیل تھی جاکی
 سنا فوجی نے جب بد کام
 زندیوں کی گروئی بخت
 کہ کرتا نہیں خبر خودی کوئی
 سوی جو کچا بیزدوں جہان
 یا سو دسی صورت ناچا
 جو دیکھا تو ایوان میں اٹھا
 شتا ہی سی یو نہیں اٹھ
 اوٹا گیا کی دھار گھا دھر
 زندیوں نے تیریا لادیا
 حصہ جسے لیکل آئی تھے
 زندوں کے حصہ دسی صدا

سپیدار و دستان و زعفران و صفا
و ده تو را طالع از من بلبان اف
بهی و گمان نیز اگر گشته بخت
که بختیخا فردین دبان انگر
جوش اوس می خوشنایان
دیا کند روییاد و سک جوا
شبستان این شمعوی کوی انگر
زین بی حجاب و او بختی بسم
هوی آدمی او کی جای کار نام
طالع کنی یون او از روی کز
تواری خطری گریزان هوا
انگر کجوی آب گمان شرا
کری ناظم شهر کیون کرمی
تو کیا ستی که دلین خوش
روانه هوا و با نسبی و طبع
نزد همی ستا کوئی بنی دیا کی
دل و نگاه او تر و شاد و کام
که تهاق خناس کرمی طبع
نشین جا بهای شاهی کی
دبان جای نقش تسل و سکوت
که کرمی بختیخا بنی زین
فرید و کرمی خوشی کرمی
که دبان جای شاهی و کرمی
مقابل جوا و کرمی و کرمی
که کرمی را و کرمی و کرمی
که کرمی را و کرمی و کرمی
تو خفا که کرمی و کرمی

کمین که تها که زنا و دزدان دشمنای اوسى سال گذشتی که نام کمونى رسیده یادگار چو ایدیکه لشکر پرتحاب ششابی سی چاه روی آنگ کیا شاه فی اونی لطیف کرم نواز شکر گری شکر فی افشا نکونى جو کی ششانی زلف شک به پیشه گری جو کونی فایک	دوبان خاتما اثر دبا تمام هوا بعد اوسکی گرفتار خوا همیشه کمون نامی رستار سعادت هونی شاه کی هر گاه حضور ششاه عادل دادگر فرزین کیا او کا جاده ششم کیا عدل ورد اولیسم نه قونام کمونی هوی بی شک تونی شک به کا زو به جانی	کیا بند لیا کی صفاک کو یرونی که هر چند بی فی تها فرزین بین بی صفت نوتب عداران گردان شهر کیا عرض من هر من فی سختت ایران و ایران چوین کشاده کیا دای گنج زور جو کا فرزین که بی گمان سندو کراگی کو فرین جان	رکما سرگون و صحرایان ولیکه جانین بی پرتاب کیا چو کمونی زکا در اکتبی دولت مال سی شاه پرستنده شاه آفاق سیر بکوا خوا و شاه شسته و دین رعیت نوازی پانزی کمر فرزین هوی بی تها گمان فرزین کی مونی ایشان
---	---	---	---

تقسیم کردن فریدون ملک ابره سر ایران و رشک دن سلم و تور و شسته شدن ایرج از هوش

شسته رفت فیکری تهمی پور جوی جرجان بادشاه و کان تور و کمون بان که خدایمی یکه بولا که در جهان هر کی تو بهت ملک پیش شاه تونی کیا کمی نمون دختر شاهین فرزین کا بیغام یک کیا بهمه شسته شکست و زشتان پری طلعتون کو کیا که خدا فریدون کیل من یانیا دیا سلم کوروم و خاد و چین سوی اوم و خاد و سلم و تو یکه کیل سلم بیل سوی تو که که کرده اند شسته فراسج ایل چو لاف و تور کیا ملک ایران کا بیج کو شته سپاهان چو حال بی ابره	که تها او کا امراج و سلم تو هونی یون تها بی جهان نه تها که راه ملک و بیجی جوی مدعا اوسکی که زنجو ولی یکه شسته بمن هر یک بیکه یو و یکوش و بیستن ده اقبال شاه بمن فی کیا کیا شاه زود و کمونی و زدن بهت سال او گنج او که دیا که اب من هوی پیر و پیر ملا تو که ملک تها و چین سپاه ایران من بیکه و سوی بمن ایرج ده مال سپاهان کیل یکا لای و آ که هر که نه بیل که کو شسته که به به جای شسته و شسته غیر نوی بی نه و کین به	ملکه زده ایرج دل خر تها سره و تها یکا بی بی کونی مردان تها شسته اوسی یکه زبان بی هوا تو که گون بی باکی هوی سپه دار کا باکی تها شسته فریدون فی جرم من فیه کمی جبه هوی ایرمین هوی بی تها سپه داران کرون ملک تها هر یک کو ولی ملک سر زار ایران تمام و که کی لکی بادشاهی قناعت کی خاد و سلم که تها تها شسته و شسته دیا او که و گنج و بیستم جمعی اوجی ملک ایرادیا یتیم بی هوی که کون نا گوار	خزنده و ایشو و خونی و چون من بی اونی طلب کی او که شسته و لکل تور و شسته هوی و ایشو که تها بی شاه جهان گی و بان سول باک کیا هوی اوش که لکی راکل هوی اوش و تها شسته و ایرمین ملکه ارکان و و و شسته که با هم برادر نمون کینه جو مغر کیا شسته فی ایرج کی نام هوی تخت و بیست و بیست دیا ایراد و سلم و شسته نه زنده ایرج سی کون که جی بی اونی بی خرد جهان جو که کینه بی خرد ترقی صحت کی بی اونی
--	---	---	---

کدای بادشاه شریا جناب بی قتل ایچ کربتیه هون بزرگه خسر دی پیچی تو بهتری بیرونه تیغ و نیز پیغام محببم انداز کو کیا دور پس دی سلی سز سزاوار او رنگ و نه زمین عبت بی ادی اور بانی بون دلیران رومی و ترکان چین خضر طرا بی و بی اسکا جوب رکما سر کو بی سرستان ده بولا کدان نکو کانی کد لایا پیام ایک شواربے پیام آوران میر سدا گیناه تو کولی زبان پهر فساد دلی به بولا کانی زمین او کو شرم فزون ترکیا عرو جاده و دقا زمین کچه که دکه بونو قیصر بلا کینه خوی نه بانو کمر کما بایون کا و چه خاتم کسین مین سی سانه و نوناف ترهین لین ملکیت بی بوس ده گرد کشان کدیکر تیغ کمن ده لاون ملل مین جاشاد و هونی عجبی اب کدیکر جلال کیا ترک شاهی بولا گو شکر نه خوج اسفندی سباجیک	لکما بیرونه مسلک کو به جوب تری سانه نین ملی بیو سینه پیغام پیجو که ای بادشاه ره رستی پروه تاجی گر که سوی فیدون روانه تو هو خسر و عقل کو تری کیا یه کر غور لمین که متو تریم کوئی گو شکر ملک کانی بی و گردن سواران جوبان کانی پیران و ایچ هونی خورا ادب هوا و مین جند کسان لکما پیو بیون که دونو شیل به بند همتا را گد کاسه یه کنی لکما شمس الم پناه کما جیکه به شاه آزاده فی فیدون پهنگ و نه وند و گرم بدی کچه زمین مینی کی زینا جمعی اب تنهای تاج و سوار ره بورا می اب میر قیصر فیدون فی ایچ کو کالی کیا سلم اور تور فی اقدان که قتل به تری بادی بی تو میری بی هونو قیصر به بولا وین ایچ نام جو تری مین و نو برادر زنگ مری بی چالک کس مینی بهمان سانه و کانی بی	بود اول مین بی غضبناک تر یعنی جان بو که کیدل بیون روانه که اب تو بی خوبت به ایچ که لاون نزنهار فی کیا سلمی تب به اوکس بیان کما بیون کما به تریسج کما بیچ کو دی تحت تاج و کلا غضب بی که ککر کوهر تری که ایران اب و ست دراز هو قیامت کرین ایک با و دان جوا یا خضر شمس وادگر در و اوسی اور شنه رومی که زنده و زبان سی بی کو کین شش کون سان من بیان شوق سی که حقیقت نام کمی خضع جند او بدخت کیا قیون کو یعنی تسلیم نه زنده را به خسر ابی کرد که فاقم مین و در جرج بلند فرستاده فرصت هوا پرتاب که غیش بیرونه گردن کشان که تجریر کین آکی شکر کشته معاون ترا و قیصر پکار بون تو کیا فکر کما بی جان کن که ای لوح چشم سعادت نشان جوادن سی نه در آواز شتاب فراهیم که اشکر بیکران	جونسه پراور سمر بهرنیک و به تری شالی بیون کرا سلیک و بیو سونی پر به تریخت ایران سزاوار فی جب آبا رسول خردمند بیان که و نو برادر فی اعجاز دور زمین خوب به تری مین راه ستر می جوا کتر کی متری بی بی مین ایچ که خوب کون شالی سی بیون سوی لری دکان سی روانه به بیجا خردمند گان کی طرف سی یا کیا عیض بیرونه که بیجا که مری تقصیر بودی من تو که به خط بود که کسیر نام پیام و رشت و خنهای تحت کیا مینی که رست تقسیم ملک جوبیسی مین تو خدای مری ذرا گوش دل سی سنویری شمس ناموری به سکر جواب کیا به به راز نهفته عیان اراده کما از به سر کشته او کس سی نه اطراد بون ده بر کس نه جویسج کمن جمانداری به کما بیون بیان تو بی خرد او ریه بیون ده کیدل ای بیرونه کما
---	--	---	---

پسندیده عقل و دایه گو
که ندان بدتری نه بچی اگر ند
سنگی گوش جان سی فیرون کی
جو دنیا و دولت نینم یادار
تو که در این اس تاج و او رنگی
اگر خوش بول مرده برنگ
مجموعی در این کونیه رخت جفا
یعین بی که مبر الفیت کین
برادرین تری سرخشم کین
ولی من بی الی و نکه نام کین
تجی بر بخوبی و نه صحت کین
یه لک فریدون نی نامه کما
سرخشت شاهی سی کیا فرو
کین بی بی لازم که شفقت
سزنامه جب شاه لی مهر کی

بی بی که تو صلح جوی نوی
تو این روی ز چرخ بلند
نگاه کنی یون هیچ ارجمند
تو غم کما کی کیون دم پیشار
بهمی بتر بی اب جنگ سی
بجایه خوشم بی بی بی سرگ
نمین که کما سی تاج و کلاه
برنگاه مجید شفقت کین
تو بی صلح جواد و محبت کین
رقم تو بین دول پنا کرون
صحت کین کی الفیت کین
رقم تو بین بی مضمون کیا
کلاه سی سی لایا فرو
سر کین سی گذر و محبت کین
تو ایج کی توران کی پناه

مری سج شاهی سی ابی که
نه آرم جان افر زرموا
که زندای شاه فرزند
یکسند اگر برادر رنگی
خند وونی جان ملیح بی سیاه
اگر بی بی بی بی بی بی
تو بی که کما سی تاج و کلاه
فرون لی ایج سی بی بی کما
بست خوب نامی تیر او در
که بی بی کی او کدک کینه در
ترا بکجو دیدار حاصل بوی
که تم هو بزرگ ایچو انان کرم
که اسنی با ندی بی بندگی
کمی روز و ان جبک علون
بی اسقدر سادیه نایه کرم

ز کرم لیس که خواجه شایان و سر
قلم آرمش شمع کا بیوا
نمین که مجید الفیت تاج و تخت
بی تاج شاهی اگر جنگ بی
نه دوسو ان کین بی بی
مبارک بی بی بی بی بی بی
که بیون بند خور و جرم
که ای بیور صد آفرین و جفا
که نو و ده کجا بی بی بی
سر مر آجای پیر و د
قرن بی شتر مراد بی بی
یه ایج لمارا برادر بی خرد
یه آبا برای بیستندگی
تو بی که کما سی تاج و کلاه
که بی بی بی بی بی بی

وستان سید ایج نر و سلم و توری قیج برای خرد و کجای نامیده خود و قتل نمودن آنها
ایج را از روی زمین سرکش را نر و فریدون و فرستادن و ماتم نمودن فریدون

سز روم توران چین سلو و تور
و توران بی که فراموشی
فریدون نی نامه بی بی کی
کلاه و ایج متا فرزند و خور
که بی بی خطا کشته و نامدار
که تور سی کام ابره و
هو قتل ایج کا ب ناگزیر
کیا دوری دن جواد کی حضور
همار ادب که نه کسب کما
یه آرم جونی سی ابی کین

که تما جواد و خور
بی خون ایج و ده با هم بی
یه سز و ده و نو کی پیشوا
خردمند خوش نظر و خور
سوی خانه جان بر نو و نیک
که ایج سی دل بسته کلاه
و گز نه هم بی تاج و سر
هو تو لایه ایج سی بخت تو
هو الملک ایران کا تو پناه
هو ایج کی پناخ و بیاد زمین

و بی بی ای بی بی بی
خرد و کما بی بی بی
خوشی سی جهان بی بی
مگر اب جو بیاهو ایه حساب
سوی قیج بی بی بی بی
هین قصد تا ملک ایران کا
بهی ماه اهل سی توری
کلی بی ادب سی کتری تو
شعب و زید بی بی بی
که ای بادشا جهان گیر کرم

و ده تیار کی بی حساب
کی بی قیج آمانی ایج بی
اوسی بی بی بی بی
قوی بی بی بی بی
پنا بی بی بی بی
ولی اب بی بی بی
که خون رها و کما
نه بر کس و دارا بی بی
بی تو و ان شاد و تاج کج
بزرگ بی بی بی بی

مجمعی جایی است تا جگر یک کربا تا کربا گرفت زرم مگر کسی زرد میجا جوته پیر و کسی که است باز فیه مگر قتل مجبورند سی تو در که نه بای خون برادر و کیا عجز است فی خیرت پر منزله و مرتب می لری جدا موت و مریکی است پر تاج می که اتی بین انکاران دمان فریدون اوسی یکدیگر گیان میرن تو در والی که کون طم او که تازی نه امان شش تلخ که هوشه تیون ایچ نازین که هر طم ایچ سی انکامو	نیکو ز کشته و فوج و سپاه ولی تپه موتا تاده و مگر و با نسبی و یکبارگی ایچ که ناز و برادر پس ایچ پسند ندی با نسبی پس شرم پر مری جان پر رجز کز خروا نه ایچ سر و جرم پیر و در خسوف سریدون و ازلیا بها و اسکولای تهنش لی و سکا تا تو شش بران و به خود خاک غلطان و فغان و ناز و امان می جلاهی گل و و و و و و که مری کیدین رن کیدین لی زرم و کیدین تپه کمر	نمید مجسمه ای است تا عتاب که غنای ایچ کی بهائی او و در کسی زار شرم کوبین بهت کی کی جیب ایچ لختا یعقوب جان پر تو که انجام کا منهین کجی مجسمی شرم و میرن کیدین خور آب کون کلبه لکون کونی جسی فریدون کیدین تپه امان و به اوت کولای تپه لفظ و زار شرم کیدین و جیب بنایا تپه ایچ که کستان پر کستان تپه کیدین شرم برو سو و هو الیکین ایچ و گ که امان ک ک کون و و و کستان	اگر چون بنده شاه عالی جا نه هفت برادر پهلانی است او نه مری ایچ کی کستان لک کینی ایچ که ای نامدار مجمعی پنج به جایگاه کار کا کروان پاشن محبت و عاگر کیا ایچ ایچ کون کون و با تاج و زار تپه و سکا اگر کوی کیدین ایچ مادر و به عجب تپه نازین و و به لک و موی و پیر و سرا و سکا کیدین کیدین اگر کون کون کون و گ نیشلی سی چون به هید و منو و نو میر کی کستان
---	---	--	---

تو که نشاند خیر از طبق هم شیر ایچ و که خدا نشاند او با شنگ که او هم از
نسل فریدون بود و تو که نشاند منو چید و خینه خواست و

نشتانین ایچ کی شاد جهان ایسی نه شاه کوی فرید خلای ایسی یک فرج پیر و هوشین من ایک نه نام جوان لا و نیک کیدین هولی و ایچ و شک فر بهت شک و شادمانی و سولی که بیت یک ملک پیر و و هر اجب جان و نو تیر که یون طم کی مری سنا	کیا ایک ان یو جهان کری حله ایک نه آفر کلی یک کونسی خون پیر خسوف کیدین کیدین ایسی تپه و کی یک کیدین تو او تپه که برادر کیدین سرو او سی و گانی هر اگر کیدین منو چید و نیز سولی یک ملک ایچ تپه را منو چید و با و	کدی کدی بیان پر بار ایسی کون خوش و تپه اگر جیب کی و نسبی لختا کیا بر شش زو کستان فریدون کستان سولی طم و ده ایچ کی کستان و لای یک شکر پیر و هر کی یک اقبال و سکا کی یک کیدین منو چید کی تر طاعت کون	نشتانی سی یک کون و که یون کیدین و پیر و تو پیداهولی و تپه که با هر کون او کون منو و و و و و منو چید و سکا کستان و با کستان تپه لختا پیر و کستان دل جانی کستان
--	--	---	---

اور اکی جو لشکرین میں جلو ان وہ دو فوج کا رہبر اور یہ بولی تہ چسپخ فیروز ملک یہی صلحت ہی کہ لیکر سپاہ	توی فرود میں فتح علی خان ہوئی سکی باجہست خط کہ ہم گر نہ ہو کی کہین ہشتنگ بلطین ہم سوئی تہ پھر شاہ	تیر دواز ماہر جہا فر دہے پہر ہر سہ سالیک کی انجمن سپاہ و امنو چہ ہو دی ویر لکڑی چکی ایران میں ہم صلحتی	ملک کا پر پیکار و ناور دہے پلی کہینہ خواہی ہوئی زای ان شانی اور ہر آئی ماہنہ شہر نمین خوب آن ہستہ میں ہرنگ
--	--	---	---

جنگ منوچہر با تومر و فتح ہمت منوچہر و شستن مرتجبت و فات فریدون

کیا سلام اور توری لب سیر غم سواران رومی ترکان بین فریدون کو بھی جیدہم صندوقی کرو تم نہ بانہ ہو کر منوچہر فی یون گذارش کیا کیا اوس طرف شاہی پیروان لیے مسیر گر و تیغ چنان صف جنگی تہر جب ہوئی سوی راست گرد و لا و قباہ بجائی تعین تہی قائم پناہ گیا برو کی آگلی دلاور قباہ گوی لی بدختر کہ تہر و با تو کو اوسنی بہر یون جوا لٹاری وہ محفل میں لایا پناہ یکل نہ پناہ پیکار و سنسے یا سنا تھا جو کہ توری سکیا کردن قتل میں ہما و رتور کو کہ میں جنگ کون جوتوچہم ہو نہ میں شت میں قوت شت سواران جیسے کہ مران کار ہر اگر مر بارا کرین کو ستر	کہ حکیم منوچہر سی کچی رزم تیر دواز مایان توریان میں کہ خادوسی لشکریا اور کہ تا آوین باب و ہریشتر کہ اب ای جہا رکشو کرشا منوچہر کو بسپاہ و گران نہ پروای شہر افکار جان رو صلح میں بہر سب ہوئی سوی چپ گشتا منسج منوچہر تاروق قلب گاہ وہ میں توتی وان مثل باد بہلا کام کیا گرز و ششتری کہ پناہ یون پیغام تر شتاب کیا غرق خون تہی ایچ کوآہ نخل ہو کی میدان سی پیرا منوچہر سیکہ بامین ہنا کون غرق خون ہر دھوکو کہ میں شتر بیا میان سہم بسر کہ دھب ہذا و طر ہوئی آگلی صف میں میں سید ہوئی ایک ہر باد و مان شتر	فرام کہ کیا شہر کی شمار روان ہوئی قلم ایران ہوئی بلانا مار ستن تیران کہا خبر بہر بیچ کی کلاب سلم توتو نمین مجکو زمار تان رنگ زور پوس و ان ششتر زن یہاں فوج کیا کچی کیا شتا وہ آگلی ہوا کا دیالی درش و شام و نریان قارن لیر اور ہر تہی و دونوں گشتا قباہ و لاوری کمنی لگا ہوئی دست ایچ تہی تہی نو کیا نور اور سلمی پر یہ کام یعین جانہو تم کہ زیر فلک و میں رزم کہ سی ہر یاقا یکسی لکھا پر کہ کچا جنگ جواب کیا تیر میدان سی پہر از رنگہ سی منوچہر شاہ سحر جب پیکار منوچہر شاہ وہ دو فوج کا رہی لب سپاہ جوانوں کا سردار گر گر کر	ایلان منو مند و جنگی سوار پلی کہینہ خواہی شایان ہوئی کہ ای شہر مردان جنگ آزما قرب آگلی بسین کونہی نو اجازت مجی تہی بہر جنگ جوانان جنگ اور صف کتن سواران جنگی تہی ششتر ہزار کہ تہا یک فوج سرخ و زرد و شش کہ تہی کہینہ خواہی میں تہ شتر بلی رزم لای سپاہ و گران منوچہر سی جاک تو کہہ دسا تور نہار سات سی ہون شاہ کہ دو کو نہرین کر خان و عام رہی تم پلنت قیامت تلک حضور منوچہر سرخ فناد عیان ہون زاد و گر ہرید رنگ امان اوسنی بانی نوراجان کیا بسین میں سوئی ارام گام ولہ اندا یا سوئی رزم گام ہوئی آگلی میدان میں کینخوا دلبران کا پہلو و کوک نشان
---	--	--	---

تن جهان کجایم نین تماد رنخ
بسیکن بتایا لطف آت
لگی کسی باهم و د و نو لیم
منو چهر آج شیون کرین
شیون کا لوتی مین عزم جزم
غرض منی که او سکو کسپا به
گنی نصف سی رات جسد گم
بعرض شیون و ده آیا جدر
ولیکن نه زسار پایا گذار
یہ پیچہ خبر جبر منو چهر کو
جهان تور بر کشن تار زم سا
او مہایا و ملین سکون سن کی
ہو ا شاہ جب تو سر خجواب
گیا ہاگ کرد و رسیان حصا
گنجانن کا کو اگر دہا
یہ را کہ تیرا رامت زوری
ولیکن نہ نمار کاری بڑی
تن او کا کیا تیغ کی پاک
ہوئی خیمہ زن موج کرد حصا
منو چہرے او سکو بیجا بیام
اگر شیر مل ہی توای بپولون
یہ سکاراوی غورتائی وین
منو چہر شاہ ولایت ستان
شہ روم و فاد ہوئی کشتہ
کیا عرض مت کینچی تیغ کین
وزیر حسنہ دست نصرت ہوا
شہنشاہی بہ بلف و شو

و مان کا مہا سکو کا رز تیغ
منو چہر کی غالب آسیا پاہ
کہ غالب ہی کج فوج غنیم
تساو سکو مہر زرد و کین
کیا جاتی مین غفلت مین
لکڑی مین پ مہتا وہ شاہ
جهان تیرہ پس ہو گیا سر
خبر دار پالی سپہ سر
ہو اگر مہر ہنگامہ کا زار
کین گاہ سی تب نہ نا جو
مولیر نہ پیچا شیر نہ رہا
لہذا یار مین پر سر کین سی
سوئی سلم آیا او دہری
ہو اجا کی مخصوصہ نا بکا
مولیر و جازد و جنگ آزما
اگر بر منو چہر کے سکے
ہو نہ غضبناک پلو گہی
بہدرا کا کو ہو ایون ہلا
نتا قلعہ مین بر صبا کا گذار
کس تیری تری ہوئی آسمان
توت جان ہی ہی شل سنگا
وہ غور بہر زم لائی وین
مقال ہو لکی تیغ و ستان
ہو ا لشکر او کا رگندہ
غریبون بہ اشہ و کین
کہ شمول لطف عیانیت
عنایا شاہ بہ معروف کی

ہوئی کشتہ جنگ و ران ہشتار
ہوئی تور او رسل بس چند
مباہ او کا غالب کل اور ہی
منو چہر کو ہی یہ پیچہ خبر
وین کی قارن شہ طلب
سواران جنگ آزمای ہزار
روانہ ہوا تور سخت شعار
بنچار جا کا کہ ہر جا ہی
ہوئی وقت شب تیغ داو پان
شمالی سی پیچا سوئی دکان
جو اک تیرا ران پس پشت تور
جدا تیغ سی کی سرور کا
نہ پالی وئی طلیح نا جنگ
منو چہر ہی صحن مین
سوئی زرقہ رخا شل ہوا
منو چہر کی کینچی وین تیغ
کر نہ او کا پکر کین سے
اگاکنی پیر شاہ ویر جنگ
را سلطرت تک قلعہ بند
ملا دو کا جگہ تیغ و فاک
مقابل می لکی آب شہتاب
مغل قلعہ سی سلم جلی سوار
کیا زخم شہر او سپر ما
بہدرا خادو کا تاک زیر
سر حمایا وین شہر یار
غرض سلم او تور کی فوج
جو تما منع نہ کا و فاکر

نرمی تن کی ہوئی لالہ زار
کہ آیا قفس او کو اپنا گنہ
سو اسو اسلی مصلحت ہی ہی
کر وہ ہر نادان سید اوگر
کسا ہو خبر دار لشکر سی اب
یہی سا تہ پی بی کار زار
سواران جنگی یہی سو زار
طرف اپنی لشکر کی اب سی
ہوئی غرق خون پیر زار
کی قتل اکہست کیہ خواہ
تو قلعہ می لکی ہوئی جان
حضور نہ یہ وین انکیا
گریزان و مان سی ہو انک
گیا لکی فوج او رگیز وین
منو چہر کی وہ مقابل ہوا
لکالی سر خیمہ پر بید رنخ
سر خاک کیکا او کی کین سے
کر و قلعہ کو گیر کجوب تک
ہو انک زیر سپہر بلند
ہی ناموی آخر تو ہو گا ہلاک
خدا جسکو جانی کری خجواب
دلیرانہ آیا پنے کار زار
کہ تن سی ہو انم نہر جدا
وہ آیا حضور شہ بی نظیر
کیا او کی میان و کس شہر
وہ لایا حضور شہ نا جو
زراوہ کیا بلک پکر تبا

الکی مری حال بر حرم
نظر کی جو سیر مخ فی گمان
یہ سیر مخ فی سام سی پر کہا
کیا زال کو کاروان طبعی
کہا یون کہ بھی پر اپنا پسر
دینی اپنی سیر مخ فی چند پر
شتابی سی ہنچو نین وان
جھی یاد رکھنا تو لیل مہنا
غریبون کا بسجہ زندہ ہی
لگا کہنی پر سام رخ سیر
کرن تیری نظم صبح و سوا
یہ نو ذری ارشاد شفی کیا
حضور پر جو پر زال کو
طلب کی کہ خوشنود
سوی گوش بخود آسمان
دل و خج و قوی پہ لوان
اگر سی عذات کیا زال کو
اوسی حاکم شہزابل کیا
جو زال میں پچانی سو
کیا سام کی ہر طرف طلب
کو تربیت زال کو خود
ہر اک فن میں ہم ہک کاکل
ضمیمت لگا کر فی ہزال کو
یہ لکھو وہ سام سیر دانا
سیات غرض ملک کی کج
سپردہ بل جو محراب تھا
اور اویں شانک تھا دانا

کہ بہر بادون میں جلد بیا پر
تو دیکھا کوی سام گریں
کو اید ہون تیری فزین کا
سوا لکھا اوسی با صلب
یہ سی لایق تاج وادنگہ
کہا زال سی یون کانی مو
شہر شعل آسان وں ہر سر
فاموش مت کیو یونست
ترا کو دعا لوی نام نکو
اگر شہرہ ہون سی آں
تلا فی مری تاک و جو م کا
کہ لی آونین جاک تو پیشا
گیالی کی سام بل و جو
کہا حکو پر یون کانی بخود
نظر کر کی بولی و آشور
یہ ہوگا سفر اگر کو بخشان
جہان میں فقا ویدال
سپدا را قلم کا بل کیا
تو بہر قلم خیم سی سر
ہوئی انکی جب قلم و دو
بہر بیولانی کی سکھلاو
بہر شہر کشادہ حال کو
کای پور دانا و فرخندہ
سوی شور گسا لان گیا
بہر خلق فی بانی آو
سو تو اوسکی اگر دختر لقا
سمن بر صبر قد و علا

پڑیلا ہوئی او کی کیر دعا
وہ سیر غایا دین شین سام
بہت عاجز سلم کی لوی
پہلو ہنسی سیر علی زال کو
ہوا خوش بل سام خرم دین
جو شکل کی شل دی بھی
ہری ہی مری لوی کشت
یہ سکھ کر زال فی یونست
دعا ہوئی ہنسی پر زال سام
خدا سی کیا عذاب ہو
کسی جبکہ بہر شہر کی تحصیل
وہ شہرہ تب لی گیا کہ
کیا حال حسی بر شین شام
خدا طالع زال کو موب
کایں طالع زال شام بلند
شمنشہ فی اسباق نخی
کیا سام پر لطف بہر شہر کا
حضور جہاں سامی نام
بہر بردار جہاں دیدہ
یہی لگا وہ بل نام در
تبا و اسی دابہ و قلم
افغان شام جہاں بہر زم
تجی ہنسی سو فی بل شام
ہوا حکو لان کا بل
ہوئی ہر اوسی آری حوس
وہ صفا کمال میں تباگر
ہوا زال جہاں حوس و شین

ہوا حال پر او کی لطف نام
سنا قندہ غایا دینی نام
کیا کس و کا دانی ہی
لی آیا حضور بل نام جو
لگا کر فی سیر کو کشتین
تو بہر جہاں دیکھو جھے
زیادہ ہی محکم و محبت تری
ترا بندہ ہر زمین شہر ان
بہت لکھن اپنی ہی شہر کا نام
کہ بہر کور کون طو و ان
ہوا خوش ہنور کا کانی دل
کسی شہر میں وی جہاں کو
شمنشہ فی شمشام و دھوا
حقیقت اگر شہر کا بل کیا
جہاں میں یہ ہوگا برا جہاں
سلاح و دقت بہر گھر
زیادہ کیا و ہی آندار
مخمس ہنسی محکم بل کا
ذراست شامان بخود کو
اکی اوستادان صاحب
کو تربیت اسکو صبح و شام
سوی اگر گسا لان بھی نام
تو او ووشم علی بل
کہا خلق کو شام و شام
جو خلق کا بل سوی ہون
خود مند و خوش و نام
طلبہ اختر کا حراب کی

تو محبوب بی پر لطف و وفا
کاجای تمام دهم او کا دم
هوا کی حاضر و غایب و پنا
کرمی کی بیست سی قاب تنه
یسکو دیال فی یہ جواب
بیابان کی لی اونی پھر پنا
پیر کجاسی کر پیلو کا کتو کجا
غرض ال فی پیر پلا کثر شتاب
وہ سید اہو پچ پیل تن
سلو کہ رو دیہ ضامیچ ہوا
وہ کو دک نہ ستور پچ پیل تن
سوئی پیکر ستم شیر خوار
سماقت بہت بل فی ابتدا
یہ سنگرہ ضرر و شادان ہو
وہ ستم کہ تانا کو فی ظلم
طعام او کو لگا لگا جب چند
سہ سالہ ہوا جبکہ وہ شیر خوار
کہ طرح کو دک پیری زور مند
سوئی گوسران پنا نذران
یکایک دل سام آ یا اہر
روان ہو کی کابل فی محراب
تو رب آئی پنا دیان ستم
اوراک سر پیر ستم کی تانا پنا
زود وائی گنووی محراب پنا
کہ ای پو پکلف ستم کہ ستم
ہو اسام پیر ستم پکلف
بصد لطف سام لیل تن

کیا زال سی خست کو لکھنا
کچھ کلان تمار وکھ کم
کیا زال لی ماجر سب بیان
ہنر بر دمان پل اور دوسے
کہ تدبیر فرما پچی کچھ شتاب
دیوان سی وہ سیرغ لایا گیا
کچھ نکل ہی چھوٹ باک
کیا ستم وادیکو شتاب
جسی دیکھ حیران ہی غور
کیا ملن زلال فی او کو کتب
کہ ستم آخر شتاب فی نام
نگہ کر کے بولا وہ سلام
خوشی ہی کی سوئی بل ونا
بزرگ گل تازہ خندان ہوا
اوی ہفت ایہ کا ملنا تانا
تو پیر پنا آئی گن گوسفند
بغلی ہوا اسپ پر وہ وار
نیکہ کی ستم چرخ بند
افغان فرمانروای جهان
کہ دیکھی رخ ستم نامور
سوئی زال لایا لطف و جوش
گئی مپنا زال و محراب تب
ہو اسام خوش و ستم کی لکھ
یہ چاہی تانا پیر ستم زلال
تفاخر ترا ہی مری ارزو
سوئی راست ہما و ناں کر
ہو اساتہ ستم کی گم خرم

غرض حالہ رشک شبنم بی
ہو زال کو بہت منظر طرب
وہ بولا کہ ای سرور انجمن
نیر جوگی پیلو فی جن جنک
وہ تدبیر جس سی انجو ونا
کہ زال سی پیر کائنات دتر
لکا اوسکی پیر خمر پیر گیا
کیا چاک پیلو زان تلخ
ہو لکھ رو وادیک نام ستم
لکائی جرات بہرہ و گیاہ
شدید ستم زال فی کینچ کر
بعیدہ مری نکل ہی سپر
یہ پینچہ نیر جنک محراب کو
بجلا لک شکر چند لایا ستم
کبھی رانی باقی اگر کشتا
وہ کاجای تانا گوشہ و کھانا
لیا یا تدبیر اپنی گرز پیر
یکہ ستمی ستم فی بغض خدا
سر زرم تانا ستم کی ہوار
محبت لی کینچا تو و ونا
وہ پنا ولی سام ستم پیر
بست خوب تانا ایک پل بند
گئی جنک وہ سامی سام کے
او تر پیل ہی چھوٹ شتاب
یہ لکھ دعا کہ پیر ورد گنا
ملو چکے مہراب خندہ خندہ
شنا خوالہ ستم ہوا سام کا

اگر تار غم و کشت ادن ہوئی
جلایا وہ سیرغ کا پشتاب
شکرمین ہی اک کچھ پیلو تن
شکرمی نہ پکلف گایہ تب تنک
بری جان لی خیر اہر مان
پلا یا وہ زن کو تو پیلو تن
کہ ہوتند رستی بغض ال
بتایا تانا سیرغ فی جطرح
اروان شکرنی گئی پیر تن
ہوئی تندرست شبنم شتاب
شتمالی سی پینچہ حضور پنا
بجائی جو کبھی اسی شیر ز
کہ پیرا ہوا ستم تمام جو
لکھا وئی ہراک کو دینا و ستم
تو شیر او کو دیتی زور کا ونا
نچب من ہی مرفاض عام
بری لوگ حیران اوی کو کیکر
تو مند تر سامی ہو دی کا
لڑائی ہی دیو دی ستم لیل تانا
روانہ ہوا سوئی زربستان
ہو اساتہ ستم کو وہ دیکر
سوار او پیر تانا ستم ارچند
تو پیر و پیر عظیم کی دست
یہ بولا و پیر شاہ عا لجناب
کرمی شکر کو دایم بجاہ و وقار
وہ ستم ہی ہما و ناں و پیر
تتمن فی دی او کو پیر پنا

کہانی پہلوان جہان شاد درہ
 ننیں جا بہتا خواب وار وار کچہ
 خدنگنگ سناں گزرتی خوشیوں
 کیا ایک ترتیب حسن طرب
 ہمیں نال اور سامی کچھ خطر
 دیوان بہری کون لشکر کش
 وہ اس یاوہ گوئی کسی تماشا کا
 او وہاں کیا قصد پیرام سن
 یہ لکھنا نہیں نام فرخ سیر
 منو چہ شاہ جہاں کجا
 لکھا چہ گوئی وہ کہ کیا ہی نفا
 بہت غلطی کو اس ہی پچا
 لیا ہاتھ میں گز سام لیسر
 شب تیرہ ہی اور تاجی چٹا
 کہ فی الغور پیرا درہ دیوان مرا
 ایک سو کیل و فودہ و لیسر
 کیا کام آخرباوس مثل کا
 سپاس خداوند جان آفرین
 کہا لہجہ میں نہیں کچھ عجیب
 کسمی سف ہی ایک کوہ پیند
 کیلین سنگ گران قلعہ سے
 پیرستم ہی قلعہ بلین کباب
 یہ سنگوہن رستم نام دار
 ہوا سام و گیسر و اندیشہ
 سپاہ گران کیسی دھچک کباب
 سیال افغانہ نامہ بان مقام
 گیا اس ہی رستم کو خصلت و جہ

جہاں جب ملک ہی تو آباد رہے
 نہ عیش نہ طرب نہ کسی کو دل میں
 نہ ہر گالان کو دین نہ خواہی
 ہوئی تارہ کش پر خرم ترین سب
 نہ شاہ چہا گلیہ کا محسوس
 رہی کہیں طاقب سرکش
 تبرک نہائی سپہ تنہی الہام
 تو حضرت ابو دہر جابجی راہ
 روانہ ہوا پرسوی باختر
 دیانست پیل سفید لگنا
 کیامردمان فی لیہ دوسرہا
 روان ہر طرف ہی بلبل
 چلا سوسی بازار مانند شیر
 تو ایوان سی وقت باہر نوا
 گریزندہ پڑوان سی ہلک ہوا
 ہوا جلیغہ و زنان مثل شیر
 تو پیلوین سوی ایوان لیا
 وہ لایا سجا و خوشی کی ٹون
 جو خوں خریان سیلی ملک کی
 اور اوس کو چہر ہی جھٹکنا
 خریان کی سرگر آآن کی
 کہ زائل فی یون نہی پوراب
 روانہ ہوا جانب کوہا
 میباد کہ سرم کو کچی گزند
 لگ کو نہیر کی پہنچت تاب
 کہما سدا کی اور شکوہ کا
 اور اوس کی کامیون کی

در عادی کی پہلوئیں گزراں کیا
 مہمی چائی اپن ز رزہ و خو
 یگنہارسن سامندان ہوا
 ہوا نشائی کا جسم دم و خور
 جہان میں ہوا رستم پہلو ان
 کروں تازہ آئین شگال اب
 یہ آئی خبر سام کو بعد از ان
 کہ رستم ز نال کو بدو بین
 گئی ز نال و رستم سوی ستان
 دشمنان گمان رات کو اکویر
 کیل میل سفید شام نور
 بہری اس خبر سچی رستم کی گوش
 ولی حاجون کی کیا دیکھند
 نمانا اور اک ش سخت آنکی
 غرض قمر زکرو وین و قتل بند
 جو مارا زبور ایک گر ز گردان
 یہ سیکر خبر ز نال حیران ہوا
 طلب رستم نامور کو کیا
 نریمان کا ج طرح ہی ماجرا
 بحکم فریدون فرخندہ خو
 پروگندہ و وہین ہوا ز نال
 شائبہ ہو سوی کو پسند
 پیچھی خبر سوی نامور ان
 وہاں جنگ لک اویں پیش ہی
 جو انان جنگ آ ورو پیل تن
 پیرا دمان نئی چارہ و پہلو ان
 اکبلا پہلے روان کا دل سن

که چون بنده کشته تن ساه کا
 نین من طلبگار ساز و سرود
 رخ او سکار رنگ گستان هوا
 تو بولا ده محراب مست غدا
 پیشش خیزد نیر و زگر زگران
 ملاون عدد کو تها خاک آب
 که بر نزد و بر بهو گمی بختان
 کمرست چو تاقم و داد و دین
 که تها و حکومت او ای کسان
 چونکه فغان ستر نمک روز
 را با هوک بند کو تو زگر
 کیا بسلوانی بی بس وین جوش
 که ایون کای کو دک که چند
 لک یا یادین سر به دیان
 شتابان هوا سترم زدند
 اگر خاک پر بس وین دیان
 ولی و لین سر و روان
 سر و دست باز و بهر یه
 بیان او سلو کتا بهو نین
 نیر بیان لی کتا بهو نین
 گمی جان قالب بی کس
 نیر بیان کا خون لی جو
 که سترم بها جان نیر روان
 سو کمرست موقوف و بی کسی
 بهو گرا و او تس کس خیزن
 روانه هوا سو بی مانزدان
 مگر قطع نای تو بی بس

تو چاره گری گری گری گری گری ای و دست خود را بر سنگ ای با زده بارنگ من تلخ که آید ای اب که در انجک تو به گونی سی ایی بر نایب عقب و سکی بیلان یار مقابل هوا کو قوا حس بوکشته آخر جو سردار دژ عجب طرزه تر با کی استیج جو دیکه اتوی گنی را کاگر لکاشی یون میککه بیلون کیا یخ منیجی حصین نیامه پنهان فی حکیم که اتوی التیج حصین لکاشی کا بلسه کو کوراب جو پنهانی نامه توده بیلون هوا شاد کستم و ده میککه غرض مسلمی چنگ نامه پنهان سلاک نامه کستم کاجب مبوسی نهو پنهان بیلون	یستکه کاشی گنی بیلون کو در کاشی و شیشی شک که بیات توی بان بیلون ده بولا که لاوا کاشی شک هوا اگر دانه او کی کثیر خروشنده مانده غنه شیر هوا که دمان نهی بیلون گزیان هوی سنگدار دژ که دیکه توی دمان کاشی اورا و سکی بی یار بی بیلون که بی کلا انسان نهی بیلون که نهی نهی کاشی چرخ برین دل و کاشی و آخر قوشه کاشی هزار آفرین هدیه کاشی و دانی تو بیلون کاشی روایتی هوا کاشی بیلون نذار و سکی سر کاشی بیلون تو به شوق چرخ کاشی هوی ایل یان بیلون	کرده کرون ایی چرخ بجای خزان سی بیلون در کاشی بیلون نام دور و همین کی گنی دمان هوی رات جسم که کاشی خبر دار و قطع کی کاشی بیشتر و کاشی بیلون و یون فی تلخ و کاشی کیا بیروان کاشی نام دار سوا سکی اک کاشی بیلون لکاشی نامه کاشی بیلون جو ارشاد و کاشی بیلون یه پاخ لکاشی خرد و کاشی فقط دل کاشی کاشی که دیدار کاشی شیت کیا زال و کاشی بیلون سوی نام کاشی بیلون اوسی اسقدر شاد و کاشی هوا دل بر اک کاشی بیلون
---	---	---

داستان شهنشاه نور
بر تخت منوچهر پیر خود و وصیت کردن منوچهر امرا

مورگندی شاهی کاشی زیر پای ایی کاشی کاشی بیلون کاشی سوی بی بیلون ده پیدا و سکی بیلون نوت بهو چرخ کاشی	نوت بهو چرخ کاشی کاشی بیلون کاشی کاشی بیلون کاشی کاشی بیلون کاشی کاشی بیلون کاشی کاشی بیلون کاشی	کاشی بیلون کاشی کاشی بیلون کاشی کاشی بیلون کاشی کاشی بیلون کاشی کاشی بیلون کاشی کاشی بیلون کاشی
---	---	--

رو کینه خواهی می نوشتنگ بقصد بزدان و سرشته بل خون جوان یعنی قرقندال منوچهر که تا هجرت بیان یکایک هوا خسرو سرفراز	کری قصه دینی طوط چنگ کری جیب اندیش کشی نندین ببلوان کجای شکست مکاره و نود تها گریه گمان گرفتار بیاری جان گداز	جستی با تندی و کجی گزند خبر کجیو سالم دزدان کو دهم خاندانکاو خدنگار کچمزدان و خون شاه بیارتما نه جان بر هوا پیشتر نظیر	تو عاجز و بوس بر چرخ غلند کلبک بجا بهیو او بیانی باجو کری اویسی کی لیل نوبار کچمزدان و تها و زنگار تها جوان بی سفر گر گیارا گریز
منوچهر کی بعدا بر دوسر کرکاسه بر دوسر شمشیر نه داد و دوشش کی گیسوان یکایک برمی آید سیراب ستمگانه چکاوکیا چال بجوی قوت طوطی کی کتابیا هستی سلطنت اندونج بجزا او بر تو یار کلاما و داد و در	هوا سندان ای زمانه ز غفلت بکورت و تم و نداد هستی خوف بکلمه عراب هلو دلدین اپنی بر لاسا کمال منوچهر شاه خجسته نهاد بیان کلوب تو بهیجاست ستمیدگان بی دانی شیر تا سفت بهت ببلوان بی کیا بزرگان ایران گنجی شایم نود کلمه اپنی سر کلاه می خدا کی تیر و دیکه بی سینه در خجسته شاه شمشیر جلوه گر نوعانی ماردان بی ندرتیکیا کر و چاکری او کی پسین نهاد را کوی بی دانی نهمیده	ولیکن منوچهر کی رسم پر هستی بندیکه مروت کی ده لکما بادشاهان اطراف کو سوسی نام لکما یکا کولان دبان بر تهاش کی بهیج با و گرنه بهیج شاهی بین کیستی جو نود زنی بیادیا روانه هوا زدن کاهین کر و شش کی یکا کی نامو گرفتار کر شاه نود کو ب کر نود زنگار و کوی جو بیان کرباندم شامین بی چاکری اوسی لاد و کاس اس راه یکه گریا میش شاه جهان سودگی احوال بهیج شیک	سر خجسته نود و سیر ننه تها و کجی هر کوی ببلوان نود و سیر کی جالی بر کینه خوا کیا بهول امشای خور و خور سیر و از زده لران و زمین
چنگ فراسات سیر لشک با نود و فتح یافتن و سندن بر خجسته	سپندار و طبع توران کا کو سیت جی کجی و خورانی کراسی بونو خطل و نیکو کریان بی خون علم و نود کا ییا سنج دیا یکم بر زمین	سیر و از زده لران و زمین	اوسی چنگ نود و سیر ننه تها و کجی هر کوی ببلوان نود و سیر کی جالی بر کینه خوا کیا بهول امشای خور و خور سیر و از زده لران و زمین

کرون کی سالار ابرانی جنگ
پہاڑا سیلاب سبھی لڑیں
اور اپنی یہ گردان لشکر تمام
یہ بولا جنگ کی خبر دینا پڑو
یہ سنکر سپہاڑا فرسیاب
بشتہ و گرز و سنان خدنگ
سپہدار کو بہر پہنچے خبر
خوشی سی وہ ہر دہی رگ و زو
گئی ساندہ نو کی مڑاں کار
کرون بن بدو دیسہ آیا
تھا اکا نازبان گردا فرسیاب
کرمی تاکر محسی باب کار زار
برادری اپنی یہ بولا دین
گودا اسکی سوی سیدان کیا
قبلا دلاور ہوا کشتہ جیب
پہاڑوہ دیکھا تو فرسیاب
ہوئی خون بھی نمی لیں لڑا
ہوا جبکہ خشنہ بہر قباب
اوہ ہر لشکر آرمی لان برن
سر دینہ تہا وقف بیکان شخ
ولی فوج توران ہوئی چوہہ دہ
ہوا آب تب ہا ز مکار زار
کرمی ہی اگر غیبت فرسیاب
یہ سنکر وہ افرا سیاب لیر
بیان کرمی کیا جوہر جہنمی
کسین سی نو فر کی دہریم
کیا تبا نہ خواہی کپڑا ل

کرون ملک شخیر سب بیدنگ
کہ جبندہ نو فر دلاور نہیں
نمین ہر قارن ال سام
یہ گفتار غنی قتل و آتش سی دور
روانہ ہوا سوی ابران کتاب
کرمیت بلندی ہوئی جنگ
کیا سامی فی اعلان سی سفر
نہتا دین کی کچھ مائدہ دہ
سواران جنگی سمدیل ہزار
کرون تبا یران کی لاش کو کرب
بڑا فوج سی لکھنہ شتاب
نہ تاخیر کو راہ دی زمینار
کہ ای پہلوان کی ہو کر کرم
ہوئے نازبان سی نبر وازما
وہ قارن دلیجو اندو تب
اومک کو پیکل پہنچا شتاب
پہر اپنی یان بشتہ کی شکار
تو قارن یان جنگ فرسیاب
سپہ لکی آبا بی رزم کرمین
نہ جان کا تھا اپنی کی کو بیخ
دل ابران کو بھی شکت
پیکار یہ میدان میں تاجدار
تو اگر مقابل ہو سریش شتاب
ہوا اگلی رزم جو شل شیر
سنان چرخان فریب پیر
اگر وقت پیکار تھا فاکہ پر
ولیکن جہاندار تہا بر طلال

یہ سنکر ہوا خرم و شادوہ
ولیکن جوہر کے پہلوان
نمین خجی بیل نہ نو فر جنگ
ایسی وقت ہی جاکلی اتمام
جو انان شیشہ زن مٹی ہزار
خزروان حماسا من پہلوان
یہ سنکر ہوا شادو فرسیاب
اوہری ہی نو فر کشتہ شتاب
ملکشاہہ فی نامہ سوی جنگ
مقابل ہوئیں جبکہ دونو بیا
ہوا آکی میدان یزین زچوم
پیر سگا وہ کا قارن نامور
قبلا دوس جو اندو کا نام
ولی خشت بولا دلی کفر
سوی نازبان لکی آبا سپاہ
ہوا گرم بازار جنگ نبرد
سواران جنگ آروکیت خود
گیا کر کی آہستہ فوج کو
ہوئی گرم پیکار جنگ ورن
ہزارون ہوئی کشتہ و کشتہ
جہاندار نو فرنی دیکھا جیب
کہ ہرگز نہیں سین کپڑا بیا
جسی نصرت و فتح دی کار
ہوئی نیری دونو کشتہ کرون
ستیرہ کمان ہوئی شاد پر
غرض رزم خود کو نہر و شاد
ملا زرم کوئی شکی کار کا

ہوا بند سی غم کے آزادوہ
حضور راو کی جان کرمین
یہی مصلحت ہی کہ کرمی رنگ
شتابی سی کار نو فر تمام
جہاندار و شتاب شہ کار زار
سپہ لکی سی سالار بافر و شتاب
کتاب تخت بدخواہ آبا جوہر
ہوا اعازم جنگ افرو سیاب
الکھا یون کو ای شادو فر جنگ
تو باہم ہوئی پہلوان کینہ خوا
کما یون کہ ہوئی جسی آرزو
کہ سردار لشکر کا بار و سفر
نہ ہرگز طلبگار آرام تھا
جو کھائی تو دی جان بیکار چرم
ہوا ساندہ بدخواہ کی رزم خواہ
کیسکو سپکا تھا کرمی ورد
دوین پیر گئے سوی لدا گھا
کہ کسیر خمی مردان پیکار جو
قیامت ہوئی ایک برہا و لکن
زمین بن گئی سر بر کشتان
کہ لشکر ہوا بیل و غیرہ اب
جوشہ ہونا ہی خلق خدا
کرمی بادشاہی وہ لیں نہا
ہوا کار نو فر بیک سنان
ہوا از خیم کوئی کچھ کارگر
پہری رزم کرمی سختی تھا بکا
مکان سی وہ و سپہ لایا اوتا

بهوشاه دلیکر اندوه گین سران سپه کو فرا هم کین غلغله ای آتی منین کچو غلغله یقین بجی کچو دشمنان جدا هو می تنی و اداگر ولی اپنی بیونکو خجست کرو دو فرزند جطوس ستم تنی یہ سالار تودان کو بچیا می رچی جنگ مروتون رودنگ سواران جنگی حسین دیسا اودو ہر تہا صفت آوہ فریا ہو کو شہنشاہ میدان مین فرا ہم نہ آئندہ لشکر ما روان سوی پیر ہوا تان ہوا جیکہ آگاہ افروسیا غلغله کہ ہوا سوئی دی دن ستیزہ وہ ہی ہوا ناگو بیک گرد خجست پیداگر ہوا بعد از ان تابی افروسیا ہوا تا زبان کشہ بچا جنگ	سخن بپ کا یاد آدین ہما ندرانی بہرہ اونی کما کہ لشکر کی اپنا زولون ہر جمعی میان کچو دین کما تو کا نیم ہی نام نیک ہر بہا ہی سوی پیر کچو بیو او ندین کچو افروش مین پیک کہ لشکر جنگ کما کی تمام را لشکر آسودہ زیر فلک ہوا جلوہ کو قلب مین ہر کہ ترکان جین کچو ہی ہوا بیاتر قرقچ ایران مین یہ میدان مین قائمہ نوذر گرفتار ہون کہ شہر دکان تو فوج او جی ملک کو شہا ولی ہر سر کینہ تا آسمان ہوا آخر کا نوذر اسیر نہ نوذر با اور نہ وہ کوذر سر فرزدین عالی جناب گریزان مونی فوج جنگ	کہا تمام جہنی یہ کہان کہ خواہ کی غالب کی پیا اگر ہا ہی نوکر ہر جانی یہ بہتر ہی کشہ ہون آتین سران سپہ پی ہر لشکر کما کہ تخم فرزدین تنی کیدون کیا شاہ کی سوی پیر دن لڑائی مین درون کچو جنگ لکھتیر ہی فرودت بچا وہ شالو در قارن ان پیا یکا یک ہوی کچو ہی ہوا وہ قارن کچو گریزان غرض شاہ نوذر ہوا فاعیدہ ہوا سدرہ قارن نامدار جو کہ کچو فوج گر دھما سپہدار تودان سپہ کچو سوارا کی کچو گرفتار دن ہما مین ہا حکمران فوج سپہدار کو یہ تہی خبر ہوا ہر لشکر کچو افروسیا	بچو فوج ایران کچو ہی دن یہ سوچار ہو کامرانیان حفاظت کی اب جا کمان نہ جان مین نہ نہ نہ کہ جرجنگ جہ نہیں کچو عین زندہ ای سردار جنگ ہوی دیدہ زاکر گرفتار کر تین سیر ہی فرزند جنگ گیا سوی میدان پیرا کما بہر سو تیزندہ کچو خواہ سپہدار ایران کما کی سوی ملک پیر شہان ہوا مخالفت کی کچو احصا ہونہ لگی ہونی باجم و مان کارزار تو یہ قطعہ ہی نوذر نامدار تعاقب کو کوا کی گیا دوتہ ہزار دو دودھ اور ہی ہوا پیر اقبال کا او کی گیندول کہ غالب با قارن نامو بہت لکوا او کی ہوا غلغله
--	---	--	--

فرستادن افروسیا بخرزدان و سہاس اسہ سہستان و نوذر و اغریہ شہ

سپہدارنی یہ آوہ کیا خردان سہاس نامان لکھنہ خواہی یا نہ مین کما شہا محراب نیال کو مقابل ہونی کچو باو عذر شکست نہ ہوا مغر ہیلون	کہ ملک کیا چاچی کا کچی نیال سالار فوج گرل زہہ پوش ہو کیا کر لکھن کہ ہون مخفی تیرا ہی نام تو نام ہم مبارز ہوی کچو ولیکن کچو ہر کو بچیا	روانہ کچی بہر کی کارزار سنخی ال پانی چیدہ خرم روانہ سپہستان کچو نیال ہوی ہیلو تان کچو شہستان خردان کی اگر عمر و دہر کہ گزر کو خردان کما	سواران جنگ نامانی کہ خواہ کاش آبا و اجداد کہ تاخیر کی تہ نہ نہ تاقاب ترقی سپہدار شہستان یکا یک جوارا شہال بہ زمین و کی خوشی ہونی تہ
---	---	---	---

خزردان کشته جبهه قش
گریزان بوی وکی ساری سپاه
هوا غصب سنگی افرا سپاه
گیا قصدید کرکی ده کینه جو
گیا پیشه ایخبر سنگی زغال
ده قارن تنها جرعه خراگان
جو نوز کی پرورد همی مردان
هراک کوسلایخ زرد گنج مال
ولیکن نهی ال کوسج تنها
نمین بین کلانی جو بون ناشاد
تو کرکی دانه شیش کو پامال
بلند اقدار و معلی جناب
اوسنی ال فی ایک در لکما
اگر اوسنی تنک افغانی در
بلانیش بی ده جوافر اسپا
گیرانی نمی ابل کوهده هور
ملکه اوکی پال اتنی سپاه
برادر نوازی کی تپی آرزو
اگر سی بر قناعت تکی تکی
دیبا سح اوسنی کر ای تکی جو
جغایه پیشه تنها بشده هور
غرض سیست انمین پنجهی خمر
کیا لیا ایکن اوسنی طلب
ولی پیشه لاه و لاه کوه
نمین سزوار تاج خسته
که ده دانه تخت ایران بو
منوهر کی مانه سنی تخت

تو آیا ساساس پهر پند
پراگنده شک خراب تپا ه
کیا قتل نوذ کو اوسنی شتاب
که لالون پکرموس گستم کو
کیا اوسنی اعزاز و نکا ک
سوا اوکی تپی اوسنی پند
سوا لکی طوط سنی بان
کیا زغال فی دیکه خنده جان
کسی ناجور کچی ایران کا
کیا کن نهی شبنام و کلاه
ابهی ملکه اوسنی سخی کا
بزا بهائی تهاجسکا اوسنی
میضمرن خنده قوم تنها
تو اقلایر ایران کا پهر پند
کمال اوسنی اوسنی شتاب
یه چابی تهاجسکا اوسنی
نه سنی سانه اوکی جو نوز
گیا بی خطر بهائی کی روبر
هوی تخت ایرانی تکی جو
خدا کی لمی تو نر بهتان کر
برادر نوازی کی نهی نهی
هوا کشته اغریث نامو
کیا توکن لکین باند هوا
دیر و جواهر و نش پند
نمین لکین تخت فرما دی
شند شاه باشکشتان
هوا کشته جب سله سینه رنگ

ولی حکم آورده ازال حب
تغایب کنان ال فی پند
هوا پند سنی سنی دن
و بان سنی دو نو گریزان جو
بخوبی اوسنیستان سنی
هوا اوسنی شفت کنان ال
فرجام بوی پند ازال سپاه
رکماندار و نکو نگریم
ابهی موس ستمه دان قن
پوشاه زبرد ستمه سخی بهم
جوان ایک حکم شمر
ملکه اوه اغریث اوسنی تهاج
اگر نهی بهت کی فرجام سپاه
برتری جاکری ابل ایران کن
روانه هوا پند کی ناسی کو
خبر سنگی اتنی بین افرا سپاه
گیا لاجرم پیشل افرا سپاه
ولیکن لگا کنی افرا سپاه
جو دشمن اوسنی افغانی هوا
مری تاب کیا جو رکن
رکما جو برید و ناچ و دا
یه سنگر هوا ال اندوشتین
بر ملک سنی خصم کو کسجه
شند شاه نوذ کی دو نو پند
سوا اکی نسل پند سنی گر
کیا زغال فی جنتان سنی
ملکه اوه لاه سپاه و سکا پند

نه شمل ساساس سنی سنی
خزاردان کی قتل کا پند
گسی سانه اوکی سپاه گران
طرف بیست اکی شتابان
رکما جمع خاطر یه اوسنی کما
کیا لطف مصرف هراکت
جوانان زرد و کینه خور
کیا خرم شاد و غصه س
نمین دشمنی کی شایان
سزوار و جوبکی تاج و علم
سزوار و رنگت مان که
جو اقل و خوش خلق و شیر کلان
ولیکن نهی بی کوئی بادشا
برتری لکی کارنایان کون
سوی زغال اغریث نامو
سپاه گران لکی پنجه شتاب
اگر پغاش کی تپی نهی نهی
طرح شعی کی کما کی شبح و نا
مرا تو جانهمین سنانی هوا
نمین مجبو و جوبی جبر چاکری
کیا سنی بی بیجاری کا حیدر
زیا ده هوا وری لکین
شتابان اوسنی نوذ کا خون
نمین بخش و قتل سنی سزوار
کوئی مجبو و جوبی کمر خمر
تو کمنی لکی هوا پند کن
فراری هوا بادل پر خطا

یہ کہوہ بولا کہ تین ہون قباد تجھی تخت ایران مبارک مدار دو باز سفیدی ایران سی ہو اسراف کو تراب گذر تجھیں مجھی اور مری بابک خون سی ایران میں شاد و شاد یہ سرحد میں تجھی جیسے کان قلون کی کیا نیرہ اور پورانی خونستہ قلون دلاور ہوا پرین تنہا شہین شام تک اویسی اوستی کیفہ سپہان کہا قباد دلاور کو باکر و فرس جو لشکر سی لشکر مقابل ہوا او دہری سہاساں آؤں دین زال ہی رستم جو لون پکار لون کد اب کی افراسیاب تو بہر زہر و شیر زہر ہوی آہ یہ کہ کہ گیا سوی میدان لہو اوی دیکھ کر دمان خنچہ بین کہ ہی پور زال اور رستم ہی نام کہ اٹھل آیا جو تو بہر جنگ تمن ہی ہی گرد کو رکھیا کہ نہ او سکا پڑ گئیں سے گیا ٹوٹ لیسک جی وال کہ اوتہری ہی دین ایران شاد گردن ہوی ترک سالار تک اگر کار کی فرادہ لون بابک	پر پر پر زام کشتا ہون یاد ہمیشہ تراخت دولت بکام سر تخت شاہی شہا باست بلطف خدا کی نامور دو باز سفیدی شہر ناجو روانہ ہوی رستم و کیفاد ہو استرہ وہ وہی تب آن کہ سینہ ہو رستم کا وقف سن اگر نیرہ دیکھتے لشکر ہوا روان لشکر ہوتی ہی تر فلک بشغل می ناب شاد و کان کہا سر تخت شاہی کی جلوہ گر سوی زہر ہر ایک باطل ہوا ہو اساتہ قارن کی لہر گئیں یہ بولا کہ اسی پہلون چہان مری ساتہ ہوزم جو تو شاد اگر سائی اوی افراسیاب ہو انفرہ دن جالی مانند شیر اٹھ کنی سالار ترکان چہان کہی داتہ میں اپنی ہی گریہ نام تو کیا احتیاج سنان جنگ ہو ابی یق اوت سی جنگ نام اوتہا کہ تمن فی اسن جس سے وہ چٹ کر دین گریہ غبار لک کہ تمن کی تجھی سپاہ ہو لی سرد گر می بازار ترک کہ سب ہی کشتا میں سب سے	تمن فی سر کو دیا ہر جنگ تمن سی بولا یہ پیر نامو وہم سچ پیر بول شادمان یہ کہ کہ وہان خوش کی ہر آ بلون دین سو ہی ایران طہین قلون دلاور بل باو قار تمن قلون کی مقابل ہوا دین نیرہ رستم کی سچ چہان بصد شاد گاہ وہو لون غرض رفتہ رفتہ ہنچ ہی ہا ہوی یکدل اتنی میں چہان کیا قصد ہر سوی افراسیاب اوتہر تو قارن بل نامدار سہاساں کہ ہر ہوا غنچ مری لہون ہی جان کھین نکو قصد جنگ اس سوی دال تمن یہ بولا خطر کھین کہا لون کہ اسی ترک افراسیاب بتاؤ کہ ہی کون فیہ لون مقابل تمن کی آیا وہ ترک فرادہ و سر پنجہ دکلان کیا ترک کی زہر ہر چند پر یہ چاہا کہ لجا اسی شاد شاد بس آئی میں تجھی کی ہوا ہزار و صد شخصت چہان اوتہا پ جیون سی ہر جنگ کہ اوتہا ہون سی تجھی حصار	بجائے شاد و خدشت کی لا کر کہا مجھی شکو اک خواب با نظر اوتہر کہ سی اکی مینہا بیان گئی پیر یہ رستم کی تجھی خوب تری سرچہم تاج شاہی کھین طوف سی تہا کر شاہک لہا سوی زہر و پرفاش نال ہوا قلون کی جوار اور میں سپہ ہوی پیشتر اور کان کی دن بل نامور زال زرتہا چہان تو پیر زال فی رستم و کان ہوی پہلون شاد کی ہر کاب گیا سوی میدان بل زرا زمین گر افراسیاب گئیں گردن خوار و چہان کو کان مقابل ہو اوی کی سکی حال اوی اسپ بلون دین زمین مقابل تو مجھی ہوا اگر شاد یہ سنکہ کیا دمان کی سپاہ زبان پر گفتار لایا و ترک اوی باز دگر جنگجو جان کھین رہا دین تاجیم بل نامور شالی حضور شہد قباد ہو اگر مہنگا مہنگا زار ہو کشت ہاتھو سی مہر کی ہا گیا خستہ خاطر خستہ جنگ مجھی کہی اس بات کی جان
---	---	---	---

طاسو ایک میلادوس تو میرزاں دستم کو کج خبر الکمال دیوان لشکری شہا جب آئی حد پلک نازدن ہو اسامی جو بجز سیر گلستان ہی وہ شہر جہانم روانہ کیا ہو کی پیرنا سید شبابی مدد کروای اہرن ہو اکبر شاہ سی کینہ خوہ گرفتار جنگال دیوان پٹی ہو اس مکان کی خوش آئی وزیر وئی نہ جھکو کیا منع اجمان قید نہا شہر بلادن	اوس شاہ کاوس لی ہوئی سعاد تری ہوگی ولی نگر یلان جہانگیر جنگی سوار تو پڑبانہ دجگو بیوان تو کینچا اوس سی تیغ نیز ازن و در خوش نظر خوش لقا اکسی دیو کو سوی دیو سید وگرنہ نہ جان پہلوان لیک ہوئی قتل ایران کی سائیہ پراگندہ دل اور حیران ہوئی فضا کھستان کی بہائی کین ولی مینی آنکھانا کما	کہ سو نچا مینی تخت سگاہ یہ لکھ جہاندار کشوستان بفرمان شاہ شہنشاہ مود زرعت کو کیسہ جلا تا گیا ایک تادیر شہر غارت کنان ہو شاہ و نازدن قلعه شہ کہا یوں کتا بنی تنگ دیون یہ شکرستان ہونا نا کجا ہوئی گویا در شاہ کاوس کہا دیوار رنگ کی شاہی یہ شکر کاشاہنی دوس ہو اپر پیرا خبر بہان کی تو ایسر خدرن کی کاوس درمازند ران فرستاد	کوئی آئی جو تھمی ہو کینہ روانہ ہو اسوی نازدن ایک گیول کت کو سیر سکان خاک کین سب ملا گیا بہت مل و زرا تا ملا دیوان کہ غالب تھی فوج شہر جہنم کیا شاہ ایران کی محاور ہوئی وہ لا بہت لشکر دیوسار وہ گوڑ گستر و در طوس کہ تم خوش ہوئی اسطراف لکی کہ گزشتہا بہان کی مین ریکو نہیں چارہ تقدیری زینما نگہبان تھی بارہ ہزار اہرن
--	---	--	---

گرد و رایش نزال بطرف سیستان و مخصوص یا فتن باعانت رسم

وقت اسیری موی سیستان بیان نزال سی ماچہ ہیک تو پای سنرمی آخر کو آہ یہ پیغام برنی کسی جب خبر سو جو قید اور ہم می جاوے نہر گری جھکواب تاب جنگ قلم فی قضا کی یہ فتح بلند ولی دوری بارہی ہی خطر کہ نزال فی تھی لی پلوان ایک دور کی راہ کاوس تھا بہت راہ مین کین علی غلیم نہیں یہ بولا خط کینہیں کردن قتل دیوان لشکر دیو کو	روانہ کیا شہ لی ال بیوان طوف سی ہیکاوس کی ہیکا ہوئی گشت یکدست مارچ شاہ تو دگر و زمین ہوا نزال زر گزارش بہ وزرا رام سے کہ کینہی سستار و جنگ کئی تری نام ملی ار جہنم کہ دیوان ہری ہالی تنگ ملی کہ مین جین سی پیغنی کی ہان تو اوس اسی ہی تمن سخا ہر اک منزل اوس کی ہی خوف بنا سید حق نہر جین ہرن بہر لا اوان کاوس و دیو کو	کہ سو نچا وی نزال کر کو خبر کہ اوس وقت مین ہی غلیم رہی نہ باقی ہوا جین ہرن یہ رسم سی بولا صد فوس یہ ہی وقت یاری وادما کا تو بہت کو اب کام فرما شتاب خوشی سی یہ بولا مل نامجو کسین بیکالان بابا کا خو دور راہجو ہا کتا پیچہ دور جو نیر ویک کی اوکی ہی لکشاہ اگر اس راہ علی دی لی بیوان کردن دفع مین ہر ملا کو شتاب یہ لکھ ہوا خوش پر جین ار	سواوس بیوان لی بیوان نالا باجو خاطر مین تیرا سخن سو مین قیدی پیچہ اہرن کہ والی ہما جو کاوس کہ حق کی سنجہ زور بار زو یا سوی شہرمازند ران شتاب کہ ہی جنگ دیوان ملی رزو سبادا کہ اندک نال کین شاہ کو نہیں اوس مین دنا کو لی جلا نہیں اوس کی کو لی دیوان تباہ تو ہر سائن حق پیچہ لیلان طلسم رجا و سنا کو خراب وہ عازال فی دینی کمال ہزار
---	---	--	--

تو بهو کا سیاب ای بل نامور اگلی گیتی در وجودانی سمجھے اب او کی پھرائی کو جانا ہو نہیں نہ سنا تہا ہی کوئی لیا زینہا	ہری بھون تیری شمع نظر ستادی تو کیا فائدہ ہو سکتے نفع و نظر بیان بہر نام نہیں دستان رفیق رستم براہ پر بلای	موت و دل بل ہو جوان تتمن سے ناگو یہ باغ یا غرض ہوئی جستجی تھو ان ہوئی خوب و دایر گنہ گران کہ زمان میں گزرتی گناہ خان روانہ ہوا رستم ہلو ان تھا شمس تھا اور وہ شمس
---	--	---

ہفتخوان برای ربائی کیا اوس بطرف شہر مازندران و احوال سنند اول

ہو اگام فرسایان مین دیاجور مصلحتین پر خوش کو لگا و رسوی جنگ مال ہوا پر خروا شیر جنگ زبون کہ خورش س ہی ہوئی نہیں نک اگر بہر ہو کوئی بلا آشکار	سر شہر پنجانیستان مین گیا خواب میں بل نا جھو ہر سردان کی مقابل ہوا روان او کی تیغی انجمن کہ جھکوا گرشہ کرتنا ملاک تو ہونا مقابل نہ تو زینہار	کیا میدا کہ گورنہاں شتاب نمایان ہوا ایک شیر زبان اوشا شیر کی سر پاری دوست ہو جبکہ سیدار وہ شیر نر توئی کون چلتا سلاح و سلب تو سیدار و شیرا کر نہ سمجھے	لگا و رہی سنی کہا کی سیاب طوف خورش کی چمن آباد چہا کہ گیا او کو خون کی پست تویر ان نہایت ہو ہوا کیکر برای کیا تہا تو فی غضب شالی خبر و کار نہ سمجھے
---	---	---	--

احوال منزل و م واجب برای ہلاک نمودن اژدہا بتائید از وقعات

مہو اہر چشندہ جبر جہو کہ خدا سے متمن کی فی الحقا پر آہستہ کرنی لگا وہ خرام ہو اچھو ذبال اہوروان کیا گو کہ تیر سے پر سنگار گئی جب گدز صفیہ تیلان ہو خورش گرم خروش غفان خفا خورش ہی ہوئی بولا وہ دون کی خورش فی پر جو کہ کیکر کو شہر نہا نظر کو چپ و رست جب اگر بہر ہوئی ہمسی لہی خطا گیا خواب میں جب بل جہند جدہا و سنی تہا اژدہا ہی رہ پہر خنی مین بیدار رستم ہوا	تو رستم روانہ ہوا بیشتر کہ مت کہ تو بندہ پستی ہوا یہ تھا و مین رستم شہنشاہ کام تو پنجاسر جیسو وہ ہیلان اور آتش چھی سنگ سی لگا ہو اظہار کہ اژدہا ناگان کہ بیدار ہو خواب سی ہیلان کہ ناحی کیا جھک بیدار کیون تو جاگا وہ مین رستم بل دور کیا خورش براستی خشم غم تو ستر سنی تیری کہ چھابرا تو نکلا وہ مین اژدہا ہی ہند او وہ خورش ہوتا تھا سیکر کہ و مین گرم کچا رستم ہوا	نظر چاہ و چشمہ نہا کی مین نمایان ہوا ایک ہو مان کہ بیشک ہی بخشا شیش کہ دھار سپاس خداوند ملاجبا تتا دل کی بس بنا کہ گلاب کہ شہنا و گز وہ درازی مین ہو او وہ تو بیدار پر اژدہا یک کیکر متمن تو پر سو کس ولی پر وہ مین اژدہا ہی ملید وہ بولا و دہا راجھا یامجھے پہا و دھوی شہر مازندران ہو اپاس خرم کی تہا دہ خرس وہ جب ایک نسل ناگان تتمن فی پھر کیکر ایک خنج	ہو اشنہ پالی نہ پایا مین کہ کیا متمن کی اگلی دوران یہ دیکھنا و کیل کو بہر اژدہا تو خورش سیل و سنی بانی جلا ہو اہر مین گرم رستم راجھا عصبناک تہا تہا و دہا ملا نہان و مین پر رزمین ہو گیا وہ اچھی مین نکلا جلا و نہر رزمین ہو گیا نا پدہ خوش آیا تہا اژدہا ہی رستم روان کی مین تیج کار گرا ہو اچھا فشتالی کو تہا دہ خرس ہو خنجہ شان حملہ گران دلیری سی مار مین پر دین
--	--	--	---

و لیکن هرگز هونی کارگر که اتی من آیه هونی بدو جو دیکه که ستم بر من متقن فی کتب ما یجین	فوقی ز دما کی زراشت بر و من کرکی و از دوا یی کیا کا دیا شش من هونی تو می و کی بر من	یه جابا کی ز سر دیگر و درازد که ز آتش من که و انون سی کله اوسی بلو کشته بیله ما یی مان	نه تا هود و باره من از دوا و نه جابا سونی محبت گیا پروا من از دوا یی او نه ایا نوگر فی کتب ما یجین
---	--	---	---

بیان احوال منزل سوم راه هفت خوان وطنی کردن بت ساید پروردگار

روانه هوا و آهانی چو سکه ستم سکونت بست غوثی او کی بر لب په احوال ستمی در جهان بیا بان من یی یی یها نکت و خط و خرم هولی ده سبب غرض متقن یی یی یه بولا که تو کون یی	در آبی اوس بر پیش راه تسلای و بان که از جبین غرض منی که در هر کجایی لکی گیتی باین تبار بو که جابا یی جان که بر نمیشخ آب ستم هوا زبان بده لایا و من که بی سار و یی دوسا زین سار حره و یی اونی	سزنا و یی و ده که گیتی صلح می ما یی یی متقن فی و سکون من که چون من یی صلح تو ز من بر هونی زانین خا کا زین یی یی سنا جک نام جهان کیا اوسکو و من قد بر یی کی یی	که سزنا و یی و ده که گیتی نه تنها صرحی که طبع او ده که جام می و سکون مجموعی ده خدا و دلا هو اسکلی ستم ستم هو ارا زینده که یی هو ایه ده رنگ ستم مضضاک هو بهر یی کیا خواب من یی
---	--	---	---

بیان احوال منزل چهارم راه هفت خوان

جودمان یی و یی و ده ملی که ایا و یی جری کی یی و یی یه سا خا یی که بر یی تو جهان یی یی مجموعی یی یی طیای خیر و یی و ده غدا یی یی یا و لا و ستم یی لکلی یی نام یی یه و لا و لا و یی	لوتی یی و یی چهره یی یی هو و یی و یی که سبکی قابل منور گر زنده یی یی که صلح یی یی که یی و یی یه سکه یی یی مجموعی یی یی فوقی و یی که ایا یی و یی سزنا و یی	که یی و یی کیا خواب من یی لکلی یی یی نظر من یی یی و که یی و یی یه سکه یی یی کیا و یی یی اوسی و یی یی که یی نام یی و یی و یی یه و لا و یی یه و یی	اندازه یی و یی سبب یی و یی که و لا و یی یه و یی یی تو یی و یی که یی و یی کیا حال یی یی مقابل یی و یی یه و یی یی سزنا و یی تو و یی یی
---	--	---	--

تو بس اولاد کنی مریس او کی تمام که در حله و در اکی اب ارگی اوسی بهی ستم کی کشته کیا یریا مان می کن میریشان بود بلو اکی نبال و دهرین ان ولیکن نیمه ورا اوسی بنیا پیرا کتشی کے پس بکوترا هو اوسترح کمان مچو	سنا جیکه اولادنی برکلام سوارون سولاک کبار کی کونی بدلون پیشه ستم سپاه و مخالفان کیان بود کیا پیرد لاکم ستم کی دمان هو اگر چه عاجز بل نامدا اوسی بند کوه پیر شمسودا	تیرتج کیکه نشت کشا کردون نه هرگز با آب پیر شیت سوی ستم کردی دهرین نه آیا کونی بدلون مانس و دهرین شت پیا می خوا و غرض منش واده تها تها گره لیا کینچ اولاد کو کر کی بند	تری تن سی بی چاکر کرون کیا خوف و دهرت کی نالیش و ده جنگ ان کی پیرتج کیکه لحاقتل کونی میس پیر و ده اولاد و باک فراری و ده جاتا تها کجا دهر لاکه په پنج اوسی نزدیک لالی کند شجر سی دیا بانه اولاد کو
--	--	---	---

بیان احوال مترن شجر راه هفتخوان

تو بلایا اولاد اوسی نامدار کلی اوسی انصاف ستم که رقت کونج کویا بدلون سقیمه جهان بی کمال تها تو راوسی الکی ستمی پیرمید و مان شاکاوس گردن شاکا تب و دهر ستمن هر اهرمان و رعات تهمر کونج شیر که سی دیوزاد وکی اهرمان تو را و دهر ستمن کجی بی لحا کونی اولاد سی پیل برن لحا تها کونج کونج و خورن تها سقا انا کی کونی دمان ستمن کوناهه ایا ظلم سی بی کاتش بی شون جهان که دستور و کجا بی شجر سی روان پیا بی شجر سی ولی راوسن شجر سی	و ده احوال کونقص بیان بصد و دهر اوسی کیون بیان لکا کونی ستم کاکاوشه تباوی تو کجا بی و کونج مکان یک بی نیرین کونج دیا کونج نمانا کونی نشان کیا یونج اب ستم کونج و بی شجر ستمن کونج سوا اوسی ای بدلون جهان یک کونج ستم کونج کونج کونج ستم کونج جهان کونج ستم کونج کونج ستم کونج که در دانه شجر ستمن فرزند دهر و دهری اگکی کما بی شجر ستم کونج سهم کونج ستم کونج	هو بی تنی جو زرم کونج که اولاد کونجی نیرین کونج ستم کونج تو کونج نیرین کونج یظا هر کجا پیر کونج همچنان کونج دیوزاد ولی قول و دهر چان لیا جهان کونج ستم کونج که ستم کونج کونج گزار و ستم کونج تو بان کونج کونج کونج ستم کونج بهر دهر کونج جو چو احوال و دهری سکونت کونج کونج بهر دهر کونج دیا بانه و ستم کونج	هو بی تنی جو زرم کونج که اولاد کونجی نیرین کونج ستم کونج تو کونج نیرین کونج یظا هر کجا پیر کونج همچنان کونج دیوزاد ولی قول و دهر چان لیا جهان کونج ستم کونج که ستم کونج کونج گزار و ستم کونج تو بان کونج کونج کونج ستم کونج بهر دهر کونج جو چو احوال و دهری سکونت کونج کونج بهر دهر کونج دیا بانه و ستم کونج
--	---	--	--

بیان احوال خست بلال مترن شجر راه هفتخوان

دو مسیح اولاد کوسا تیسے یہ اولاد بولا کہ ای نامور نہ اندیشہ برستمی ہر گر گنا تہمتیں کساری کو لیں دست اوسی خاک پر ہر چکندہ کیا ہوئی ہر گر گیزہ بہت یوزاد روانہ ہوا پہل ار جہند لوکل مان خواہیختن میں گرفت از پنجہ کا ولس تما ایا گیسر ستم کو بس آن کہ وہ بولا کہ میں افضل خدا مری ہاتھ ہی مرگ دیو غیب اعانت می کر تو باغیا ہوا دو فروان بر و کا وین گرفتار منی یعنی ایرانیان ہوا کشتہ گز ہاتھ ہی می ہا بیابان میں با وقت غیب ہیر یہ اولاد سی پوچینی وہ گھا کہ شکلی ہی جب پنج بر آقا ہوئی بات اولاد کی اندیشہ	روانہ ہوا ستم و من دست یہ منزل ہی رخوت و بحر خطر چنان ہوا ز رنگ و مان گیا کہ تاپلوان کو کرئی ہر دست سرد ہو با پاک گندہ کیا ہوا و مان سی ستم شاہ و شاہ غرض کر ملی پوچست بلند بغلیک سلطان ہوا گور سے تہمتیں سے اوس در لادو گیا ولی پلوان کو تہتا چخطر کیا تن سی از رنگ کا حیرا میں آیا سی کر کی دین امید کہ پرخاش بنہ نہیں ہمار گو پیدا ہوئی میستخ لکین اونیں لکی حاتم کیا پیران تو فرمانبری ہم کر یک بیان وہ اولاد اور دیو تمارا ہر کہ یہ فوج کسکسی جھکوتا ہر اک ہو ہوتا ہی ہر گر خور احوال منزل ہفت و آشتہ شدن یو سپید	اولی تہی کند او کی گزن میں نگہبان لکین نگ میدارنگ دلیارہ جا کر گیا جسیر ہو تہمتیں کی تہلو کی گنفت چنان رو دیو ان کی ہی تہمت سکر وہ جسقت کہ قائم جہاں شاہ ایران گرفتار تما شہنشاہی پوچا ہوا اول کو کیدست تو زری وہ بند لک جو سوار تاقوم کا بند دیو خدا لی دیا اسقدر جھکوز کردن قتل اون ہونا پاک کو اگر جنگ کی لیدیں کو چو پوس کہا اور دیو ان ناپاک کو گھا کسئی رستم سی پلہ ہرن تہمتیں جان اوس کان ہی ہوا پہا ایک لشکر نظر دور سی وہ بولا کہ ہی فوج کو چو سپید گرا سوقت تو اونسی ہوا گزیدہ جہاں لشکر دیو تہا و مان گیا ہوئی پر خردار یک دست دیو رہی جیش ز رنار تاس تیز پراز جادوان تہا و سپید کو کی خا تار یک تہا و مان اوسی کو یکہ ستم ہو خورنگ ہوئی خستہ اونسی خرم کی ان ہو	وہ ہر ہر تہا پیش بل ار جہند نہیں منی انسا کتو تاب جنگ تو خیر سی سکاوہ از رنگ ہو پلہ و دوسری ہاتھ سی او کھار دیبا سپیک مان سی ملہ مرین و مان پر تو وقت کیا ایک دم و مان سادہ و لا دکی وہ گیا تو ستم کی کسیر کا پیش شاہ کشتی میں جاگی و مان پہاں مقابل ہوا وہ بین کر کی فوج کہ دیو ان کو کھوٹا میں ملندہ نہ جان اپنی دی ہو کی تو رنج تو سیر اور تیج بران ہی ہا کہ مت آو پیش علی ناچو کہ دیو سپید ای بل لک اور اک ہوسا تار و کی ہا تھی ہوا کہ افزون غمسی تہا اور سرت سنایا سوا او کی اور اک نوید تو ہر پو نظر فیصل آ کہ ہو رات کو رستم آرام گیر کوئی خواب میں کوئی سید ارما گیا کہ رستم ہی کر کی غور قوی مان سی پو وئی راہ گزیدہ تہا نام کو روشنی کا نشان کہ دیو سپید لیون تہا جہاں بینی لکیا سوسی ز ران پاک ولی و در کو سی کر کی غور
--	---	--	--

بغل من لیا پانی ستم کو داب او پر ہوں کئی تمایل نام جو غرض ہم کو بستی ہوئی زین پر یکا یک پڑی جو نظر اوشیا پاکیزہ کر دو کو نگہ کی جو ترقی پر ہوی غار کہہ بجان دیو سفید لعین یہ کہ کہہ کہا پر کہانی نامدار پہر اولاد کو وہ جگر دیو کا مراثر وہ فتح جیسا نہ کو	لکھا زور کرتی وہ خانہ خراب کتاب تکیسی جانی یہ کیوں کہ ہو لوہو راود ہری کدستی ہوئی تو کہی میں خوشی ستم فی تر دیو پر تنگ خاک پر دیو کو دو کشتہ بہت باہمی بان پوسا ہر اک کاتی وابستہ جان زمین کہہ لہ نعام کا ہوں میں پیشدار یل ملیجن سے حوالہ کیا قوشادان ہوا خسرو ناجم	چو ان کی دوسرے مکہ خیر ہو کی تھا او پر دین پس ہو سفید ہم نہ کی عاجز ہوئی پر جہا یقین یہ ہوا زخم کاری لگا کیا دین شجری دسکو ہا یہ بیچا افسوس قس کسے کیا ہوا کشتہ وہ جتنے سب ہمتن یہ بولا تجھی ای جان ہمتن جان ہی پادشاہ شاہ لکھا کسئی پر شاہ بادا دین	دلیران باہم ہوا خوب زور کہ ہوں جان کی تیر جنالی جدا ہو کی بکھر قوت کیا ہوا اول قوی رستم کمر و کا نکالا جگر دل کیا او کا جا جواب او سکے اولاد فی نہا ہم نہ سب اتھا و کی کسے کہ وہ حاکم شہر اندران گیا پیش کاوش فرخ نہاد کہ ای مرحبا آفرین آفرین
---	---	---	---

دہان بخت نشستن کیا و شاہ و راندران و نامہ نشستن شاہ جاموان

جو شہر او دیو و کائنات نام وہ گور در گستر طوس گریو یل نامور رستم پہلوان رطاس دن تک جیش طرب فرستادہ کا نام نہ ہوتا شہ جادوان کی پراکری دا دیو جو اندر ستم ہی نام ہوئی سادہ ستم کی جی جیجک بہمن ملک بنا حوالہ کو کر یہ ضمون بڑا جی ہو کشتا ہزاروں کین مان ہو کجاو قوتاران ہی کس ستم کو تری سادہ ستمی بڑا کیا تو ماخیزی سولی زانی من خستادہ لیکر جواب پیا	ہوا وہ مطیع شہر واکرام وہ گر گین ہر ام اور خیل دیو سر کسی زر تماجلوہ کمان ہری روز شبائل عیش غرض نامہ شاہ وہ لی گیا لکھا تاکہ اک گرد زور ادا ہنر بگشتی ہی سدا او کا کام تو وہ دو کشتہ ہوئی تنگ بھی خواہش خیر ہی کہہ کر شہ جادوان فی یہ باج ودا قوی بازو کبستہ زندہ بدان کین ہزار من نامور کہہ زندان میں نکوزندہ کہا نہر کمری سادہ ستم کو کمن پہر آیا حضور شہر واکرام	دہ لایا جان کیلک زنگہ ہوئی ابتدا جیہ بہت سب سہ نو ہوئے مفضل املا سوی شاہ راندران بعد از ان دیا شاہ راندران کوشا روحان ہوئی ایران کی بان وہ دیو پیدہ اور ازنگہ کمان ہی گئی نہ کی ماکتہ تری حق من بتری خواہی کہ دیو پیدہ اور ازنگہ سدا او کی کین ہمیری شہا الادہ کردان گرو و منون رہا لی تری ہوئی ناگمان کہہ دیکھا بھی قید گر کی بار نکالا دیکھا تاج کوٹھان	ہوا او سپہ کاوش کی جلوہ کرتیہ چون بنگان او مہیا ہوا ساز و برگ نشاط کیا شاہ فی ایک نہ دان کہا یوں کہ کہہ لی اسکا جوا قوی زور ہی مثل شیر پان جنگ تین قوت کا جی غلو تو حاضر و بیان کی شہا وگر نہ ہو دشوار پر جانبری ہوئی کشتہ قویان ہو کیا ہزار و دصد پل بنگان بس لکھ من شہر ایران قیمت جہا اسکو بیکان تو جہا چو زور نگاہ ہر دنیا کیا پیش کاوش کسیران
--	---	---	--

پژاگر من شاه فرخنده غ یسکر بودم شاه شاه کما یونک بیوه گوئی تو بود سبزه گوی تو غن مشین و اگر چندی غریب پنجه زین حضور سپیدار مازندران قد و جسمی شش میل بلند شهادت و دین و دین شهادت اوس می جلال طین تیری اش و زمین کنی گوی تو هم تهنن فی کیا خوبت چا کیا و دینا بی خود دینا کلاهوارک گرد زور دینا کلاهوارک آغوشناک بود مقابل مدین پهر تهنن حضور خداوند آید و کما پهر که بهتر ندید که زرا کیا پهر طلب رسم گردو یسکر دیا اوس بی پنج تو تهنن بولا که کلبی جوا همارا تو بود بلکه فرمان تو با پهر نازداری می پهر زربا و دوی پنا و تهنن که کلبی آب خنده سا خنک	لگا کنی تب رسم ناجو بود اندی غم کی آید شاه همار می طاعتک آید تهنن که پخش ز نهار پهر تهنن رسی پهر تو داور مازندران کیا جاک یون و دینا کسی جی پسر پنی تهنن روانی گریز و دینا جوز و دینا پنا تو بود اوس که کما دینا پنا تو بود که پهر می کاوست خنک که پسر پنا اسپ خاک اوس شاه مازندران لگا کنی یون رسم گردو کلاهوارک بی پنج فلک بود پراگنده خاطر گرفتار و ره آشتی که تو آفتاب گیا جب حضور دینا که رسم کا چون که تهنن کما پاسخ ناما و دینا که قلم ای ملک و دینا ز پهر پنی جان ردا که تم روانه بود کلبی شوار و جنگ کاوس شاه با والی مازندران	مجموعه مکمل پهری اکی بار تهنن کی تعریف کنی لگا تهنن شکر می آید تهنن اگر اکی حاضر مویان لگا موی مویاوس جنبه که آید پهر ای شهادت قوی لکل اسپ و دینا دینا تهنن فی اوس بهت گوی لکی تب رسم کیا ایک فی پنا پنا جدا بود گوی وکی لگا خبر شکر پنا مازندران که تو موی ای زخمی شکر دینا می پهر پنا اوس کیا ایک موی و کما یا اوس تب رسم کلاهوارک جب کیا پنا لگا کنی پهر شاه مازندران یه مکمل و دینا که میان شکر می پنا زربا گوی پنا تهنن فی یون تب رسم حضور پنا شاه کاوس جنگ کاوس شاه با والی مازندران	که کما اوس تب رسم پهر رسی تهنن ناک تهنن پهر خردار کی تهنن زربا ملک پهر پنا روان تب مویاوس فرستاده اود ایک با کور و عجب شکر شکر پنا اود کما اودان لک ناک یه دینا تهنن بود اخنده زان تب رسم بود و زور زان موی یه سبزه که رسم پنا دل و پنا کوا وکی شکر که دینا تهنن کیا اوسکی پنا که رگ اودا تهنن بود اوس شکر و مازندران که تو پنا مکر تب رسم و دینا که بود پنا نود می جویای فرمان که تاسو مای زندران که کاوس کرا عت شما و دینا تو بولاز و دینا ردا و پنا شکر
--	---	--	--

و کشته شدن شاه مازندران از دست رسم ظفر یاب شدن

ای پهر پنا که کور شد	اود پنا سپیدار مازندران	صفت راجه می جاک میزبان	بود احشور پنا پنا
----------------------	-------------------------	------------------------	-------------------

گوئی دیو جوشادمان پدید
 نشه جادو اناش کما فوج کو
 هوا بوق ار کو کما جزوش
 دوشکو هم حلا و روشت
 هوار و ز ششم خرشنده
 دو وین غیب پیرانی اصل
 کما حلا و رهوساری
 کهری وکی انی سی پیلان
 ربامایسی گرز و سد و
 یان سلطن لکی اوس نری
 جو ویکما و کو که اسگاه
 مری سار جت لکی گزین
 که اس خم می کی بغری
 لگا کنی پیرا و شاه جهان
 لگی و در کرنی دیکن کوه
 پیش پشت تنی و لیران
 غرض کی کما و کوه گران
 شکل انی شیه جادو اناش
 یه آواز سکس شیه جادو اناش
 و وین پنچکر همه تنی تن
 گزینان هوئی فردم ابرن
 نشه جادو اناش جوتا خنک
 بهشت تیر آبادان لک
 جاب نعم شای خورشید هوا
 کیز و غلامان ندین لب
 پیرا و لادو کما با شاطوط
 بهت و سخی مدنت عاکری

بخواهی رستم بی حاجی
 که یکبارگی باب خود کج کرد
 که یکسر پریشان بود و در
 نیز ارون تن آمد و پیش میزد
 یہ ماگلی حاشا ه ایران فی
 که به فتح میرخی بفضل خدا
 که روج ما ز نذران کویتا
 کیا اگر زسی گوی اکل کتو
 طلبکار نیزه و در رستم بود
 شته جادوان سی ہوار مجو
 تو جیران ہارستم کہین خوا
 ہوار زم جشا ہا ز نذران
 ہوا شاہ ما ز نذران گنگون
 کہ بیتی ہزار کی کی ہوار
 ہلا ہی و ہا ہی ہا ہی ہا
 خوش و خرم آفرین تمام
 کشا ہشت نامہ رہا جہا
 رہا می نہیں ہر چی جنگ
 جو کلا تو کاوس ہا جہا
 کیا بارہ بارہ اوسی ہیرین
 پریشان ہوئی نہ چرخ کس
 ہوا جلو کجا ہشت ہرینا
 ہوا در یکدست ہر لسی
 سو خجش جو دوا ہل ہوا
 بصدت ہوت شققت ہوتا
 حضور جہا زار کی طلب
 یہی لائی عزت ہر

لگا جیسا کہ زخم ملک است
 مہارگر ہنگام کشت خون
 ہوا اگر ہو کر غبار زمین
 لبش نشتر گزند و سنان خند
 کہ یاد بگریم حقیر خفق
 یہ سکنہ شاہ فرخ نہاد
 تہمتن ہوی شاہ مازندران
 کشادہ ہوئی راجہ سب
 و دین گیونیز و ہا کی کیا
 وہ قوت تھی با و بکام
 پس بیکر و دین و کاوس
 تو دینی کیا زخم نیز و نا
 ولیکن چاہل مو ایک کوہ
 اوٹما لادین کس کو تو زور
 پہر آخر کو دہر ستم پہلوان
 خوشی ہی سر ستم نامہ
 خورشائ جون پیر سوسا
 و گرنہ ابھی لکی تیغ و تبر
 لگا کنی کچھ اسمین نہ با
 جو کشتہ ہوا شاہ مازندران
 بغیر فری قح شاہ جان
 ہوئی مرد مشہر دیوان عام
 سپا عشایات لطف خدا
 و در بی با طاعت پر گر
 شہتن کہ دیکر کیا سر فرار
 کیا عرض سرگم آئی دشا
 حکومت سہا ماکہ و تہجے

کہی ہو کی بہر فالت میں
 ہوئی خوشی کیسے نہیں
 گیا تہ سبقت چھپ نہ
 رہا گرم کہفہ اندر خاک
 زبون ہو دین اچھو کہ
 گیا سوئی درگہ شاہ
 شتابان ہوا شعلہ
 گیا رت سے ستم ہو
 تہقن کو حاکم حوالی کیا
 شہر جا دو ان کی گناہ
 یہ بولا کہ شاہی خندہ
 اور اوسدم نہ لکین
 یہاں سخت حیرتیں گز
 یہ سکر وہ در او پر
 اوٹھا پھلدار ہنسی
 بہت گہر و زریہ وہاں
 تہقن بولا کہ بان بیک
 کروں کل کی کس کی در
 ملا وہاں بیکہ ترقہ خاک
 نہریت پڑی جلی دیاں
 جہو داخل شہر مازدراں
 پستہ شاہی نقشہ ڈاکرا
 جاماڈا کاٹس لایا بجا
 زر و ملک سپان بازین
 جو پہلو ان کا زول قیام
 یہاں لادی بندہ کی گواہ
 جہاں بندہ راوڑ است

شششاه فی خرم و شاد بود و گه تم اورطوس عالی و کا	ز روی حساسات اولاد کو و گه گور زاده کو جنگ سوار	کیا کا شهر باز دران یعنی کجی کردان جنگ آزما	فرعون کی وین وکی تو فرعون زرو ملک او کو عنایت کیا
--	--	--	--

دستان لشکر کشی کردن کیا کاوس برشاه با ماوران و هزیمت
خورون شاه با ماوران و وادون و ختر خود در عقد کیا کاوس شاه

بنامه اقبال فیروز دخت هولی ایک عالم کو پائی کیا کاوس خیر ماوران بست باوشا بان گورن از اطاعت چینی نہ بادی زیلیک بر شہ با ماوران کیا اسقدر بیل و انون کی جہاندار او کا ہو کھو رکما ملک با ماوران خیر کے شہر بادی قلعہ بانی کیا شہ فی اقبال ایل و حکم غلام کاوس کیا سن سودا بی فی چند بار	جو ماوران سی لیا جی کہ شکوت و قشیشہ ہو قایل یوان باب مکران ہوئی کام فرسای راوینا تو او کی ولایت کو چنار سطح شمشاد کشتوستان کہ ہرگز نہ پرنہ لای جنگ نہ تھار او سی کیا زمین مراعات کی اور ہی مشیار ہما تھم خدمت خود فرما و لیکن وہ ملکہ فرزند نیرابی و خانہ و شکار جہانداران ہماوران	تو ہر سی لیا جی و لعل خدیو ہما گیا کاوس گے ہوئی سرکشان شکار ہر اک نی زرو کو مہر و قزاق بست جو وانش فی سیدی تھامان ہولی اوس جی وہ رکشا تھاک چنچہ بند با عقد با ہم بر شہان پیام سپہدار با ماوران قبول اب مری جہان کرد یہ ہولی کہ ای خسرو دادار نہ جاو عرض قلعہ کی ران دستان جہان نمودن شاه با ماوران	روانہ ہوا خسرو نام و ر بلند اقتدار روز بہت سبا کا ناگا کہ پہنچے گزند خسرو اس کے بہرہ خرچ مکان ملک تران کی اکثر تو کی شاہ فی اوسہ لشکر کشے منور شد و کھنچ و لا فام ہو اشاہ کاوس بہرہ یہ آیا حضور شہ خروان مری حمل پر مردانی کرو مری باپ کا کچھ نہیں اعتبار کہ ہرگز نہیں خوبیا باوران خانہ ولی شاہ سنہ زمینا
--	--	--	--

کاوس کا و گھار نمودن منبر فتنہ رستم نامہ فتنہ ایل شہ با ماوران

ہو اچاکی جہان شکار تنہا سالار ماوران کوئی کیا کہ مہر شہ ہو اچا گھار کاوشہ تھو کیا اکی ایران من کسی ولایت من چکر سنا جکر رستم فی طبر	کئی ساتر و کی نامہ بیا کہ آبا و شہ جہان شہنشاہ جیسے فاعل کیا خود ہی ہوئی سولی بران کیا ملک شہزادہ ان من شکستہ دل ہوئے و محس تویشی و با ماوران کو	رمان ساتن من فی افور شہ روز خدمت جی ماوران کیا جکر بر شہ کاوس کو یہ شکستہ ارا و سیاب نیرکان ایران فی پرتیا کیا ہاکی احوال سارا بیان سنا ہوگا احوال ماوران	نہ و سوسا اندیشہ بزرگ کیا جو کہ شہر طاعت تلی باجا کیا بند گور و اورطوس سپہ لکی تو سہی پہا شہ اطاعت کی ترک کی اختیار کری تاکہ تہر کہ پہ سلطان کہ زوی ہا زوی سہی
---	--	---	--

موتین بی بی از کم که کاوش کرد	لی دیو بر کش تیر خونی خاک	هوا شاه و ما ز نیران بی بلبلک
بغیر از واکرام بیان بهیج و	جواب نوشتن نامه شاه با ما و ران برستم	و گرنه سواران را بلستان

و روانه شدن رستم به ما و ران و جنگ کردن و ظفر باب شدن یکاوش شاه

لگنا اوستی پانچ که کاوش کرد	نهایت بی و شو ارباب مخلص	اگر تو بی آوی گامید آمین	تو بهو کا گرفتاراک آن مین
پیشا با جلیله نامه کاپی جواب	تو بهر ابلستان بی من تیرج آب	روانه بهو اوسوی ما و ران	بل پلین لیک موج گران
مخالفت بی پر جمع لشکر کیا	شتر مصر و بر بر کو با و کربا	غرض لب و گران هر سه شاه	تمن سی اگر بهوی کینه خوا
کیا پهلوان بی سبار طلب	که جی جایی حکم تعالی آب	بهو اوسین براک بی پید خطر	کیا ز رمی او کی ستم مذر
هوا شاه و ما و ران چرخ	گئی پهلوانان بی ناچار تب	کیا تو ستم بی بیچار کا	ولی جلیله ستم بی حکم کیا
سیب سینه دین گریزان بهوی	یلان کشه هر لسان بهوی	پیرا نید مید آمین است سار	مقابل کلو بی هوا زینهار
جود که کا میل بی سار پیاه	تو بهر مصر و بر بر کشه شاه	گئی ساسنی پهلوان کی لیر	مقابل بهو او بهی ناخشیر
سوی تارک سر و مصر	کیا اگر ز ستم بی جدم با	بجا کرده ضربت سی سار کا	ولی سخت بد قیام ز نمین
تمن بی پر او پیه دلی کند	بهو الغرض و ده گرفتار بند	نشانی بی کر زین بی او سکا	اوی مردمان کی حاکم کیا
سپلی کی پر حمله آور هوا	نشانیان سوی فوج بر بر گیا	گریزان سواران بر بر هوا	نیک خطه مان زرم او هوا
تبار و پراننده لشکر هوا	گرفتار پر شاه بر بر هوا	زینما هوا شاه بر بر هوا	چیل نا و ران بهوی و کیر
تمن سی پر شاه و ما و ران	هوا آرزو مند آمین و امان	بهوی شاه کا تو ستم مخلص	چو بی حیدر ستم و کس و ر
جهاندار کاوس باکر و فر	هوا تخت شاهی بی بلبلو گر	سیا که کشور بعد آرزو	بهوی هر کا به شته نامم
روان سی ایران هوا باد شاه	مراجعت فرمودن یکاوش شاه	زیاده بی شش لک سی	

ایران و جنگ آمدن افراسیاب و الی توران و نهر میت و از دست رستم

جب آیا جهاندار علی جناب	سپلی کی پانچا سار افراسیاب	صف جنگ بر بهر بهوی	جهانمین قیامت نمایان مانی
پسند ارتوران بی پران کیا	کدامی پهلوانان جنگ مان	کپر لای ستم کو کر کو بی مرد	کری قتل یا آنکه وقت نبرد
کون صاحب حج و فرستاد	سوا اسکی و دلی اپنی دختر	پسنگه گری مرد میدان	گئی اور بهوی شکران آمین
پیدا آسوی ستم افراسیاب	ولیکن بر گز بهو کا میاب	بل پلین لیک گز گران	بنوا جلیله ستمین حکم کیا
توسا لا توران هر لسان	سلسله بیان بی گریزان هوا	دلیان بی پر کینچر تیغ کز	هزار و بی قتل شکران آمین
بهوی کشه تورانیا بل تلک	که کشه شوی شتی بهوی تانک	گیا سوی توران به افراسیاب	هوا شاه کاوس کی خنجاب
هوا ملک ایرانین بر بند بست	بهوی کیشان جهان بست	بهوی شکی ککو مژ و بری	لگی کرنی چون بکان چاکری
مکان های نادر بر فلک	انجای بست کوه البرز تک	کونین بکانو کی تعریف کیا	که تبار بکان و روتاوس کا

سدا انجرام کرمی شامی شامی جہانمیں ہیں اگر بخت باک تو ہی خسرو خروان مان نہیں تھکے احوال کچھ انکا تو گم ہو گئی عقل پر شاہ کے زیادہ کروغٹے اتھا	غرض یو فرما میں بادشاہ اگر تھکے کو سیلے کجی ہلاک کیا عرضی بادشاہ جہان کو اک گردن کجی ہلاک سنی بات جب ہو گراہ کے تو میں تھکا ہوا ہوں شامی	جہان اکا کوک حکمت وہ ناچاروں کے سینے مدام کیا میں تھکے کجی ہلاک نہیں تھکے معلوم کیا ہلاک تو ظاہر ہو یکدست از ہنما ہر کوئی کجی ہلاک	مسا اسکی ہر تھکے شامی ولیکن تھکے گئی تھی شامی پہر ایسے غلی و غریم دیو ولی جی ہی یہ کرانہ ہلاک اگر تو ہو عازم ہوئی شامی یکسنی لگا اس پر تاجو
سرخ چہ آپ کو لپیون کہا تو لکڑی ارضی چھان لو کہ نزدیک ایسے تھی ہلاک تو زور راوی ہوئی بالی پو کیا ایک طیار پہر تخت زر ہوا جلوہ گر خسرونا مو سو گشت پرواز کی پر شامی سر خاک پر گرا پہر تخت شب غرض شامی خسرونا جو خدا کی کیا رحم انجام کا روانہ کسی دیو ہر بار سو شہنشاہ کو لائی ہوئی شامی ہوئی کو قلعہ گم تھی شامی ولیکن شہما ذرا زینما خجالت کسی سرور گریبان شہنشاہی ارضی ہوئی شامی نہر گزرا شامی کجی ہلاک شہنشاہ در ہوتا وہ شامی لکھن کی شہر ہلاک	بنائی دو میں سنی تدبیر کہلا یا نہیں گشت شامی رکھی ران زلالی کجی ہلاک کہا میں آپاس تخت آؤری تخت کو لکھی ہلاک نہر گزری بیروا جب کہ پکڑی ہوئی تھاکو شامی شہنشاہ در ہوتا وہ شامی وزیر شامی شامی روانہ ہوئی تب انکسما علامت ہست کی شامی ہوا تو گرا شامی شامی یہ شہنشاہ شامی کیا ایسک عدل کجی شامی جہانمیں کوئی شامی شامی اگر مانہ شامی شامی سنہ شامی شامی	اگر درون کجی شامی عقابا کسی شامی شامی کجی وز پر او کو فادو کہا میں بادشاہ تو شامی کہ ہو زرم او بہر و کان ہوئی وج گیر ہوئی ہوا اگر تو کو پھان کجی شامی پراگندہ و شامی شامی کہ کہ جمیع شامی شامی کہ ہی شامی شامی شامی تو گو در ز شامی شامی تو دیا شامی شامی شامی کیا میں شامی شامی شامی کیا شامی شامی شامی پرتا شامی شامی شامی تو پھو شامی شامی شامی ہی شامی شامی شامی	مسا اسکی ہر تھکے شامی ولیکن تھکے گئی تھی شامی پہر ایسے غلی و غریم دیو ولی جی ہی یہ کرانہ ہلاک اگر تو ہو عازم ہوئی شامی یکسنی لگا اس پر تاجو کہا میں شامی شامی شامی اگر تو کو پھان کجی شامی پراگندہ و شامی شامی کہ کہ جمیع شامی شامی کہ ہی شامی شامی شامی تو گو در ز شامی شامی تو دیا شامی شامی شامی کیا میں شامی شامی شامی کیا شامی شامی شامی پرتا شامی شامی شامی تو پھو شامی شامی شامی ہی شامی شامی شامی

داستان تولد سہراب از بلبلن تھینہ دختر واسے سنگان

کمین بکیند سرخ نامدار
 کسی هست سی آگنی نامدار
 گئی جگہ نزدیک سرخ
 بڑو لگائی تنگ دھانی اسے
 وہ لیتا ہوا پھر سراج اسپکا
 تو وہ بھی پیڑوہ لگا پیڑوہ
 اوہ ہر قدم پر جھونکوں گیا
 جہان ہوو دھانی لڑائی
 کہ کچھ میری لیوان پر آ
 یہ گفتار سنکر دشا دان ہوا
 پس پردہ ہانک کھانکھا
 جو دیکھنی وہ دلدار آئیدہ
 کہ شاہ پھنگا ملی دخر پھون
 ولی تیری رست ہی میواد پون
 کیسے نہونجنت تیری
 بجالائی میں کالہان پر
 غرض جگہ جو رشید ہو چوہ
 یہ لکھو جو تہی لیسان
 تو لاکر بجا شہر آئین ددن
 کو فی مہر نام زنجیان کا تھا
 تو یہ ہرہ تو اوکی بازوی
 تو اسکا مقابل نہیں مل سکر
 بدائی ہی تعینہ گریان جو
 جیسے قومی بچہ مانند سام
 سیاہو ہوا جھوٹا خرا
 تھنن زابل ہی تعینہ کو
 ولیکن بت دستان دوان

گلیا داشت چنین برائی نمیکار
 سواران کاغذ را بر زبان
 گویا سوسنی گلدوزندان
 یکجا جفت پاک مادی میسازد
 پیاده و پیوستی سنگان گلیا
 شمعن بی جاگر یکوسنی کما
 یه ستم فی سندی پاشخ
 گرفت یهان کوئی بر پانهو
 مبر کجی شب بعیش وطر
 سنگانکی سلطانکها معان
 نمایان بی انکت برستان
 قویران در ستم نامجو
 پرتیچره و دامچه یکپوشین
 قرار و پیوستی یگانه بون
 تنائی نمی بیج و مسا
 کردار و دواهلان نمین قواب
 بر می باب پی سیر دخترا
 جو اخوش بهت ستم پهلوان
 شتمن کو دخی فی خیزون
 سوستم فی اولکوحالی کیا
 اگر کو دخترا کو گویونی بده
 ده و پهل ستم نریمان
 بهت و کی طاعه پشیمان
 رکشا شاه فی دسکا اندام
 طاعه پیری سید نریمان
 سید قوت بهی بی نامی طاعه
 کما تارک سید کجی طاعه

ہوا سیر اگر گور کی کہاں کیا
 تو از سر سوی خوش انی گنہ
 کیسی چند گشت شہ کی انین
 ہوا جبکہ بیدار دونا مجو
 جو شکوہ سنگان کو پیچنی خبر
 تری ہر مہین فرمان و نیکو
 مرا خوش لائی تری مردمان
 وہ بولا کہ اتنا نہ گہرا ہے
 رکھو حج غار کہ خوش رکھ
 مہیا کیا نہ فی ملک باب
 حسن بگل اندام نہ شاد
 یہ پوچھا کہ تو کون کیا ہی
 مانا تم مہینہ کی اجران
 مہوئی واکہ سکر تری سیا
 کیسی ہی مہین سے ہی دنا
 یہ سکر تری آئی ورن
 وہ چاہی ہی مجس یاد تھے
 سحر مہیشہ کو کہ طلب
 ہوا اوسک ہنوا کت جہان
 کہا نہ ملای دہر سیر
 بیان کجی کیا اثر مہر کا
 طلب خوش بنا کیا بیدان
 غرض مہینہ کی گئی جب کہ
 وہ کیا بظاہر نہیں کیا اتنا
 مہا جبکہ دوا دہر و بلیکن
 طلب کتی مہینہ کی خبر
 غرض کہ مہینہ کی گئی

کیا پنهان اوستی را موعود
 کیا گردن ترش کوز پند
 بانی جونی پنهان میدان
 مودلما آیدش پنهان
 که آیا بهمان ستم نامور
 خدای بی ماری سخن کا گود
 سرخ سپک کا پنهان
 زندی کو اب کا مزار
 سحر آبی پاس آجای کا
 شرب و غنا و نقل و کباب
 پنهان و در و در و در
 لکی کنشی تب و تب لازان
 ربو من پر و دما پنهان
 خدای کما عهده می کن
 که لای ترشی خش کو ات پنهان
 که دن باقیه و مفصل پنهان
 که بکانه انکار است
 تنهن فی بهیچ پیغام
 بدوئی عالم و بیت و زمان
 اگر تجبی مودی تولد پسر
 که موباس حسن الفضل خدا
 سوارا کعبه پر و پر و پنهان
 تو به پنهان و پنهان
 حق خوب و یک گل لازان
 لکی درونی مردان پنهان
 که در و در و در و پنهان
 که کعبه پنهان و کعبه

یہ برکونی تھی جہاں میں تراپاب ہی رستم پہلوان ہوئی بعد از ان کی شہر کہ چون کسیکو حصہ برید تا نام سکر جو رستم سے کئی تہی پایک بغض میں ہو اتند وہ کو دکا جند سواران ترکانِ قرآن کا بشاوتی تھیں کویت تخت پر جو رستم پر ہوئی اور پیر ہو اگر مہربان ہرقیان پسند او کو لیکن آیا کوئی ہو اوچرخش جب و برو سوار او سپہ ہول شہزاد	کہ تری پر کا ہلاک کیا گیا مہلکین گر کشورستان شمالی سامن میان زلال کہ پیاوی و ونو طوف کی بولادی چہ پنج ملک ہی یقین ہی کہ جو ملک چھوٹا یہ بولان میں بات یہ پسند خاکم کروں لشکر کی شمار اکروں او سکولہ کج ناجور نہ دنیا میں کوئی نہی ناجور کیا افسوس طلب بعد از ان سوار کی لائق بنایا کوئی توشاد ان ہوا وہیل ناجور	کہوں کہ میں کو تباہی کیا دیران و گران وی زمین سنا جبکہ سہراب فی سخن وہ بولی کہ ہی پوزر خند جا سوا او کوئی ہ شاہ افروسیا غرض ہی بہتر کہ تو زینہار اکروں میں پویشیدہ نام پہر اکروں میں پویشیدہ نام کروں قصد پر ہوئی اور سیا پر پیر ہا مانند ابرو ہمار دکھا می اوئی گلشن تمام سہریت با تلو سنی جسکی کہا کہ وہ باد با جیت شائستہ	یہ سکر پر پیر ہوا ہی ہون کہا کوئی زینہار او سکی نہیں تو پیر ہون لگا ہی پویشین نہ لانا یہ زینہار وین خجال کیا جسکو رستم کی اکثر خراب لکھ رباب کی نام کو ہشتکار نہیں چھو کہ کسی خط مساوین میں خوش طوس کا سخت لولی کا جا کار شہ یگفتا رستم کوئی شکہا کہ حسین ہرک پہ تہا تیر کام شکر اوں چہ پیکار ہی لگا توخی دور و جا لاک با تہا نہایت ہوا اوں میں شہزاد
رہو نہ شدن سہراب از توران			
جو افرونی قصد ایران کیا لگا کہنی پیران کاب ہی ہوئی شقی او سکی تواریان یہ سکر ہوا شاہ افروسیا کہ با تلو کہنی خواہی چیت رہا نہ کی کو کج ہوا و ہر یہ افروسیا کونی کونی لگا پیر ہون پیر او سپہر ہی قوی زور سہراب ہی دور کسی چلیسی کیجیہ تر ہلاک نہ شہزاد استیخیر ایران جو پیر	میا ازل کا سامان کیا کروں شاہ کوشی ہی چلیک زور لگی کرئی افرو او سی ہر زمان پہر اکوسی یہ خیام سیا شہاب کیا قصد ایران کونی دست کسی او سپہر کج و دنا سو کہ کہ کسو در دہیان اسبک نہ شہزاد ہمار ہمدگر یقین ہی کری تہیت کوزیر اسی ہی ملان تہ خورن خاک ہلاک ہا نہ شہر اسان پیر	نہر ہوش میں جہاں لکھراں سخت کاوس سر کج و دنا کہ ہم جانشانی کو جا پیر کہ بہ خواہ میری کاوس شاہ تو میں میں تہیق اب ایچون سفر نام کا او کی جیسی ملان کہ سہراب تہر ہی اقد نہو کرو جہد کوشش پیچہر وسا بوقت دغا رستم نام جو جو کشتہ ہون و نو جیگی ہوا سوا فوج کی اوئی سید رنج	فرما کہ کیا لشکر سیکر ان پہر ہمدار اقل ایران کروں نچوڑیگی کاوس کوزہ ہوا یہ ہی آرزو او سکون ہی تہا کروں تہی شام با و گران کہ ہومان تہا کج و ہلا ہران تہمیں نہ پچانی سہراب کو کہ سہراب رستم ہون جنگ نام اگر ہو دی کشتہ تو سہراب کو وہی پیر کسی طاقت کار زار روانہ کیا پیش سہراب کج

سپا و گریز کنی نهو جوان اکه لنگل و هم مقابل هوا یہ سہلے آہستہ چو چاکہ مان گردان کو تپتی تری جدا دلیری ہی سہراب لی بعد از آن وہاں گرد و ہوا کیلئے پہلوان جہاں ہنگامہ گردا و گردا کا نام تو مانند مردان شمشیر زن خوشان ہوئی جگہ و جگہ غرض ہوی سہراب و شیر زن سنائی ملی تھا با اوئی کین سے سوار سب پر ہوئی بہر دار یا اسیر کرد اس پر ہی کو کیا دخشان ہوا جب رخ جبین تو مین کی تھی گنج دریا گئی قلعہ مین جبکہ و ناوین کہ اس نرین بر بنام رخ لب شابی ہی تو را و قلعہ کو تو سہراب کامل ہوا بقرار گیامیش کا کوس گرد و دق تھا تاشایہ ہی جو مین خردی مقابل ہوا جبکہ او کی جھیر یہ بصلحت ہی کہ ای شہر کہا ہی پلین برستم پہلوان عد و خونری ہی کی تیغ و شمشیر دلیر و تومی بیخ سہراب نام سلاطین ہی ہی پہلوان جہاں	ہو اسوئی قلعہ لہرائی وان سوی جنگ سہراب مائل ہوا تو را نام کیا ہی بتا جوان یہ کیمک کیا رخسہ نیر و نا ردان کر کی پہلوان کی شان اور اس کی ہی کا و خرد و شمشیر ہنہ جنگ کی یاد او کو تمام لباس رخسہ اوئی کر زین تو سہراب جہاں ما و کیمک ہوئی چو کین اپنی ناو کین سرخاک کچار و کین سے ہوئی مثل مردان بہر دار یا سر زین ہی پہوئی و جہا تو سہراب شمشیر ہوا پس مین کہ اس قلعہ مین ہی مرا اختیار پہر را و بر داری اوئی ہون گوریزان ہوئی الغرض شمشیر گیامہ مین پہر نام جو ہوئی خطا و اشتقاق پلٹ کہا یون کہ انہی سر و نامہ دار کم از چار و سالہ گردی تو وہ لگیا کر کی و مین تو غافل نہو جلد کر فکر کار بل نامور گرد و کشورستان جہاں لگی تیرا گرد گردان زہول جس ہی مین جہاں سلام نیمک کی او کی مقابل ہوا	گوئی قلعہ تمارہ مین ہوا سبار ز کیا جبکہ اوئی طلب دیا اوئی بلخ کہ مین کین بہت و راوئی کیا کین سے او تمارین ہی کچا و رخا کیمک سود پہلوان مین ہی بی نظیر سنا جبکہ گرد و لا و زنجیر شابی ہی ہو با دیا پورا گمان لگیا زین ہی بی نظیر لگی جھیل جہاں رنے جب ولی دقت کی لگی جھیل کین دلیری او کی جب آئی نظر گرد و خاک کی ہی ہوا کیمک کہا وستان کی یہ سہراب رہا او کو سہراب کیمک جو کچا جہاں تاکہ کیا بیان ہوا جبکہ خوشید بلوہ کسان پنیا کیمک مین کان کان ادھر تہا یہ پدوش فتح و غلظ جوان ایک آیا ہی نور اک ولی پلین ہی جوان دلیر گئی سانی جبکہ گرد و آفر یہ سکے ہوا شاہ اندو مین تو ایرانیو کی ہی پشت پناہ تو جلد ہی پہنچا بلستان سوار تو را و پر زور سے ہوا نامہ طیار جبکہ سہراب	بجیر دلا و رہا و مان قلعہ دار گیامہ سانی او کی سہراب قوی باز و زور و زہد و دلیر بلہر نہ سہراب جہاں سے اوسی کی گیا بہر گرفتار کر بہر مند و انا شجاع و دلیر ہوا وقت پکا زندہ کیمک دلیر اندہ کی کارزار ہوا او کی طلوع رخا جو سیر لکی سہراب شمشیر دو نیزہ کیا نہ کیمک مین تو شمشیر سہراب کی زور پریشان ہوئی سر سہری کہ ہونہ ہی گردانی مجھے ولی عند و جان حکم کیا بھی صحت سے دیکھی مان تو او را و مردمانی و مان نرمی جو وہ و خرد و شمشیر او دہر کتر و ہم قلعہ ہی ہماں مشابہ ہی سامن زمان سے قوی باز و جہاں مانند تو یہی رہی فتح سانی نامہ تتمت کو نامہ کیمک مین تو ہی سرگرد و سہراب پناہ کہ آیا ہی اک گرد تو را سے یہاں و کا او کی لک شمشیر دیا کیمک کو شاہ کی مہر کر
--	---	---	--

آتش یمن بر آفرید و باد و شاه کسی بی بی کرد و هر که بیان خدا کی بی بی ای بی ناموس سمند و رعیت کی بی بی بیست زبان بود و گوئی بی بی بیست یه سکر و دین ستم پهلوان یه سندی گرمی بی بی بیست ترا و تیرا و دانا گوار بود ستم گرمی بی بی بیست کربان آج تر و بیستم طرب	سر نو کمی عهد بود و خور که سهراب بی دلاور جوان تو ایرانین پر ذرا رحم تو هر که ز جلاوخی بلبلان که اکل طفل بی ستم پهلوان پیر و پادشاه و خورشید نشین تخی تخی بی بی بیست بود آید پر تجوی بی اختیار که بنده بودن آید بی بیست بهر ستم گرمی بی بی بیست	تو بود و گیاره و ده بی بی کوئی پهلوان جنگی بیست که پشت پناه دیرین تو و که ز بهون دان و دان یهمان یک پارسان ساق او دها تخت شایسته بیست بلایا تخی بی بی بیست بود تو جو از رده بی بیست جو که حکم بود و سلاطین سحر یمنی لیکر سیاهان	تو بود و گیاره و ده بی بی کوئی پهلوان جنگی بیست که پشت پناه دیرین تو و که ز بهون دان و دان یهمان یک پارسان ساق او دها تخت شایسته بیست بلایا تخی بی بی بیست بود تو جو از رده بی بیست جو که حکم بود و سلاطین سحر یمنی لیکر سیاهان
---	--	--	--

ز قتل کاوس شاه و ستم پهلوان بجزم جیب با سهراب

در شان هوا جبهه مهر نیر ین بلیتن با سپاه گران جو پنهان و ز دیگ صحن جو سهراب فی قلعی کی گاه جو کز ت فوج آتی نظر که چاه پسر پرده پیش حصا نظر بی مردمی بود که نما همای بی زلف نشاط و طرب او دها و دین را و کی بود گیا و دانی سهراب ستم ناز کوئی دینی کو جلا و جلا نمود ای کمال گیاره بیان چشم و دین سهراب کاوس یکه استاهای و شاه و جلا تحف ندین سهراب کو بیست سند و دینی بیست نغم	تو کاوس سلطان فاق گیر هو اسو سهراب بیست تو لشکر و دین و دین تو و دیکه ای سهراب تو بود و گیاره و ده بی بی نفرمان سهراب عالی تبار لگا کی احوال یافت خوشی بی بی بیست لگا پیر بی بی بیست او که شخص گاه و اود تو زنده و دین و دین خبر لگا که دین گان ملا و تخی فاک غنطوس که دین با سهراب گیاره بعینه بی بی بیست دستان جستن سهراب	دیران لنگه کی طلب چپا که دین و دین گیا پنهان و دین یه بود و دین و دین یه سهراب لاهر اسان گیا اوس اید و دین جو دیکه سهراب بیست کوئی زرم سهراب تو دین و دین و دین جو دیکه و دین و دین یه سهراب و دین عوض نه دین و دین زبان سهراب بیست جوان بی بی بیست یه سهراب بیست	تو بود و گیاره و ده بی بی کوئی پهلوان جنگی بیست که پشت پناه دیرین تو و که ز بهون دان و دان یهمان یک پارسان ساق او دها تخت شایسته بیست بلایا تخی بی بی بیست بود تو جو از رده بی بیست جو که حکم بود و سلاطین سحر یمنی لیکر سیاهان
---	--	---	--

نشان رستم از جیسرو هومان و بارمان و نه یافتن سر ع

سپه چرخ مهر جهان تاب فی	کیا جبکہ جلوہ تو سہر ہے	جب ارستہ اینا لشکر کیا	یہ ہومان ہی اور بارمانی کہا
کہ تم ہی کی تاخیر کو راہ دو	کہ روپی ارستہ فوج کو	ہجیر دلاور کو کہ طلب	کہا اگر کی است تو جیسر ہی
تو جیسون رہائی بھی بند کی	وہ بولا واپس ہی مندی	دروغ الکی نرم کی ہی غریغ	سہل کس لی کوئی بولی مروغ
جیسو و سہر ایل پھر وزن	گئی دیمان ہی ابھی حسین	یہ سہل کس لی لگا ہی ہجیر	پلنگی سہر پر دہ گردون ظہر
یکسکا ہی جلدی بتا محکو	کہ ماتی پھر سکی بہت دیر	وہ بولا کہ ہی گرد باغ و جہا	یہ ہی شاہ کاوس کی بارگاہ
سوی ارستہ کسا ہی خیمہ کیا	وہ بولا کہ خیمہ ہی طوس کا	کہا پھر سہر پر دہ لالہ رنگ	یکسکا ہی محکو تباہ رنگ
وہ بولا کہ گرد و زنجار	خداوند ہی خیمہ سنج کا	کہا پھر یہ سہر ہے بعد از	سہر پر دہ سہر کسا ہی ٹٹان
کہا ہی جہان مریاں دیش	کہ ہی کلمہ سرخ در زو غش	سوا او کی جوتی کلاؤس کے	کہا کہ سہر پر دہ تیخت ہی
اگر چہ تباہ وقت لاؤ جیسر	کہ ہی خیمہ رستم شیر گیر	ولی ولین از شدہ اوسنی کیا	مبادا کہیں تیخت جگہ ما
سنی نامہ رستم کا اور ناگمان	کہی جنگ پہ غرض خاک و پان	وہ غافل ہو کر شدہ پوچھن	قیامت ہو بر بار پوچھن
یہی سلطنت ہی کہ اب زینما	نہ بتاؤن نام لہ مار	کہا یوں کہ خاقان چین ہی	سپہ دکی بھیجا ہی اک پیلوٹا
کہ ہویا در شاہ کاؤس کی	یہا و سکا سہر پر دہ سہر ہے	وہ بولا کہ دس گڑھا نام کیا	کہا نام او کا نہیں جانتا
کہا کہ یوں مٹی کافی پان	بتایا تہا رستم کا جو کچھ نشان	وہ سب کی تہا ن کی بھیج	کہ ظاہر کیا ہی جگہ و آب
کہا پھر ذرا غور ہی کر نگاہ	کہ کس نامور کی ہی یہ بارگاہ	ہی اوسنی سہر ہے پھر کہا	کہ خیمہ ہی پھین کی گرد کا
کہا پھر یہ سہر ہے ہی کہا	سہر پر دہ رستم پیلوان	یہ سکر دیا تیخ اوسنی زمین	کہ وہ زابلستان ہی پان
کہا پھر یہ اوسنی و لطف ہی	کہ تہا نشان تہن منجھے	تو یہ قیدی ہی تاکہ جلد ہی	کہ دن جیسر و لطف و عطا
جواب و سکھو اوسنی با پھر و	جو پل کی تہا کہ پھر ہے	ہووا پھر تہا و کہ ہی ہجیر	نہیں تیری بات کہ پھر دیند
اگر جان کی خیر چاہی ہی تو	تو کہہ سستی اب مری ویر	تہن کا خیمہ ہی ہو گا مگر	تو زنما رستم ہی چہاں مگر
کہ دن و رتن ہی تہا سہر	کہ دن قیدی ہی ہی جھکھوٹا	کیا اوسنی پھر دوست لکھا و	وہ لایا زبا نہ کہ آرحصا
کہ کیا ہی نہ تہا و غور و	عبت ہی مری کہ نہ پیدہ	تہن کی محکو جگر پھر پھین	کہ پھین ہی کوٹھی تیخت کین
ہی جی مین ہی نہ بمان ہی کیا	مری ہی کر شوق ہی سہرا	یہ کہہ لگا کہنی پھر یوں ہجیر	کہ رستم ہی مری شجاع و دلیر
تہا و سکا ہی مثل تہا و خست	زیر دست چو تہا و تخت	ہزراں دیوان پیلوٹا	مقال ہول کی کچھ جگہ
کہا سکی سہر اب فی ایوان	کہا تو ہی دہی پھر جنگ اور	جہاں مین پان ہی خلد و زور	کہ رستم کو بھی پان زندہ مور
ہووا غور دہ و لہ و جوان	کہ رستم کا ہر گز نہا پان	بلندی ہی اتنی غور و داکر	زورہ او جوش کیا تیر
ایلیہ زور و تیخت و خدنگ	شہا بان ہوا سہر ہی جنگ	جہاں طلب پیشہ کا تو تہا	او و ہر حال سہر ہے یہ کہا
تو پھر نہ دہ کی سات کسا ہی رستم	کہ رستم کاؤس کو محمد	سوا ان پیلوٹا کیسدا مین	تہا ہی پھر پان کی ان مین

اگر با این طرد و رفت ہی بنے
یک کمر لگاتے ہیں نظر ر
کوئی جیت اوسکا ہوا ہنم پر
جور نامی بل نرم سی جو شہ
کوئی حاکم ہر سہی جا کر کہو
ذوان طوس پیش منتن گیا
کوئی اور جا کر سوی زنگ
ولی طوس فی جہا یہ بیان
یہ سہرا ہوا لکھنوی سہم
تو سہرا بنیوں کہا ہوں
یہ سنکھو بن سہم نامدار
وہ مین ان لاوریل نام جو
وہ کوئی لکھنوی یہ داستان
یہ سنکھو ہی باغ فرخ ہوئے
ہوا زخم کوئی نہ دیا کلاگر
بہر ضرب پر ضرب ہی بدین
کہہ دیں را دیکھ چرخ کو
عق مین ہوا ترسرا پادین
فلست انبالی کرنی دم
نہ زمار دیکھا جہاں شہ
ہر جہاں لیکھ لکھا خدنگ
پیکر کر کہہ ہر مبدانان
تو دیکھ جیل کو زمین سی ہلا
اچھی تیر سہرا بنیوں بن
یہ سنکھو لکھنوی سہرا ہر
تو کہہ جیغ خاطر کہ وقت بکا
تو مین دہر کہہ چکر تاج کین

تو اگر مقابل ہوگا دس کے
کہا تا ہی اب کوں نامدار
ہو اتب خروشنده شیر و
تو کیوں ناما کوں بنا کو
کہا یا رانین ہی گری گرو
تو مین سی یہ ماجرا کہا
بدانیش سی راج ہو کہ نہ جو
تو ناچار پر سہم پہلو ان
ستیز نہ ہوں چلی یک سہم
نہیں ہی سکیا ت تو ان
لکھنوی ہی کو کہ نامدار
کہہ دیکھ پید سہرا کو
کہ شہر تو ہی سہم پہلو ان
بہر جہاں زیر گردن ہوئے
وہ تیری شکستہ ہوئی سہر
شکستہ ہی آخر کار تیغ
ہوئی خورشید سہر عرو
ہوئی خشک کدست کا دم کو
لیکھنوی کہہ نہ ہوا دل ہی کم
نہ ہر گز کوئی دیو آناظر
دلیر ہی گلی کرنی جنگ
لگی زور کرنی وہ دھو
دیکھن سہرا بنیوں سی ہلا
لیا ماتہ مین گز زور ہی
کہہ ہی جنگ کی مین تیرا ہی
ترسی تیرا ہی ہوں زخو
شہا بن ہسوی کان مین

سوا اسکی ہوتی ہی جہاں جنگ
لوکین نہ نکلا کوئی نامور
کہ شہا ہو کوفت و زانی
یہ آواز کاؤس فی دنی مین
جواس گرو ہی جا کی کہ نہ جو
کیا تیرا سہم او سدن
مبادا چو پہلو ان ہوں
پس گز زور جہاں سہر ہوا
کہہ یوں تیغ ہی اچھا چلو
جو جیسے مقابل ہو سہرا مین
لکھنوی اب بختہ کار سہی تو
کیا کہتہ کہ دم تن کا جنگ
وہ ہوا کہ نہ زار سہم مین
ہوئی ہی نہ ہستہ و کان
دلیر و تیغ ہی سہر تیر
لیا ماتہ مین بہر گز کران
ہوئی پارہ پارہ زور مقل
جدا گانہ بہر و نو استاد ہو
تو مین ہی یہ لکھنوی لکھا
پہر آئی مین سہرا بنیوں
ہوئی دم مین شش ہی سہر
کیا چلی رتوئی زور اسقدر
کیا زور اسکی ہی جہاں
جو ماتہ مین کی ہلا ہی
تو مین یہ ہوا ہوا دل م
وہ سہرا پہر گز کران
کہہ ہی کہہ مین مین
کہہ ہی کہہ مین مین

نہر زار ہسوی ہوید رنگ
کہہ تیرا مین کی کہ خوف خطر
نہ جنگ آوری سہی تو لکھنوی
کہہ نامدار ان ایرانی مین
ہر سہاں خائف ہی گری سہرا
کہہ پہلی کروں گانہ مین کا زور
تو بہر مین بردار ماؤس ہوں
کیا سہی میدان ہی کا زور
لکھنوی سہرا کیو وہ چکا جو
کہہ تیرا ہی لکھنوی لکھنوی
نہ جنگ آوری ہو غلامش جو
نہ جانہر ہسوی شیر مین
مین لکھنوی لکھنوی لکھنوی
لکھنوی لکھنوی لکھنوی
کیا گز ہوا کین و سہر
لکھنوی سہر و جنگ لکھنوی
رہا تیر زمار گز مین م
وہ سہرا ہوا سہم نا جو
کہہ تیرا مین لکھنوی لکھنوی
ہوا لکھنوی لکھنوی لکھنوی
کہہ تیرا مین لکھنوی لکھنوی
نہ ہر گز ہوا سہم ہسور
تو بہر ہوا سہم ہسور
قرب لکھنوی لکھنوی لکھنوی
سوی لکھنوی لکھنوی لکھنوی
نہر زار ہسوی لکھنوی

یگرستم کی پهلین پهلین شما کی نگار کی خوشی زرا که بر شمشیر کی نانی او سخی شمشیر کی نانی شمن کوشه کی کیا طلب من او سکا کی بن سخی تسل او سخی کی شمشیر که سرب چرخه کی شمشیر سباد او اگر شمشیر کی تومان پستی کی شمشیر زواره سی جبه کجایین توید خوا ویر کجایین یہ ہوا شمشیر کی شمشیر وہ پانامون او سخی کی یہ سرب کو او سخی کی دلین رستم نین زینبا	سما واکس سرب رومی کما کی سرب سی یونکہ سحر توی ویر اگر زکار کیا اپنی لشکر میں سرب جب یا تو پوجا و چوال موش نین پی تیغ و تبر کر بکا غلاب شکم خدا ولی او سخی کی شمشیر تو پیر زکام او سخی کی ہوا وہ جو کچھ پستی لکا کرنی گریہ پلین باندیش مغلوب سرب عجب پهلوان ہی مرا سرب مری نان کی جو کچھ پستی کرستم کو ہون جی سخی یقین نان توای نان مرا	امین جی کی روز جو تو جنگ ایرونی وقت نین سوا کی گشت غلامان میانمی ہمار جسد گیا وہ بو لاکاشی و فرغ اثر او سپہ کر نینین شمنہ سخی شمشیر خدا جانی کی شمشیر سوی ل لشکر کجایین تعبت او کی آہ و سوز کما کی زاری اسی کار او پلین کی لکھو حال قوی باز و سخی شمشیر کما کی شمشیر تعبت شمشیر کی شمشیر وہ ہوا کہ گشت شمشیر	وہ غیر شمشیر کی شمشیر عجب ہی یہ کیا کی شمشیر تو پیر ہوا کی شمشیر سرب او پیر وین کی شمشیر بڑا ہی لاکاشی و فرغ مرا ویر باز و دم کار زوار و سی جاکر کما شمشیر سرخ شمشیر کی شمشیر خیال او پلین نہ کجایین بہلا چارہ کیا شمشیر سری ہون کر کما شمشیر او ویر جانی شمشیر بلعینہ وہ رستم کی شمشیر جہان پهلوان رستم نگار کی شمشیر ہمارا پهلوان و غلام
--	---	---	---

جنگ رستم و سہراب بروز دوم وزیر آمدن رستم در شمشیر

ہوا امر نایان جو پرتوگون ولی زرم سہراب کا دل ہوا سحر کیا تو فیاب لکین سحر شمشیر او سخی کی تو کیو ہوا او سخی کی زنا کی جو کچھ پستی تو شاید کہی زنا کی کی تہا او پلین کی بہت مینی دیکھا از و سخی جو دیکھا کہ رستم کی	قوسہراب رستم پلین سوی لغت ہوا اراد او کی کا صلح کا جنگ فی و سخی کی یہاں کی شمشیر ولی نامہ رستم کی پلین رستم نامہ نین شمشیر کی مگر جی شمشیر کی تو نیا سرب بولا وین	پہن کر زہر شمشیر شمن پیل ہوا صلح جو یہ سخی شمشیر کرن شمشیر مری شمشیر کسی بتایا نین زینبا سرب صلح چرخہ تہا وین یہ صلح دیکھا شمشیر کر باندہ شمشیر تو نیا شمشیر	گئی سوی میدان کی کار کما او پلین شمشیر کی کرین شمشیر او شمشیر پشیمان کی شمشیر شمن کی شمشیر تو کر نام کو پستی آپ شمشیر پراپین شمشیر نین شمشیر کی کر سرب شمشیر تو نیا شمشیر
---	--	---	--

یہ سہراب فی سن کی پنج یا
نشانی تو در کتب کج کی
وہ مہر و جو دیکھا زہر کج
سپہ کوسئی فی ہنایا نہیں
یسی اب بھی تیرے چوچر ملک
تریتا تہا سہراب سہل او
تو بھی ہی یسین پیر جوان
گئی یہ نہیں شہر شاہ مان
سوی زنگ جاکلی لاؤ خبر
جو سہراب ہی جی پیر نہیں
کری ہی افغان در پینا
لوہا کر سر سہر سہر نامور
ہوا ہا تہی ہی سہر سہر
یکہ مکہ دین کینچ خجریا
زوارہ فی پادہ کہ پان کیا
جگر پری زخم کاری لگا
جیگر سہر سہر ہی راز
مقابل مری جبکہ سہر ہوا
کوئی کیا کری کسی کا قضا
یہ حال منکر ہوئی نوہ گر
یہ سہراب سہر فی بہر کہا
بکل کھوسن فی کیا پان
نہر باکی تر کون ہی کپڑے نو
اگر زندہ رہتا تو ہر ایک پر
جگر سہر فی جو کہ اسد کہا
جوئی کھوسن نو شہر و دہ لا
لگا کھوسن سہر سہر شاہ جهان

کہ صد حیف ہی گلو کوشا
کہ مہر ہی بازو پیری بند
تو سہر فی پیر شہر دنا کیا
نہیں سہر جگر پیر کین
کروں ہی کوشی کوشی چاک
ایہ سہر سہر گر تہا نوہ
کہ کشتہ ہوا سہر سہر پلو
کہ سہر سہر فی ہوا ارجان
سبادا ہوا کشتہ سہر اگر
نہیں تاج کرسی یہ گریہ
شہر تاج ارجان ہی سہر سہر
لگی چوچی سب کہ کیا ہی خبر
سہر کا قیاس تلک یاد غم
کہ تن ہی کری ہی گردن جدا
غم و در ہی شو و افغان
نہیں کپڑے سہر سہر ہی
جو پوجا تو پشیدہ و سہر
تو پسران حال اس سہر
نہیں چارہ تقدیر ہی زینا
زوارہ ایہ سہر سہر و دہر
کیسے نہیں ارجان ہی
ولی افسان کیا کہ کیا پان
کیسے سہر سہر کج ران سپاہ
مرعات کراوین شام و سحر
نہن فی کیسے زہر کیا
کراوس ہی پادہ ہو سہر
میا ہی و دہر نو شہر ارجان

سہر سہر مانت اول سہر
نہیں غم ہی سہر سہر
یہ بولا کہ ای جان کج
چوچر کج زہر سہر سہر
یہ سہراب بولا کہ کیا فائدہ
جو کہ کہا کہ شہر سہر
و پان ہی کینچ سہر سہر
کیا حکم شہر فی کیا کج
توئی جاوی تیرے پیر
سواران لشکر ہی جی
یہ جا کہ زخمی پیر جوان
زور پادہ اور چاک پیر
مرئی ہی پیر پری ہی
پیر شہر ہی سہر سہر
کہا پیر سہر سہر کیا جی
یہ سہر سہر کی سہر پان
جی نام سہر سہر پان
کہا سہر ہی نام پان
پیر ہی پان کی ہاتھ
لگی کوئی سہر سہر
تہر گر نہ نالہ نہر
کہ نہر سہر سہر
کہ سہر سہر ران ہی
پیر پیر ہی سہر سہر
کیا پیر سہر سہر
و پان ہی پیر سہر
کج ہی ہو سہر پیر

ولی تو ادھر کج نہ مائل ہوا
جو کھولن زہر اور کج
تو کشتہ ہوا ہاتھ ہی میری آؤ
رجون کا کہ قدر ہی و غم
نہیں چارہ زہر پیر سہر
کہ ای سہر سہر ہی
اور تہا کج شہر سہر
ادھر جاؤ دورا کی ابا رگی
کہ ای سہر سہر ب کوئی پلو
تو کہ کہا کہ سہر سہر
لگا زخم کاری ہی تان
لگا کھوسن ہی سہر سہر
پیر کہ کیا ہی ناحی ہلاک
لگی زخم گران ہی صفات
وہ بولا کہ ہی و دہر
مرئی ہی سہر سہر ہی
کہا ہی سہر سہر پان
کیا ہی لگی زہر گریحان
انڈل ہی پیر ہی ہی
کیا دیدہ تہر ہی ران
زوارہ صبر کو پان ہی
نہ پان ہی لگا کج ہی
مرئی ہی پیر ہی ہی
نعلت مانت شہر راکری
کہ جا کہ صبر سہر نا جگر
ہوا نو شہر و دہر
توانا زوارہ اور و جی

نیرای پرورد خسته صفات کلیه کشنی سی نه پاس کوب سوا کی سهراب کی گفتگو کلی تمامه مردمی نه بر می سنا جگه گوزنه نه سخن تتمنن پیسنگه هوا در میند که سهراب کا تم خسر هولا فغان کر کی گشتا تانیه سید سنی جگه یان وکی تکیا کوی و خیرا و سرباب تم جسته گیا شانه کاوش شمشیر هراک کو بی آخری برکذر کیا عرض رستمی ای خدا عجیبی مرض کرنا هولا بیار که و خصلت و سکو مجز و قاف پذیر کیا مین فی تیر سخن زوار دی رستم بیرون کما	کوی بی یار کسک کوی در نبات ره در مرغی پاکینه اوسنی ب سنی خوتی فی و ده قفسه می تو که تر که کوی نهخت و تاج شبنی کیا پر و پیش یل پیلین کیا آب پیش شتر جسته نشان منت گیا نام که خیزه مری دانه جبه پیر کی ظم جو کوی که می سوزنه بی کس جلو کر کیا خاک پیر سرب جو که کما توی و دست چو اس کوی ویر جادی کوی زود هوا سوا کوی نهخت سهراب یل طفت که کم کا هولا سیدار یه سنگا کشتی یون شتر یار مجی پاش طوی ای یلین که چون نلک سانه یان کی	که کیا کیا سنج ناما بر کما سختنای دشوار که کسک سجده بی لیم که غمیدی جست بی ل و ربون و بیلون که یون که خوی بر شتر یار محل مین تها و سخته هولا هوا سخته سید سوا و دان جگه گوشه کوا پشیری سوا غرض ملکی تابوت مین غش کو هوی اوسکی ماتم مین چو دان کیا تخت ماتمی اور قدر سجده تودا و دنیا سخته ولی یه ویت بی سهراب که یون کی حرمت که کما هوا اب جو تخمک و رخ و الم کر مین مجسی کوی که کسک زوار و گیا سانه جسته	یلان پر جویا سوا و سده کما اوس قید کوی نه میان کسک جهان مین قمر و جمانه بی هری پر ل و رنگ و لک کما بیان کیا که و تاج حید می آشکار برآمد هوا تب یه پیچ خیر گیا نش پراوسکی ناری کما جهان مین جلا قتل سنی کیا گیا سوی خسته مل نام جو خروشان گران و نالک کما ولی که مین چار وای نیکو شکلیا بی و سدر کار سخته که تر کوی که کوی لک کسک نهمی پر گنده و اوسکی سپاه تو می یای و کوی هولا و دغ کر و مین نه زنا لک کسک گیا آجیون سی یون گنذر
---	--	---	---

معاوت کا کوی بران فتن ستم با تابوت سهراب طرف سیستان و آمدن مین

باقابل و دل ستمی شمشیر غرض کی کی تابوت سهراب خروشان گران کی کسک کر بر و فان شور و حشر هولا گمی جب یه سوی شمشیر خبر کیا سنج مردمی پر زور کر گی بلب سنی ای ناجو که اوسکی ای ختر ناز مین گمی تاج حید لیکر سنا	روانه هوا شاه سینه پناه پر گنده و ل غم مین ج گیا قیمت سنی پر بر و نیر فلک غصه کسک دی زمین پر بولا تو تینه کوی هولا اسقدر لیکن جل سیمه موی هر کیا قتل ستم سهراب کو سپاهی ستم کسک سوی سیستان لای که خیر	یل نامور ستم بیلوان سید پوش جونا ل چا و یان و ده وای کسک کما اسقدر کیا دفن بولاش کوی فلک کیا نش و مین کر کی خیر نیز ناز مین سی هوا و غوغ سوی سیستان کسک جلا پناه ویشاه لیب اوس جیر قریب کما اوسنی لک بیلوان	کیا موی جسته سیستان هوا سانه تابوت کی و دان هوی ویکه تابوت کوی فدا مل پر و بر نامو و رفاک گری لک مین بادل سخته جهان سکی نظر مین جی رخ تتمنن سنی چکر تو کوی خوا تو نل مین کما کسک سخته روانه کیا او کما یون که
--	---	---	---

پهری بر مرد و جسته صفات کیا سترشی می زیاده است سواک سهراب کی گفتگو کمی تمام و مردمی به هم می سناجیکو در زنی سخن متمن بیکدیگر بود و در بند که سهراب کام خسر بود فغان کرد که کسانا میباید سنی جاکه مانوس کیست کجا و خیمه و در سحاب تمامه نمیشاد کاوش سترش هرک کوی آخری رگباز کیا عروس سترنی تکی جدا جیجی سترش کجا بودی بیا کرد و خصلت و سکو بود و قاف پذیر کیا مین تی ترا سخن زواره می خستیم برین کما	که پیری یار و سحر و سحر و سحر ره و سحر و سحر و سحر و سحر سنی خوتی و ده قفسی تو که ستره کو مشق و سحر و سحر ایک پیر و پیش یل سلیتن ایک آپ مش ستره حسیب نشان مش گیا نام خور بود می مانده حب من کی تو جو کجوه کی سوتی بی کس جلال کیا خاک پیر سهر جو دیکما تو بی و ده تکی کونی ویر جادی کونی زود بودا سوسو کجوه خن سهر ی لطف که کم کما بودی ایستاد ی سکر کجا کس می یون سهر مجبی سطر طری می یلین که چون سکر سکر یون کی	که کیا کیا سحر و سحر و سحر سخرهای دشوار که سکر سحرهای لیمین که سکر جبل سحر و سحر و سحر و سحر کما یون که سحر و سحر محل مین تمام و سحر و سحر بود سکر سکر سکر و سحر جک کجوه کو پسته می سحر غرض کی تابوت مین کس بودی اوکی ماکم مین سحر که سکر ماکم می و سحر و سحر سحر و سحر و سحر و سحر ولی یه سکر می سهراب که سحر ماکم کی حرمت کجوه بودا سحر و سحر و سحر و سحر کین مجسمی کجوه سکر زواره گیا سکر سکر	بیا که چو ایسا و سحر و سحر اوی قید کونی و سحر و سحر جهان مین قمر و سحر و سحر بسی سهراب و سکر و سکر بیا کیا کرد و سحر و سحر بر کجوه سهراب و سحر و سحر کیا خش بر اوکی سحر و سحر جهان مین سکر و سکر کیا سحر و سحر و سحر و سحر خردشان گران و سکر و سکر ولی کجوه سهراب و سکر شکلی کجوه و سکر و سکر که سکر کجوه سکر و سکر نموی سکر و سکر و سکر تو سحر و سحر و سحر و سحر کردن مین سکر و سکر کیا سحر و سحر و سحر و سحر
---	--	--	--

معاوت کاہن لایق فتن سحر با تبوت سهراب طرف سیستان و آمدن سینه

باقبال دولت سحر و سحر غرض کی تابوت سهراب خودشان گران کی سکر که بر باد و سحر و سحر کمی سحر و سحر و سحر کیا سحر و سحر و سحر گلی سحر و سحر و سحر کما سحر و سحر و سحر کمی سحر و سحر و سحر	روانده هوا شاه سکر و سحر یہ گند و سحر و سحر قیمت سحر و سحر و سحر غرض کی سحر و سحر تو سحر و سحر و سحر و سکر و سکر و سکر کمی سحر و سحر و سحر سحر و سحر و سحر و سحر سحر و سحر و سحر و سحر سحر و سحر و سحر و سحر	یل نامور سکر و سحر و سحر سحر و سحر و سحر و سحر و سکر و سکر و سکر و سحر کیا سحر و سحر و سحر کما سحر و سحر و سحر سحر و سحر و سحر و سحر سحر و سحر و سحر و سحر سحر و سحر و سحر و سحر سحر و سحر و سحر و سحر سحر و سحر و سحر و سحر	کیا سحر و سحر و سحر و سحر بودا سحر و سحر و سحر و سحر بودی و سکر و سکر و سحر مل سحر و سحر و سحر و سحر گری سحر و سحر و سحر جهان سحر و سحر و سحر تمن سحر و سحر و سحر تو سحر و سحر و سحر و سحر سحر و سحر و سحر و سحر
---	---	---	--

همین سی جاکو که سخن کرده بی بی لیلیان چشم پیشتر سر اسیرم بود سر پرده این کی تو بی کما زال فی سوی خانه بود مری کی رسم کو اوستاد گیا پیش تمینه جب پہلوان پیلر باد او سکا لیا زان عدمی جی چو نهاده بود	کو تمینه پوچی ای دلین کوی سر کوی تو که دست پیشتر است و این رسم نعل فی تمینه و بی بی شبستان کور شکستان کیا جی یون بی کور کور تو کینج اونی پیر خور یہ تمینه بی هر کما زان اگر رسم زال کاسه	دو لانی بی ساری فوج کران فرستاده پیش تمین گیا و درین تلی زال رودایه بغلگیر و این بی بی گفتی تمینه ای نه کور مین چون دس کوی بی سیا چاکه رسم کاپری شکم کر تقدیر پر کچین فتنه غرض خب بجمالی نهاده	دیران گردان جنگ آون ساتها جاکونی سکه کما گیا سوی تمینه و نه نام کیا نود سهراب کویا دکر مری لکوسرسم بی پوچی کیا کشته کین فی فرزند کری غرق غول سکوید نمین چار و پیش قضا نیندا گیا لیلی تمینه کویا بی گهر
---	--	--	--

رفیق تمینه شبستان رستم پہلوان به تفهیم زال ز روحانله شد نش
از رستم و بعد انقضای مدت نه ماه ولادت فرامرز
و جان بحق سپردن تمینه بغم و الم سهراب دیک سال

و تمینه اور رسم نهاده قوی باز و گلرخ و لاله و تمینه بی بی گلین پس از مرگ سهراب همه حال به قصد موین کجاست	بهمن خان کی ز بی بی لیلیان تمین فی کما و امر نام نصود سهراب کویا ر بی نه و با رخ و غم داستان تو که شدن ملک زاده	بوی حامله فرزند شکم سپرد ایک ای کور کور دل مسکانه مالان فوج نه غم بی بی بوی ز نهاده داستان تو که شدن ملک زاده	موا بعد نهاده پیدا لکار پریشانی و نه لقا گفتی که بی بی گلین و در بی بی جان بی غم سیاوش کی سواد کما
کوی شیشه خرم و در کشتا پری ناگهان ایک در غم که پوچا جاکونی فی ای اگر کینز زاده کما جاتین اگر زانی بی جی جی کری سهارت غم بی شک	کز دیک یابی جی جی پری بیک و موش و سهراب تو بی کون سهراب و نسل بی بی لیلیان پشت لاله زاده و جی کوی زشت خورشید	کوی ایکدن فانی بی شکا لباس ز زهره شاهانه بت مادی بیکه کینی جمعی جاتی بی بی مرا باند بی بی او کی کیا جمعی جاکونی بی	بهر موش او کینجی سوار که شیشه آن غم غضب که در خورشید شاه و بدکار دیک بی جی جی نه زنده بهائی بی جی تو بی صاف کما بی

خفا هو کی شب کی تاریکی گدازت خونسی آئی ایدہ پیادہ ہوئی چند فرخ رو ہوئی خود شکار بست سیر جسی حکم دی خسرو نامو کیونکہ زلزار نشی دیا گئی قومیں جیبا وین گداز کرای شاہ کی پریشان ترین ولیکن دل شاہ تہا پر دلا انسی ایستائیدین بجاوین ہنر پرور اکی حواس کیا سیاوش جہانگیر جو فی ظہیر مجھی رہتا ہی شام و صبح کیا عوض شہزادہ کی تھکے	نہ ہرگز ہوا یہ گوارا منجے کیا سچ مانگی فی پنج ہوئی لگی دست بستہ لگی کرنی پر غاش باہر گر ودہ لی شوق سی سچ بچہ کو چچہ کو کہ پاس اپنی کما تو پیدا ہوا پر شیک تر ہوا سخی ملکین اوخت نتہا سب کاکو کی خیا ہنر شاہی مانہ سکھائین ہوئی پھر ہر دفعہ صبح و سا ہنر مند دانا شجاع و دلیر کہ حاصل کروائی کوسوین روان ہو جی بانشا و طر	نکل گہری اور پت ہوا غرض جبکہ رفتار سی گیا وہ درو جوان و سپہ سالار بہم بعد پر غاش پایا دوا لگی لگی جیتیں کاوش شاہ بند با عقد باہر تائین دین قطر کر کی طالع میں شہر و سیاوش کمانا شہر و کا کسین ان فون تھو پایا کیا شاہ فی وہ ان سکھو طریق بند و شکار واد سیاوش فی تھو لکھو یہ سکھ مہیا کر کسان جا وہ دولا کہ تھوین جانکا	شتابی سی لی منی راہ فر تو بہر راہ میں چوڑا سکھو خدا نگ نگہ کہ گماں ہو کہ لعلی سریش شہ نادار ہوا شاہ دیوانہ رشک ما ہوئی حاملہ پر وہ زہر چین سچ شہنشاہ سی کسلی لکے لگا پرورشانی وہ مر لقا لگا کسلی ای خسرو خسرو ان غرض لیگا زلیت تائین ہنر شاہی شایان سکھاسی کما یونکہ ای ستر بکرو ر نہوت اسپ فیل کما تھوین فی پریاش طر کیا
--	---	--	--

باریاب شدن سیاوش محصور بند رعیت ستم و شیواقتن ابن سبا

کیا ستم شہزادہ کی آپتے بہت لطف معر وٹ و سپہ سالار حضور اپنی پھر شہزادہ طاقت بہکا و شہر ہو کی بہا نسلی یکینی لگی شاہ کا دوس سے جہاندار بولا کہ ہنر سی سیاوش پاشتن تھی وہ چین ہوئی گرم ہوا دوس جبکہ اونہین ان ملک کی بخت خداوند بخت و دہیم کا یہ دختر جو حاضر تھی حضور	حضور شہنشاہ با صد غصے سیاوش خاطر کو خوش کیا رکھا او سکھو لکھو لکھو سیاوش کی مگرانی دیا کرای شاہ کیار زوچی سیاوش راضی اسی سیر سیاوش جب آوی ہوین وہ بھاکر کی لغت مارے سیاوش جی سوا کبھی شہنشاہ پر غبت قلم کا کہیں جن میں شہنشاہ	اوی لگی می پیشوا کی سبا ہنر چہا وکی ہوئی لکے یہ دلی ہی تھاپہ شہزادہ کا کراشی میں سوا و بچوین سیاوش کو ان خیر غلہ دیا طالع سی شہزادہ چکھا کہ چنگ اغوش میں شہ کئی دختر خواندہ زہر چین ہوا موہا نستی بکھو میا یہ سکھ مہیا ہوئی چکے توان میں لکے کہ انیل	ہوا او ملک شہزادہ کی طرب تو ستم کو ہی آفتن جب کو ملک سکھو دی در اندر کا جہاندار کی زوہ او لین اوی ستم خدا سوا وکی کر تو پشیم سی لکھا بکھت گیا ایلی مکی ہوئی کئی ذوق کہ سب نسل میں ڈا بکھت تری تخم سی لکھ پیر چری ان کہ وہ میری خبر کی ہو لین تسائی تان کہ ہو دی حصول
--	---	--	--

ار با سکی خاموش و دنا مدار یہ کیا دگر جو ہر شغفت کری وہ کہتی تھی کہ کول اپنی زبان کیا بیکہ نصرت اکیل جسے تو بلاستانی ہی سب کا منزل سپاہ جہاندار کا کوس گئے جگمگای ہوئی سر کو وہ دنا یہ سوچا ملک زاوہ نامور نہ کیا گولی چارہ جز انصاف لو کہیں نہ کہ اور کچھ نہ زور کیا اس کو نصرت بلطف حرب ہوا شاہد و خرم شد وہ لاکھ زور و گوہر و غمت بیک زبان یہ نصرت و دختر شکستہ کہا جا کی ای شاہ درختی زمین وہ دلائی زبان چرخ نامی شمشیر تو پنجاب ہو جسے دشا کو قوی بانوی شاہ کو شکوشتا کیا شاہزادی فی کجا جب سیاوش جوان ہی فتنا بنی غرض فتنا دل آو سی بر کیا خواشیدہ دامن سی رخ کو گیا یہ سنگ گراں خسر و نامور کوشا ہلپاوش بیان آنکی بدشاہ اس ہی تھی لی زبان کہا یوں کہ آئینہ از کمر آشکار یہ بولی وہ سودا یہ جیلہ گہ	نہ بائخ دبا شرم سی زینہار تعجب نہیں اگر عدالت کی یوں گنگ دل بیتہ تھا غمنا سیاوش ہی پیر چکایت کی کہ حاصل بھی ہو وی آرام سر اس سر ہی تاج حکم ہے یہ جا ہی تہائی وہ ان ہی آفر کہ تندی سختی کون کچھ گہر نہ چارہ بولاد و فرخ نداد ادب ہی ترا بھگوا دوی تو کہ پیر یہ کاوس سی و شب دیا اس کو سہا سببش دی تمام تری و اہل شہ لائی زبان تجھی دون کی گئی جنتیہ سیاوش مری پاس آئین کہا کہ زمین شمشیر تیری شمشیر مجھی بند ہی غم کی آزاد کر ہلکاس طرح مجھی ہو کچھ خطا وہ سودا یہ فتنا انگیز تب وہ دامن بڑا اگر گزبان ہوا کہ اکبار کی شور و غوغا کیا یہ ریشاں کی بال ترابا یہ احوال سودا یہ کا دیکھ چہاں بے زور و پنجوسی مرا پاک حصیاں کج دامن با نہ کہنا بجز رستی زینہار کہ بل ہی گفتار یہ سرور	کیا یہ ہی اندیشہ لبین ہون سو اس کی گئی تھی سب جو وہ بھی کی اس کو شرم مجاہد ہوئی منصفیت تیرہ ہفت سال تجھی بعد کا کوشہ درستان فریب آو سی ہر چند اس کو زلی او مہاجب تو مٹواید لی بیکہ مباد و غصہ بیک کہ جو جا سی پی عقد و دختر جو تو فی کہا سیاوش فی بابت جسد کم کہ دختر کو میری پذیر کیا سیاوش کو پھر کو سی و زور سو اس کی سہا سببش دی جلد نہ آیا وہ شہزادہ کا مکار شہنشاہ نے اس کو قید کیا جوانی یہ میری زور کا نگاہ یہ سنگ لکھنے وہ دنا مدار یہ کہنا انہی ہی اس صاف منہ اوئی سخت ہو کچھ چشم و کین لگی کہنی سودا یہ اگر گرفتار کیا پارہ پارہ گریبان کو کہ نہ رہی اس کی شام و شام لگا چو پی کہ حقیقت ہی کیا کیا یہ ارادہ کہ خوف پاک مستجاب یہ قصہ ہو اگر غصہ کیا آو سی احوال سارا بیان لگا کٹوئی او کی پخت کو کہ بیان حقیقی مری کچھ نہیں مڈ اس ہی بہتری اور آخر جو دنیا میں بات کا کچھ جواب کہ عاشق ہوں تیرے لیے محال کہ رنگ مرغ مازوی جہان لب زنی نہ شہزادی لی واکھی کیا بوسہ پہر کچھ پیر میں رنگ بلا کوئی سر پر مری لکھی یہ یہ البتہ سینے پیر کیا تو غلط جمع ہوئی سوایہ ملک زاوہ نامور سے شہا یہ پیغام بھیجا کہ اسے ماحور تکلف سی سینے مٹیا کیا گئی ہر حضور شہ نامدار ملکاتہ و ناچار پڑبان گیا نہ نہ ہو زینہار ای شکستہ توقع یہ محبت نہ کر زینہار کہ اس کاوس کی رکھی تو معاف سیاوش کی دامن کو پیراؤ میں بلا کیا تری سر پر لائی ہوں باز کیا چاک چاک پی دامن کو لکیر کی فی غوغا و شور و غفلت رہ مگر سی آو سی ظاہر کیا کمری میری لائی محبت کچھ سیاوش کوشت لی کیا طلب وہ راز نہفتہ کیا سب بیان شہ نامور خسر و نامجو
---	--	--

مضطرب می پوشاک سودایه کی اگر چه بی نظیر تها کینج تیغ مبادا که بر با گری کچند ناد بنشاندن مین جی کوئی نازنین یه سودایه سی شاه فی پهر کما نه بجی ولی لمین و چیله سنا ولی بات او سکی شنه نامدار هونی نگمان جلد ایک زن مضطرب می کر کی طلب و در شبهت کلاوس پیران هجوب همینه ان یکایک خروشان کین کینه و نی کاوس سنی کما و ده طشت لیگمین بر شیشه یجی کوشن کی مین ششم ولی فعل و یکما سیاوش کاتب وین و سکی فی افور با هر گما یه ظاهر که سکی کین ششم کما بعد یک هفته ای شه بار جو خورشامون فی ظاهر کما نهیست گفارشه زی نه نار را سکی خاموش کاوشه حایت تو کرتا نه بی کی آب کما یون که مین کین کی از اگر می گمشا جل جامی کما خو کما بی ای شاه فرخ خصل خداوند عفار کو یاد کر سیاوش کوشه فی مثل مین لیا	سیاوش کما شاه بوسی سی کری سر کو او سکی جد به رخ خلل ملک مین لای و ده نه نار یه تی مثل سودایه جیمین سیاوش کو یکما تو بی خطا نای ذرا لی جیالی سی باز پیران کتا تها کچنه نه نار هونی خوش و سکی طایلم سخن کیا شاد وی کی اسی کیم و نه سیاوش کا تو جیمه نام تب و ده گر کمر و ده افغان بون خلای جرم کی جوتیری شها گما شاه میرت مین ککی نگاه که خواب او سکی کما بتا جی که کیا کما او سکی کما جی تب طلب اهل بخیر کوم بان کیا خبر از نه پنهان کی تب و جی یه تخم کین جی مین نه نار و ده سودایه جی کین شنی کما نهیست انکی کچلیات بر اعتبا که بیچاره شهزاده تها لی کتا ششم ششم غصب غصب هوا سکی ناچار شهزاده و نه و گرنه نه افشار زامی گا نهیست سنی کومسی بگاز و دل سیاوش گما گک مین فی خط سر و جیمه پرا و سکی لپوشه یا	هوا شاه نوایه بر شگمین لیکین یه اندیشه لمین کما سوا او سکی تها مکتلا او شها بهت خرد جی او سکی خرد جی تو خاموش هوارا کو کر نه نار یهی شنه سنی جی صبح و سنا اسی فکر مین جی ولی ترش کما گکی گمنی پیرس جی و ده کچ کینه و نی کومیری هوا و سیم بهت خفته جی ایک دن ات هوا سکی بیدار خزان و ا هوی اوس جی پیر و ده مین جبل مین جی پوچها جیمین یه سودایه فی سن کی شنی کما شهزاده خاموش مین نه نار و کما ای انمین هر و ده و ده وین طلوع وقت کو و ده کچ کیا از نه پنهان نایاک زن و ده بولی کما شایه جیمین سیاوش کو جی جی جیمین بر اندیش از سکی سودایه جی کیا او کر تها جی جک و خراب یه شهزاده شهزاده نامدار هوی اوس افروخته جیمین خدا جی نگمان مره نه نار یه پوچها اوس جی کچ مره نه نار هوا سخت سودایه خرد شها	کیا خوار اوس جیلر کوبین که پیر و ده جی باب سودایه کا که جی مین غرت و ده نه نار عزل لای و ده کچ و ده نار نهو خوار عالم مین ککی فغا سیاوش کو پوچها عقوبه نه نار کسی جیلر جی کچ و ده کچ ککس جل کو کوری اسفا و ده ککین کک غوغا و ده سیم و ده سودایه او ز سر و ده نار یه پوچها کیه شور و غوغا جی کما شنی لا و ده مین و ده نار یه کجبت فی بگاز و ده کچ سری بات کما جک و ده نه نار بهت جی لمین شیان هوا کما انکی طالع مین ککی نظر گکی غور کک و ده شام و ده عیان سر سیم شنی و ده مین نهیست جی و ده جی خرد شها سزاوار جی قتل اهل خطا شهزاده سیم کیمین سکی یکما لکما لکما نه نار شتاب نیم گک کی و ده مین کما کک کیمین تب شها جی و ده نار کک جی و ده شها و ده نار سلامت و ده خطا جی کما کما یون کک و ده مین کک و ده نار
---	---	--	--

ولیکن شفاعت سیادتش کی بہانہ بی بی تما کاوش مرغوسی گذارشہ دین پنا غرض رسید کی ترست کی گنا

داستان رفتن ملکہ زودہ سیاوشن جنگ فراسیاب فتح کردن بلخ

وہ نمود ایزد سب کو پیشکشے خون ناک بہتا تہادہ نامہ پہنچی خزانہ نون گمان ہو خوشتر ناک و رکشی لگا کبھی سہل جو ہون کی کھینچو سیاوشن کاوش ہون کہا یہ مقصود تھا اوکو اسباب زبردستی ہی تھی دینی ا وہ ہولا کاوش نہ کر سہن حضور شہنشاہ چہر شہر کر داپ کلیمہ گردن تہاب اونہیں الغرض کی ساجنگ دہان چہر تہا حکمران تہا نہر گن ہی طاقت کارزا دلاور تہا کہ سوار سکا تہا را باخوبی رو رنگ کشت خون گرنہ ان چہر جو سی گذشتہ کہ ہر کردان بخشی ہی شہر سرانچہ پیہ اوس ہی کہا سیاوشن فی مرقوم نامہ کیا گذر جان جو سی کو کہم اگر وہ جو سی آیا ایدر	سیاوش کی ناختہ اندیش وہا مانگتا تھا یہیں نہا کہ تورانی بالمشک بیکر کہ ای نامہ داران جنگ نامہ یہر کشتی ہون دیشن بلخ کہ شاہی دشاہان کشتو کشتا کہ دوری پوہ بضم فرائی تو ہی جنگ میں سکی سہا ہزار اور شہر میں چہر شہر کیا پھر تہن فی یہ التماس رہو یہاں تارم عیش و طر روانہ کیا شاہ فی سید سو یا بائی کہ غوغا ہون ہو اجاتی محصور انجام کا ہو او کہ تہا تہا شاد کام کیا فوج ایران او کو خون گشتہ بدل میں فراسیاب گذر آب جیوسی با کرد فر کہ عیسی کو کشت فم نامہ لکھا یہ لکھی شاہ کشتو کشتا سپہدا تورانی ہی روم تو ہر کرد و ہر کارادہ	ملکہ کی نقل کا قصد تھا کہ با حضرت یزد و ارجا ایہ ہر ہر ہوا عازم فراسیاب بد اندیش ترکان شہر شہا سپہدین چکر بلخ کی با مجھی پہنچی سوی فراسیاب کہا شہنشاہ کما کما یہ ہر ہر ہر آب لکھا یہ لشکر ہی پانچا جنگ نامہ کہ چہرہ شہزادہ نامہ ملکہ زودہ و زبہ کافی شہر وہ شہزادہ در سہر نامہ ہوئی فوج ایران گرم تہر یہ سہل سوی بلخ پہنچی شہر بہر شہر ہو کی بہر سہر ہوئی زرمہ کی بہر تاب تہا ہو اچہر میں فعل شہزادہ سپہدا تورانی ہو روم تو کہ شہزادہ کوناہی نامہ کیا حکم بلخ کما کما لکھا شاہ کاوشن یہ جواب سیاوشن فرمان شہر	یہ تہر ہی اوسکو معجوس شہرانی کہیں نہا سی یہ سہل جہاندار عالم جناب نہیں عہد پیمان پر شہر کردن و کشتو اورہ فعل فرائی کردن مانی اوسکو تہا خزا جو تہر ہی زرا پشش فراسیاب بد اندیش ہی ہون فرائی سدا فوج تورانی غالب تہا مجھی کچھ ہی شہر آئی جنگ ترکان شہر شہا ولہر ہی پہنچی بلخ تو بلخ ہی روہن ہا کشتہ سپہد کی دلاور فراسیاب ہوئی شہر زوہی بلخ تو نامہ کار سہر زما زین یہ شہزادہ فی بہر ارادہ کیا کہ ای وکی لشکر کو کہہ تہا کہ وہ جو لکھی جو تہی شہر یار اور اپنا ہوا بلخ میں بندہ کہ ہی خوش پکارا فراسیاب ہو اچہر میں بہر وقت کنا
---	--	--	--

آمدن سید و دلاور فراسیاب بدیان ز سیاوشن خواست از دی کی کاوش مطلب سیاوش

بهمان سپید روان بمان
 گیسوا خوشین رخ افراسیاب
 پیو چو چاکلای سحر و سامو
 کیمین لنگاوس و نازک سیمین
 نمایان جوار امین یک ماه
 کیا سیر می شکرد اونی یک بار
 جوان یک نمازنگش فریاد
 همداد کج از یکله بر قوت
 نزول زمین اخوت اندیشه کرد
 طلب دینی اشور و ملک کیا
 ولی ایک نی عهد بیان کیا
 و اگر خرابی شری بی نظر
 روان بیکر کاشه نی داماد کو
 گیسوا جیکر کسیر زنا محو
 سیارش همداد یکله شادمان
 او نهاد وین امداد افراسیاب
 همداد آشی خواه افراسیاب
 ولی خست نگاری بدینا
 بنشین بر کسیر و ده وین
 همداد سیر صلیغ سفور به
 بر احوال لکه دوشی فاصد تبا
 بخارا و خوارزم او چای سست
 تنهنی بی شکا ایام تنها
 کله صلیغ کاشه لکه احوال
 از دوشی خلیجی کجی خوش کرد
 کمر تیرا سعادون بی برورد گدا
 حضور شش جبر ستم کیا

گنجی که سوز و تازیان
تو ما گاه آید نظر ایک خواب
تجربه بخیرین باد بچر کیا نظر
که سبقت کس با کجای نمی بخواب
بویاح می آید ای ششکار
ملایا هر که که تیغ و خاک
که بر پشته اتاز دیکه ای شکار
خروشان بود پهرین ای شکار
میسرجه بودی فتح و خضر
مفصل کما با جراح خواب
سپهر نورانی بود پیر کما
سباد که بر جایی نفع و دگر
سوی باد و نه اود ما مجو
سپارش و سواد وین کما
پهره ای نیم راسته کی و بان
بویاحی که سرگرم اثم خواب
تفتن فی نیکر باد بچو
نمین ای کسی که قول پر غما
بر هم که دیوانه ترین و بان
و گرنه روشنی دوسر
روایه ای پیش از اسباب
سرفند و خیال کی سبب
روایه ای پیش از اسباب
کیمی خوشی تو را کی سبب
بهشت ای سبب عجب و بان
خضر مند بود که تو را کی سبب
کما سبب ای جلد کما

اگر آرزو کیا ہو تو چاہئے کہ
 ہو بہو مل جی وی کی گرم فغان
 جو کبار کی تو خوشان ہو
 اگر کشت عین کی دین سا پیش
 و دین با دھر صر ہو دیا ہو
 پھر کربھی گئی مر دین
 او شمار دین کی بچا کر دین
 لگا کنسی دانا وافر سیاہ
 یہ تعبیر ہو سکی نہ آئی پسند
 ہوئی ستا خوش از انور ان
 کہ ہرگز نہ قصد پیکار تو
 پسند آئی گفتار تر شمس
 فقط نامہ اسکی حوالہ نہ تھا
 وہ مخفف دیا اور نامہ دیا
 ہوئی محفل از عیش طرب
 سیاوش فی سحر پہر یوں
 کہ برفا و علاج ہوا جب کہ
 فرستادہ کو دو گنجی بیو آب
 تعلق جی را کی جو کچھ کہو
 سحر جب کہ سیر آبادان
 کیا شاہ نوران کی بے زب
 عزیزان خوشان فرخ تبا
 ہوا شاہ دشمن زدہ نامہ اس
 سخی خشاہ فی پیشتر
 سہ او کی فرستادہ گنجی
 تیرہ گلی فرخ افرا سیاہ
 لگا کنسی رخشاہ جہا

یسکوزا را لایکی چهر چانک
 سنا جبک سیرو آریادمان
 بر اسان هودل پیشان
 مری فیجی چمان دیرن
 پلور و کرسک کن فرج پید سوب
 شنشکاد کوش سما جان
 کما جا ک پلور امیر رخ
 کر چکس مجی بی تمیغ خوا
 گیال سی هرگز خوش کون
 که تاملین یک کوه جاب
 سیاهوش سی شایه جود
 عطاک اوسی نعمت عیال
 سخا عتبی انواع دوه لکلیا
 آبی آشتی اوسی کی التجا
 گمی جب گد الغرض نعمت
 کرای پهلوان مصلحت ابی کما
 کیا شتی کاتب اوسی جول
 که گردان خوشان نر سیا
 که اوست بی بیست جود
 کیا اوسی مرکب خاطر عیال
 بهونی آرزو ملی تحویل
 دلیران گردان عالی وقار
 متعق کو بیجا سی شهرت
 که بدخواه خواب یا نظر
 کما شاکاوس سی تسلیمی
 و دهر گار نزار رخ دعدا
 نمنر صلیع منظور سی پهلوان

پیر ستم سلوانی گما نمن ستم از روه بود که که یک کلاه تامل توقف درنگ	که بی جنگ سیلح بر شمشیر که حاضر برون کاران که چو ز راه بود جوگر جنگ	که داشتی ترغیر کر نی بود روانه کیا طوس کوهر شتاب سیاوش کوهر یک نام که	توینج کوهر ستم سلوان او در جماذاری سوی افرا سیاب که تو را زبون کو تو همان کی
از روه شدن پادشاه زاده سیاوش از یک کاوش و فرقت نر و افراسیاب پیش آردن و عظیم تو اضع و دوان ختر خود و ملک بخشیدن پادشاه زاده سیاوش			
پیر پادشاه که سیاوش کی وایس پانچ که بتر بی کروین قتل بر ایک کوهر بقی سواد او سی سودای بی کی نظار او سی حب بی گزند نور پیکر او سی جوی از دین سجده ای ملک زاده نام جو تو بتر کی او سی کی لعل نما که با او سی که می خضر و با هو	به اودان پادشاه از روه که لا و با حکم کاوش شده که لیس بر او سی که بعضی مری و شکر جان بی که شتر تو به جاون کون کتر ضرر یو گور و بهرام بونی که هرگز نمیدرست عدا و رهنمون من حضور به خوا و مراب راضی نمیشد سی	سران سپه که بولار که و به بولار که خوشان افرا سیاب مری عمد و بیان کا بهر اعدا خدا جانی کی با لمر نا کار یو لیس بی میان که بر کبریا نمین صلحت نیست برین دو و پادشاه زاده بی بهر جوا یک کمر وین ایک نام که عوض میری بجا او بر کس نیمین بر عید جان بی گام یو قصدا بر خرچ برین بتا و جوی کولی ایسا کسان کیا بزه کی جرت بر افرا سیاب ولی و دی کی نی کاوش جو منظور که تو پاس غا کرون بکده و مانری و شتر تجی بعد کاوش پیدا گر وین عزم تو دران عزم گما کیا شتم به کوه سو دایس ستار شمسانوس بی که کما سلاست با کمره بی پنجا ضرر	که سو که صلحت بی کی جودان بون شاد علی جند نکولی کری گاهان زینما مری ستم سلوانی ملا اکی با به مدار تو ران کون اکیا که بدخواه تیرای افرا سیاب کری که می قتل افرسیاب سوی شاد تو ران و اندک که هو قوسی اب انی زرم جو که بون راه کوهر قمرت گاه کین و بر حکم بون کین که جا کرون کی قارستان که با او سی نامی کا بهر جوب و بی جنگ بر غاش بی طوس به او میری خاطر پر سی جدا تو شوق بی میان بهر طرب کرون ملک ایران کا با جو او را که نام کاوش کوه که کیا بهر غضب جنگ بهر دایس و فرما تو بی نباد و کما کیا کون کون سی بیان آن که

سپهبدار توران که عازم کرد
عوض مهری تو بهو خوشگلین
جوی سرخسخت پانی ده هوئی
طلب کر کی بولا ده خوشتر جا
یکمکه ملک زاده نامدار
سینزدیکه شهر کی جنگیا
کیا کینه رسنه شهر کو
سیاوس بولا یافرا سیاب
سپهبدار نه بر نامینیک
توضیح مودار تو غلظم کس
تو بی نور پور شیر کعبه
میر تاختار کاسان هوا
جکاکراد بی سی کفسار
کولی نامدارا کابن او شینا
بست تجیه بی مهرانی شاه
تو بهو خدای مکارا ده اب
ده بی سی جیسک سگرم
جوروشیه فی بخترا کسینا
اوسی ووشیه لی بادل پر مفا
لکا دنی ساسانه وکی نلشاد
فرگوش بی رخت اف سیاب
سیاوش یه بولا کراب کیا گیا
طلب کر که پر مهر و خا شاه
عجب کیا جودی ای بختی
حصو سیابش پیرا یاهون
تبی هوا جازت قوی بولیا
بیدری بکوسی ای نامجو

زروان فر ملک دوی لب
توق جمعی تنبسی بکجه
مشی کب که کلا کتد بر کا
که کینه سرخ گنج و سپاه
اروانه هوال کی مصلودار
خوشی می و آه و پین شو
بائین وخواه طرند کوا
تجی ویکمیزین هوا کیا
کیا جن شایه تر سیابیک
بر سیم پسندیده کمریم کی
جوا مژدانا و فرخ نهار
که تجسا مکارا ده همان هوا
هوا وده پرستنده شهر لایه
سیاوش سی کار زروانی کما
دو فرح و محبت بی شام و بگاه
سیر کرمیش مطرب و زروب
تو بهوشا ایدان کا چشم
تو اوسی خوشی می زبر کیا
کیا ساسانه تهراد کی خندا
کرتا تها کوس کو کا بی یاد
که جکاک جکی حصو رافتاب
درا بار ساسانه وکی هون قنار
لکا کسینا اوست ده خوشتر جا
کدی سب سی تریه توبر مجری
ده فرد و خوشی می تالیا
فرگوش کی ساسانه هون خندا
که قوشاه توران کا دانا

بخوبی بیان آشتی بی بهم
هواخت ناچار و مجبور
ده نامه سوی خبر و نا مجو
ری باب جلالی کولوشی
ده بیای چگونگی راشتاب
اووه شاه او شایه زاده اوهر
در شهر می تاد شمس طبع
کیا تونی توران کو کلتان
دو در بطا و شایه و جام
ملکا زاده کا پر هوجان خوان
نکوروی خوش خلق و پاکیزه
سسی جب یگفتا لطیف کما
عروض روز و شب و پیش و پناه
که تونی لجان اف سیاب
سیاب بی تفرقانی ری زینا
بفضل خدا بکا کوشا
بیان بی می نزدیکه زانی
حریره کی بی خوشتر گلخدا
جو ویکمناخ و لبر سیم
کسی فی ساسانی می پیر کیا
تو بهو ناگرا و منعت کلا کلا
بی بی رستم شایه عالی وقار
که مصروف بی خبر نامور
کما جاک موبدلی سلطان کی
هوا و شایه زاده نامور
دیکسته گلشنه بی جباب
سبک بکیزان مین لیل نهار

ولی تو فرامی هوا ای ستم
سوی خانه حصو لیتا هون
روان که چکا جب قهرام
تو کورید جو کسلی تهناسب
کیا الغرض سوی اف سیاب
پیاده هوی بودی ویکمکه
هوا سر پیشه زادی کی زینا
هولی تری کی لیلی بیان
مسما جی مشرت کی بکلیشی
که مجرب مجری تو ای جوان
مخاطب شوقا غافل و دست گو
هوا شایه و شایه و جم حشم
فزون تناسبا و کلا زو جا
هوا بی سی همان اف سیاب
کما شایه و بی سگ کزین
تو بی دار و تخت تاج و کلاه
نر و نهار جا دور و شب کبین
که گلشنه تها نام رنگ بهار
هوا خوش ملکا زاده نامور
که ساسانه وکی کیون هوا خندا
تو دینا خوشی می تھی شهر لایه
کوز طبعی خوشی می تین جا
مری پرورش مین مثال پر
پذیرا کیا شنه لی به نامکس
کما جاک گلشنه سیون کما
که رضی هون بی بکلیش شتاب
فرگوش کی هون کا بخت کشت

یکم غرضی می دگر و شتاب بودی عالی گشته خدمت کنان فرگش کان فی سونیا کیا کند رسم و آیین که چنانچه هوس کی بیان سختی که بر نی یه خبر بجای پس کی بعدی کا درد سپید تورانی چنانش کا	سوی خاندان شاه و فرسیاب بود اوست یک شادان هر که خود و دگر کا سبها اوست فرگش که سات شهر و کی سوا اسکی بود که شادان که در باد شادانه نامور که هر دم که بکنی چو کی اراده جو کاوس کی زمین	گنی یکی اسباب شادی تمام برین می طریقی می سبب رسانان خوش نشان درو لعل سپاسی یگان دیش فی او سکود باغ متن گیا بلخ می پیشی فرا سبب نخا هو کی شستی می سبب که ماشه فی موقوف موقوف	فرگش کان می شادان بعد شادانی و پیشی مهرب بجست شادان و قوت و روشن جنیز او سکود وانی ملا مقدر کیا لطف سی شهر باغ متن بشادانی و دگر و لعل اضطرار روانه بود رسم پهلوان که کامیاب بود بهر آتوای نا محو
--	--	--	--

رفتن شانه زده سیاهوش طرف ختن باعث ناموافقت اب و اوانه شدن
طرف دریای گنگ و طیار نمودن قلعه سنگین و دیگر مکانات رفیع
و دلبسته حسد بر کن شیوه و اما دافرا سیاب و در غلانی نش افرا سیاب نوشته شد

سیاهوش ملکه زاده نامحور فرگش کو یکی بافروشان تصمیم دوان کو کیا باجها لبیک گنگ که جایی بچش بنیاد دوان یک حصین براک جانی لغوع نقش و نگار سپید کاوس عالی جناب کلی سحر موت بخوبی پانی سوا اسکی بیجا بستن سیاهوش ملکه زاده سوا سپید قران و اوشاد کام حصور سیاهوش و اوشاد کام سیاهوش می که شادان	کیا سوا شهنش شادان که میروی جهان لب شادان ملکه زاده کو آئی دی آگهی حصور او سکوی نهما پست بعد رنگ مان بود که نهما پشتنگ سپید افرا سیاب بنای مکان غیرت گلستان حصور ملکه زاده می در درون کیا چو زنهما با یک که او که با هر چو می فرد و او کا نخا صفت بهت می چو کی سوا به چو بیجا بستن و اوشاد	بواجی و دنی خزان ختن خبر و دگر سکون کنان که بی لال کان شل بلخ جانا بنای درون حصار بلند کیومرث پوشیده فرخ نهاد زندان چو رسم مسلم زل سنی شادان و اوشاد چو پیکر گشته شک جمن بواون نون و یک سپید و دگر ملخ کی مایه کو زعفران کیا لکی که سینه زنده که شادان و اوشاد شادان	مخمس سپید تورانی نهر گز خوشی فی بودی ختن آرام و پیشی مهربان ملکه زاده کی سکونت مان سکا نهما کی بچش خاطر فریدون چو پیکر او کی قباد یه چو می می گردان ماضی مال تو بهیچ مان او را بلخ که نمی حاصل وقت عزم ختن که نهما صفت شک شادان لکا و دگر کی کاوسکی نشان بجاکم سپید توران و اوشاد بجاکم علی اقلیم توران
--	---	---	---

ولی کینه تنی من پر نشید
بیت سانه او سکی زار کیا
تو پهلوی سکی لعین چی می اور کرد
تو غلام کبریا بود که ای تاجدار
دماغ او سکا خوت می چی نزار
اطاعت تیری زنده ای سکا
سخنهای باطل کو افراسیا
لگاکنی یوشا تو ان چون
سنا سنبه یو بر بستر پیچ
کو دیکه سیاهوش تو ان مان
پیچ صلیحت ای شمر ارجسته
پیرنگر لگاکنی افراسیا
سیاهوش کمانه یاجا جی حب
پیرنگر ده کر نشیو زنده نزار
فریب دسی اسطرح بهر کی
و ده خاشاک مانچه پیان سون
سیاهوش کو اونی دیابو جاب
نمین چا پتار زیر برج مانند
نشین گمان میچی زینهار
کیا که طرح او سکو شنه نی
ارالایه او سنی صسم کیا
و ده بول که چون پس بر است
که کجیل آب تو بی کر پو شیا
پی صلیحت کجی خاوند مان
غرض فته رفته به پا با دار
که ای نامور بادشاه جهان
فرایبی شفا به تو با چشم

نظارہ تہ سماع شہزادی کا
نہ آیا وہ درنگ ملی پیشوا
کریا دہوا بغض و کین جس
سیاوش غافل نہ ہو نہ
کلی تیری ہی عظیم اکسی ذرا
یہی سوچتا ہوں ہر سوچ و
سمجھ کہ ما بس و بوجھ و
کہوں سکھ صانع لا یفتر
کہہ جو ان ہی پیش کش کے
سبب حوالہ یہاں کا ملو
کہ کہی سیاوش کو کہی
کہ پیش سیاوش تم پہر جستا
کہا پڑی کسی یہ باصط
یہ سوچا کہ گریہ گرمی نثر
یہ شہزادہ نامور سی کہا
قسم نہ کی تیرا کوئی پہر کہا
کہ ہی بد گمان تجھی غریب
کہینچی تری جا کا کو کھ گز
کہ مج پر کہی کچھ شہرہ
خدا کا نہ گز کہ یا غوث
کہ کہینچی تجھی زیور جستا
خط شاہی ہی گمان
دہن میں مل کی بنجار نہ
بجلاؤں مان شاہ
کہ ان کہی غدر آج کا
یہی آرزو کی حاضر نہ
قدوس حاصل کہوں

گماشتہ نہ مارو کی کہ جب
 بزرگی خرد کی آواز بان
 وہ خصمت ہر نام کی کہ کج
 نہیں نہ سیاوش جو پیشتر
 فراہم بہت کی با سوس پسا
 کری ملک تو راغین پسا
 دین اپنی و لیت لایا
 پند جو کوئی لادی اپنی خصوص
 سنی جب گفتا زرا سیا
 یقین کنی کہ رسم لاویدان
 ہسانی سی و سکو طلب کج
 دلاسا اوس کی اب لایان
 کو پیش شناسا و اجنا
 روانہ جو پہنچی شتابی دن
 کوجا مانسا نہیں لب بان
 زبان تک سخن خود را لایا
 تو ہی اسی ملکا و دہ باتیز
 سیاوش نے نکرہ پیاس و
 یہ سکودہ بکار کندی لایا
 فراہم کیا تو فی اشکر جیدان
 کیا مینی را ز تجری عیان
 اکا کندی کہ سیزو دینا
 سیاوش فی سوسو کندی
 ولی اوسنی ہر بات کو کندی
 فریب و دمان ہوا کار
 ولیکن ز نگیش منجر
 دہ کہ سیزو ہر کندی

بهواشانهزاده قهرمن طلب
 نه لایا سجاوه شربان نشان
 گیکه بیانیسی جیشین کفر
 بیانی که درن او سکا مین کفر
 ووه رکی پچل مین خال تن
 خبر در ارمی شاه و الا انرا
 که شهنزادیکو بیانیسی کمال
 او خاسا به او سکی بی دانش
 تو که تخت فی پهر دیو بهار
 کرمی ملک تسخیرت سحان
 نه تاجو کراوه آب و سنجی
 غرض لیکی نامه به او داد
 سر و چشم سی جاکو شمشیر
 تو باطل مری بات جویگان
 ووه بوالا که کیا و اسطه کریان
 حقیقت جی کیا مجسمی بیانی
 مری بیانیسی اور در سی غن
 که سلطان فی داد و محکوب کیا
 که او غنیزش او سکا برادر
 شهنشاه توران جوابدگ
 مولی و دلین پچی کیده نمان
 کو ای نامه رارگر مین نزار
 که ووه سوسن کو نه تیج دوز
 که تماشون جان شهنزادیک
 که نامه شهنزادی فی دور
 تو ناچار به بندر مجبور سه
 روانه جواد سوسی فی ناکس

دماغ او سکا بوش می ار بی	سیاوش ملکه او به خور بجای	جوبینجا تو بودا که ای شهریار	حضور شهنشاه توران دایر
ندیر زخمی که سناز نیندار	نه هرگز زبانا می کویا بار	که منی نه ما جمعی ز بر تخت	نیل ایوستی همکویا دایستی
هونی شعل شش قر تب	سختی و توران نی یات جب	جوبای کویا دوشه بچکان	کمایون که هرگز نجا دینیان
تو گفتا که رشید ز جلد گر	سیاوش نی جسد ختمی یخبر	که تاشا هزار دینی می جلدی خور	گیا او طرف نشا دیکر سپاه
تو بیک جمعی قتل کر داشت جا	که جالامین گریش او سپاه	که گمشد خزاوه و ذوالکرام	هونی بهشت نزدیک او کی تمام
گر زین هوا بی لاریان یا	سیاوش می بولی کویا نامدا	کمال او کی خاطر پریشان بولی	تو گیش به سخته گریان بولی
کردن می کین کو نکر سلاوه می	که با پنجاه میل همکوسته	تو گیش نی تب به یخ و دیا	که کاسی چل بوی می دایر
لیلی و بان می سناز و زاده	سواران جنگ آزما کهنزار	سلامت تو به نامضمان کو	جمعی چو در کریان روا می جو
اوستی و یکمیر سیو توشا کام	کو خنجره و او طلس کر سیو نام	که پیدای سپهر بگر ای زمین	روانه بودا و کسای سخن
هوا کار منجر به تیغ و جنگ	هوا بس وین گر زلزل جنگ	که فعال سیاوش کی پنجاه شتاب	پیکر خبر شتابا وافر سیاب
سپهدار توران کی پهلون کما	سیاوش کویا چنبر کما	رنا یک تن می زنده و مان	هونی سپهر قتل ایرانیان
تو بس جان کو پوی می ای گاه	سیاوش کی نزدیک جویا می	ولیری و مردا کی من می نوز	شعب و دلیر و قوی می یه مرد
سیاوش می ای نام و خنجره	سپه کی کما حر و دیون کما	کویا تر کا او سکا کاج کا	بهی سلامت می که کسر سپاه
سیاوش کویا کی گیاره	جمعه و خنجره لاسه و دایر	که زنده او سکو کپش بهی	بدلتش بیان کسای می
نمین جای جلای می شهر	که شهاب کی قتل من زینا	تو یون بیلون سلیه می کما	جو پیر قتل کا حکم شنی دیا
که تکی کفر غریبستان	هوا و یکمیر جان ساری مکان	سکان سیاوش کی تاشا	روان بولی پریان کی او شتاب
کلی گمشد ایون بادل و درناک	خوشه شنی گران قتل چاک چاک	پراگنده و گسیو دشته جگر	تو گیش آتی حضور پیدر
ستم با خطایر رک کویا بول	ایا قلعیدان او کی باقی کا	سیاوش تری باس لایا پنا	که ایرانی آکی ای ماد شاه
نه دم کا بر و ساجی کویا نینا	که دنیا کا هرگز بهی سنا	بهی خنجره اسکی تو جان	که خنجره و خوار همکویا بول
مرغ کا کویا کویا کویا	بهی ستم و زال می نوز	که نظرن کرین قتل خنجره دام	سجایان که او رست که و کا
اوستا با نخل سیاوش علی	نه خاطر من لایا و او کی سنا	ولی بر سه رحم ایانه شاه	هونی که جزاری کسان شنگ
که دیدار خنجره کی می زانو	حضور سیاوش می مایر	هوا بس شب تیره روز سپهر	تو گیش خنجره هونی ناهید
اوستی قتل جمعا بجای چر	که کاشه نی همکویا سنا	که آریان چو در کویا سنا	کیستی گلی هو کی زاری کسان
خدا کا نه هرگز نیا کویا خطر	توی خون پرانی می نکر	جواب عذر پریان می گن کما	خدا جان کی کاشه پدانی
دل و سکا لان پریان کویا	خدا تری شکل کویا سنا	که خنجره می نکران هون نید	جمعی باپ می نیمین می امید
سیاوش بول سلیه کما	سیاوش کویا دیان می کما	به حکم سپهدار آریان	عرض و ساری خنجره بیلون
مری خنجره کین خنجره	که پیدار کویا دایر و داد	سیاوش هوا پریان جانت	ایا سنا و او کی دایر کین

دیر و جوان و جوانی نام کیا سر کو او بخت پر شتاب که پسران مادر گیا کاسی نام سپهر و تیران کو در بند شایدی و نگیش کو باده که جو حاضر می او سر دم بیا مع کیا سکنی پر این ریشه شتاب که روی سی یانیش و رقی و نگیش خود امان از زمین که شاهه فی یون کیای کاسی جو نشه فی کما سو پیر کاسی هو افخته انگیز از روی کین	که کی خوشن سی مراد شقام بکلم سپهر ارا فراسیاب او شامی شو او سر علی نام گلی کرنی نغزین بیانک بلند تو که ضرب و شلاق بدهد هو یو نمیر نغزین کنان طبر که تمامه اید شاه افراسیاب کسین بی نه پیر زیست و بی طلب کار و رنگ پر ز زمین تری و طاعلی مینی بخشا اسی و نگیش کو کاسی که بی کاسی سیاوش کی نقیصه می کچین	پیر و کشت قائل فی لاکر کما چون سخن او کازمین پیر کما و نگیش گریان و ناله کنان و ده شیور از سوت حاضر فرمایان که که جای او کما حمل گلیان و طاعت کبی تنها کو بی ناخو یه بولاک اسی سرور و رنجین جو کو بی کری خست پرستم سختن کوی پاشا طراگر ولی اس سی پید اوجسد پیر هو اید شاه بر ظاهر افرایز ایشان هو خسر و نادر	کیا سن سی شنه ای کاسی هو کی بختی و شنه و بان کاسی سیاوش کی کشت پیل و دوان سپهر اراوس سی بولاک کما نه پیر سیاوش کاز روی نشان که مانع هو سر اس سی شاه کما روا که نه اید ای جبار زن کری خلقی نغزین اوسی و سیم تو بهی و نگیش کوی بی که تو لادامی پاس ای نام که بخت کشتور کینه ساز اگر شتی لفظ و بی ناهو
--	---	---	--

ولادت کیمیر و از بطن و نگیش و خواب پریشان دین افراسیاب

و نگیش جبار خسته بکار که کما نه کیمیر و او سر طفل کما نلایا نغزین و افراسیاب بی شمع کن شخص ایا و بان که بیدار هو خواب می و در هو اخوف بیا جو دکما نیو که به کج محکو هو و دها هو که کما می و ده ای شنه ناخو هو اخوف اندیشه او سیم اول و سر شتی اس طفل کو غرض اس خطر سی برین ناز سیاوش کو صبی کما شالاک سنی بان بران شیکم جیب	رعی می بلام بران کی که پیر اندیشه بران فی کسین کما بیان کنی کما کو بهی شتاب سیاوش بی و نال کوی و بان شقاوت به ایا م کی که نظر او کما کاپتا شاه افراسیاب و نگیش سی پور پید اهو بیان بران مکن و ایا طفل کو که مضایع کری تو بباد او کری قتل کرای شنه ناخو و بی لال محکو دکما زمین بی شالاک تاجر و فنا کما که ده سپهر افراموش تب	جو نو ما گذری تو پیر کما که بیجا و کنش شاد جهان او به خواب پریشان و ناله کما لیسی بانه بین تیغ لدا کما شبه شین بی او سر و طرا طلب بی پران کو و بر کما کیا اوسی اقرار تب کما یه سکه کما کسینی افراسیاب هو ایک تو ظلمه به شنه آه تو ایا انو پیر کما و بی بلا تری خیر بی بون شام و کما و ده کوی تنها خواب پریشان ام نلایا زیان پر شین کو ندر	تو که هو حسن بین شک جو تو مضایع کری طفل کو کما نظر بی به ارات محب یه کما بی و به و نادر که پید اهو شاه کیمیر و بان جو حاضر هو او و تواروس سی که او سر طفل کو اب می بان که میان کین لایا و دها جو سیاوش کو شنه کما بیگناه تو بهی کما خمار و خست که مین ترانه و کما خا پیر کما خاطر و شام و شام نه پیر جو پیر او سر طفل کما
---	--	---	---

ده پروردگار بیا بیا کین تربیت تا که شام و صبح سیاوش کی فرزند کو فرما ولیکن پیسچی خرابیست مگر لوگ کستی چون دیوانه وین می کشم و ده لکرا غرض لیکنی رشت می دانا لگا چو چینی اوس کی شهر با سنی گفتگو فضل کی دینی جو کوئی بیابانین پرورد نمین کچه بدو نک است سیاوش کا جو سانشی سنی تب یه گفتار از آسما فرگیش ستم کی پیچی دانا فرگیش کی خسر و مندی	هواوسن کل باطن و بد سکسائی اوسی اغرض است بیابانین دانی می تری کرنا که اوس رشت می لیکن دانیست شعور و خردی و ده یگان یه پیران میندنی هیچا بیابان اوسی بالباس شامانی با و ده پاسخ لگا دینی دیوانه سپید اوسنر لگا کستی نه کو دین کیون می شنبه نمین کینه جوئی کا هرگز خط جهان ہی مزار سیاوش توپران میندنی اوسکو شتاب تو ویران بیا و ده شهر مکان	توپران میندنی پیچی دانا و ده پیران شامانی با نه زنده هی کو دکی شیر خور خوشی ہی اوشما لیکنی یه پیران می بولا پیران که دیوانه بین کر تو همان کیا تا جو که سلام اوسنی کما شنه فی کچه فضل فی کما که یه طفل دیوانه ہی یگان کما شنه فی طفل دیوانه جو چا جو تو لیکنی اوس طفل یه کمد که مسکن گزینی کی حوالی کیا بس فرگیش ملک اودی کی شهید پاک	هنرمند دانا کار آگمان لگا ایکن کستی اسی شهر با نگرون پیتری پیچون نه کیا اوسکو پرورد و مثل که دیکه مین اوسکو بالابان زبان پر پریشان سخن هوا کچه سپیدار شرمند سوال درهما و جان یه بولا و ده پیران میندنی نمین ہی کسی کام کا نه فرگیش کی اب حوالی کر رکمی پاس بلینی فرزند کیا که سی پیران پیچ جو دیکما تو روید و کی هوی اوسکی سانی مین
---	---	--	---

خبر یافتن شاه علیحجاب کیا کاوش

از کشته شدن شهزاده والاتبایاوش و طلبیدن رستم پهلوان از
زابلستان عزیمت تهمتن با فوج گران برای انتقام سیاوش طرف
توران جنگ کردن با فرسیاب فتح یافتن و هفت سال توران ماندن

سنی شاه کاوس فی پیچ که رستم که زابل کی آبی بیابان سیاوش کا اوسکو بوالیلم کیا اس سبب و ده مانشی و ده بولا که شاه افغانی یه پیش ہی سخت بیدار	که ترکون فی کما سیابان یه سستی ہی و ده رستم پهلوان که قاصصی کی بیانی کیا پیچی مینی سوری تو اسکا بولا کیون کردن تی اوسکی آجا	هوا سکی دلیکر و دیکون روانده و زابل سی آبی یه بولا که تاهای شه نامدا کما شنه فی سودا کی سخت جو کوئی که مکر و در آبن رکمی مانشی و ده جهان	کیکو روانه کیا پر وین حضور چاندا کر یوان جانا اوسی خوف سودا بجانا مردان تنگ اوس سخت یه لازم مین جو مکر و در کیا پیشه سانشی و پهلوان
---	--	---	--

کیا قتل خان سنی سوداگر کو
کرون قصاصت بی زور سب
دلیران گردان ایران یا
دو پنج جو سرحدین قریب
ولی وقت پیکار کنی چون
عزیز شاه از اسب
گردم سره تو کرکی اسب
لیا طوس فی خنجر تیر چرب
تصدق ہی شهنوایی کج
کسی بی یزاع زارستان
نبر گردن کرون حامی بولان
دوین پر سر سینه سب
گئی جب خبر پیش از اسب
غرض لیلی پر لشکر جسا
دولشکر مقابل بونی جب
کرون چاکری بدین شکر
توین ملک نصف مشغول
اگر سائ او سکی کری کارزا
یقین ہی کہ یہ پہلو ان لیر
عنایت کیا اور کیا کمان
کہ دہ رستم یلین ہی کمان
یہ بولا کہ نرک ہی آنکر
خوشان ہوائی چین دنگ
ہوا گید چکی چب وقت تنگ
پراوس ترک فی کینچا کینچ
یہ بولا تو کر تائی جبکہ طلب
تعبق ہی کئی لکچا بستم

نہ بولا ذرا وہ شہر نامہ
تیا مت کہ وانی بر پشیمان
گئی ہر دہ رستم نامہ
مقابل ہوا ایک گردانگی
ہوا قید ہی ہی آزاد دوان
بی جنگ پیکار آیا شہر
حضور پر لیگا دہ دیر
یہ کئی لکچا طوس سر تیر
مجمعی بخش اور دنگدنگ
کسی تو سانی جانی دوان
کرون محض تو کو بولان
روان کیا پیش کاؤس شاہ
کیا گریہ سنی شان شہر
روان ہوا شاہ از اسب
ہوا گردی ہر تان دنگ
کرون غوان سکوت چنگ
اوران خیر جہین دنگ
تو جان نہ ہو یلیم زینما
کری وقت پیکار رستم کو تیر
تہمت ہی چاکری جنگ ان
جسی لوگ کئی پیش خیر
نہ ہر گز دہوی رستم نامہ
ہوا گرم کینچا لکچا دنگ
مرد کو ذرا تیر بیدنگ
کیا کید نہ خواہد کوز غمی بہن
دہ رستم ہی آیا خبر دار
یہ ہی شہر دیکر تم اور ہم

تہمت لکچا کئی یہ بعد از
یہ لکچا دوین سپا گردان
صغیر دیکر اور پر دوان
کہ اوس گردگان نام کا دنگ
چیب شاہ و تورا لکچا خیر
فرامر ز پور تہمت و دین
کہا طوس اوسنی ہی نامہ
کہ تماشنا ہر دیکار دنگ
سر رحم آبادہ طوس دیر
یہ بولا تہمت خد کی قسم
شائب سکی ہی تو کر کیر جدا
شہنشتہ فی دروازی تو تیر
عزیز اوس حکم کو تیر دہر
شائبی ہی پہنچا بی کارزا
برادر جہیران تہا یلیم
کہا شاہ فی بون کر گشتہ
یہ ہیران فی سنگر گار شہر
کہا شاہ فی یلیم ہی جوان
یراق اپنی ہر یلیم کو تیر
دوین یلیم ہی یراق کیا
یہ سنگر دوین کیو چکی سوا
یہ لکچا دوین کیو بی تیر
کہ مین کیا کیو کی نیزہ بند
کیا کر کی تیغ افشان علم
ہوئی جبکہ زخمی فرامر ز گوی
یہ سنگر دوین طاعت کی کین
کرون جنگ میدا نینچا دنگ

کوشا و شان شہر نامہ
روان سنی نوران چہ بولان
سبھی شہر خون نوران
دو مونی کہ حکم تہا سنجاق
تو شہر ادواک سر تیر نامہ
مقابل ہوا اوکی اندر کینچ
کہ شل ساروشی زنج کر
بہشت اوکی غمی ہوا بولان
یہ بولا کہ ای رستم شہر لیر
جہان را کشتہ رکشا کی قسم
یہ سنگر دوی دنگ کئی کیا
کیا اوسنی تو تیر کینی سے
ہوا اوکی غمی بہت تیر
سوی پہلو نانی ایران یا
وہ بولا کہ کی شاکر دین علم
تیری مامہ ہی رستم نامہ
کہ رستم ہی گردن زہر دنگ
دیر و قوی باز و پہلو ان
دوین اوراک تو سن تیر کام
یہ گردان پر نسی دوی کمان
کیا سوی میدان بی کارزا
یہ چاکر کینچا ہی زریغ
کہ زن ہی جہا ہر دنگ
کیا تیر کیو یلیم کے قلم
تو پہنچا تہمت ہی کرکی غوی
وہ آیا سوی رستم پہلو ان
نہ تیرن ہی ہوان چہ دنگ

دیده هیچ نه بود که پیر و بان بست ملک خود اوستی کیا کیا قتل ترکون کوس جاسجا تتمن تصد فرجاده و بدل تتمن فی به تصد یلان کیا نخروش گیو که کی خورشه گاو زرد مال اسپان با زین	که تا کوئی دسکان پدی نشان بست گنج اوتخت داند لیا نه که ترک دیوان جز عیث ریا ملک تو نه ریاضت یال حلب کی تب گیو کویون کیا فرامز تو ملک کی کی سپرد غلامان ترک او گنج و گهر	سپه زور انکو که کی تبا سر ان کی لکها به زور جوینا کوئی نام او حساب روان کیا لشکری حساب که ای گیو لایکی کر جستجو هواسوی بران با نیون گیو یکا جب پیشک او شاه	تتمن بود ملک نور انکاشا تو نگه بوئی ده سپه سر تو تتم اوستی قتل کرنا شتاب دینال سلطان فریاس تو نخمش و نام بردار کو شکفته دل زخم شادان بست خوش بوشا گوی نیا
---	---	--	---

ز قتل گیو بیدارش کخسر و نشان یافتن ملکه اوه عاوت طرف ایران جنگ لکها پیر

یون مور گیو جنگی سوار کسیو نه سانه پنی ده لی گان هر که سی تپایان ترکی هر که راه کرد و جنگی جوان روان چو گیو لکها جب بعد جو دیکه اوه پراوستی وقت بیاوردی اوستی او خنچ کافام اوتها ما بوخت رخ و در نخواب سکونت آرام شما کمدین خسرو نامو کافان خیال گیو ادل من یکا گیو کیونی خچ پیر اختیار الکی بوچی گیو سی ای چون کیا راه کردیم کار افغان گیو گیو بیافسون نی بیا شایه خنچ تو دوشه سر کئی دنی هو گیو خواب تنها اوستی خواب من لغزش و کر	بفرموده رستم نامدار قطعه آب تسایا که شید ز تبار نشان ملکه اوه جرم نشان کری قتل شما وشت کی دیا گیو دوزنی خواب که بیا روان کی خند مرد و در جان بی ده نه اوه دوا کرد شب روز نما گیو صحرانور بیابان نوردی سی بکام شما ز پایا تو عاجز هوا پهلوان که پر چلی اب هوسی بران با که کما سوسی اوستی کوستا تو شتره کیون بی گیو لیا بیابان من گیو ناگهان کیران کی بومین دستا و گان هوا اوستی همه جاده نور اوستی خواب بانان کو گان دانیس خواب بوئی سر	نشان سی شید ز کرکی هر که جاسی لیتا مور راه نشان دسکان کوئی تبار تنها زین سی تا کوئی جاکا کین که تسکن کاپی تبار نیون که تا گیو کی جالی جون زنا نشان هوسی زین خنچ خوش گوروش شمی خنچ گیو گیو دای چن سی کد لکها کمنی افسوس کر کی کما ولی مردی نی اجازت دو چارگی جاکر بوئی کس بزرگی زبان گیو نی کما ولی بیکه میان تبار گد خنچر منی خسرو کی جاتی من نمایان بوئی زنده شوم هوئی گیو کیچه ده اندیشه دو جاگا تو انکو نیا و بان	روان هواسوی دایه جی هوا جاده جالی نامور مکان اوسکا کرد و پنا خنچر سالار توران خنچ ملکه اوه نخمش و دوا کرد رین ساداب و کی ص نیلین ملا گیو انکو کسین جای نکاش و بان است نه مقصد کار پانه اما گد کئی رایگان نخست بست جانی بی زندها خنچ یکاب بوئی آنکو نفش جعی شوق بی شتره صید کا که بی هوا و کی خنچر غلای عکدی و خنچر شیم تو یکا لیدار روان کی نام که ایسا خواست کچی گوز ولی خسرو نامور کافان
--	---	---	---

کلیا تاج و دریا بنامش می رود
محل تازه کار و سر پرستی یک
کما پانی زمین می دیکند
گویدی سیاه و کافرنه تو
که می گوید کوز کا تو پسر
هنگامی پرده بر یک غم
بری باب کا که آن
بهر ستم و طوس گوید زینا
و ده بولا که می خرد خردان
پراک و بری حلقه خردا
سفر سپیدی تالاکش
سختی سنگی خردنی گویا
پدیکه تاشادان و اسلا
کیا او سکون می لوبی
فرستاده پیرانی او شتی
بهی حقیقتی کما
غرض گوید خردن و ط
مبادا که بین مردمان جو
و دان مین که گره بزا و نا
پسنگه گیاره چلی جوان
سوار او نه بود و با شتی
پیرانکو سکر و اسطر
سده یک سبانی در آن
اوسی دیکم که چلی سوا
سنی تپی بر این شنه شتی
ریحانه و خردا آفات
بال حرف گوید و در آن

روان و گوید وقت سحر
کف دست پر و می سانی یک
گوشه می خرد و نامو
جهاندر کفر و نا محو
پسنگه و شتی
که می باشد زاده نا محو
که خوبی می رنگ شتی
چو کون خردی آن
شکو و کیانی می
که باز و کوپنی ز کجی
سر بازوی خردان
و دین پنا باز و بر نه کما
اوبه بود و دین جگر
جلوین بود و خرد شتی
گلی جبه پانی و نه کما
تو بهی گلی سکر
گلی جبه پانی و نه کما
خبر پاک و خردی آن
بهشت الله و خردی کما
بسوی چراگاه اسپان
زنگیش خردی و گوید
که ضامن تها و پیش
گیا که کی طر شتی
بهو او کی آماده کاز
که بود و کما و خردی
خردی حلقه و شتی
نه کما و خردی

پسنگه و شتی
عین کین و شتی
و چون گلی و گوید
پسنگه کما و شتی
و گوید و شتی
جمعی تونی و شتی
که خردی و شتی
ولی سطح تونی و شتی
ترشی شان می و شتی
فشان کما و شتی
که نماینی و شتی
بر نه بود و شتی
سهمدار ایران و شتی
قرن طرب و شتی
که که گرد و شتی
فرستاده و شتی
و بولی و شتی
یمناسی و شتی
سیاه و شتی
دین کر کی و شتی
روان و شتی
روان و شتی
او و خردی و شتی
پد کاز و شتی
جهان و شتی
و گوید و شتی
جهان و شتی

پد کما و شتی
نمایان و شتی
گویش و شتی
که می و شتی
اوبه و شتی
تسلس و شتی
تیا و شتی
هو و شتی
که می و شتی
ششی و شتی
دلیل و شتی
نمایان و شتی
بیان و شتی
جهان و شتی
یمناسی و شتی
گلی و شتی
ای و شتی
که اسپان و شتی
اوسی و شتی
نه و شتی
هو و شتی
بد و شتی
که و شتی
بیا و شتی
تیا و شتی
که و شتی
سده و شتی

کرمی و درون مری چسب
جانبین بجز ترش سر مرد
کس که نیت خسته کراسته
کوفی زنده اس می چسب
و بانی بر آونین اگر
یکبار چکی بل ناسور
که جادو کند جوی سیخی
یه کمر و دین گوی چو آن
و دین پز لاور پی سی کند
ولی اوس جوانی از چشم پر
اوراک مایه ای اسکی بر دوزخ
کنده اسکی نای می دین جوان
غفر باب بوزیر خج بلند
بصد غفر بران ساری کسان
که ای گویو ترک پی سید
رکما سنی خسرو کوجا کیم
شب و روز حاضر نمی نشاند
و گر نه همین شاه توران
اگر بعد نیکی کی ای بملوک
غرض اسکی جان بخشی بچهار
اگر گویو دین کی خوشی
چو نیکی ز دیرتری خبری خون
غرض کوفی و اهل سی کیا
حقیقت جو کجاستی و سیکس
کیی مردمان بی چوین و آن
سید و کوران پهر بعد از
و ده چنانکه سار بوزیر

پزنی گیاه سار و کین سه
نشین بی کوفی بی مرانم
بیز روح اردو کوفی راکی
تو بگو کینست مرد و سید
جهان را خسرو کویک ادر
بود اسکی بران دکل سپر
رانی تخی نایه ای دس
هو اسوی بدخواه ملک کان
هو بی جاکل کردن دین
کوفی ز غم بویانتها کارگر
چپ رست تخی نگیزان
کیا پهری جنگ تورانیان
کیا پیش خسرویل از چند
ده لایا تماعده خطا بران
مخالف چهار زمین بنهار
بازدیشی تانیخ می ضرر
پی خدمت خسرو نامه
کیا پای متامل از کین
هو بی اک خطا اس سز
یکجی توقف در کمر می دو
اگه کینی تب خسرو پاک دین
تو پهر بملکان زمین لالو
که بسط خسرونی فرمان
هو بی شاه توران کس
کیا اسکو دین بگذر بان
هو آپ او دهر فوج لیکو
لیی سانه توران بجا کرد

تری تاسک بای جوی سید زمین
تصحق کو دیکما بی کوفی
اوراب فوج کوفی بی زمین
گر قمار کی پهری نایجا
نه توران بی پهر نه افراسیاب
هو انا اسید اپنی ده جان
یه بو لاکه تونی تو پهر راجه
و دهر بران گریزان بجا
هو بی ترکا و سفت ملک کان
یه دیکو دیرتری گرد بلند
و دهر بران کولایا دمان کینچکر
مقابل تریا کوفی زینهار
کیا عرض ای خسرو نایجو
زردی عنایات شوقش
فرگیش نی بی کیا کون
بخو بی دمان بجا کدایه کو
رما بملکان بی خوشی کیا
تو پهر گز زنگه خون سکارا
تو پهر گز شمار اس خطا زمین
گزارش پهر اوس بملکان
که اک مایه شجر بستان
رما لاسی بندی بملکان
رما بملکان بران شه شیا
تو غم می زمین و سکی اسکی
که اس شکل کی ایکه
هو اگر مملکت کینه جو
ولی پهران افضل لطیف

مری سانه پهلوانی جنگ جو
که سنا گمی باز و بملکان
تیر تیغ کینچرین بین اسکین
تجوی بملکان سولی بران
کردن ملک توران کینچر
لگا کینی اوس مرد میدان
ولیکن بین کب چو پهلوان
که دیکمی ز نسا یادای جنگ
کلی جانی دایق و دیر کسان
که اک مایه سی کینه تها کند
جهان تماعده اودا نامور
هو بی جادو پای شوش
کردن قتل بران بملکان
لگا کینی یون خسرو پاک
یه اپنا کوفی بی بملکان
کیا برش اس گرافه کو
شراطل کوفی لایا سجا
که یی سزا و اطف عطا
کچ اسکی طریقی کوفی زمین
یه کما بی بی شمشیر
تو اب کان میر اسکی سوز
که نامو بی بی توران
و بانی گیاه پیش از سنا
لگا کینی افسوس پهر سنا
بدر جادوین تم قتل و کور
که جانی ندی خسرو دیکو
مردگان زما خسرو دیکو کا

گئی زنده رفته چو کمان پیکار
کمانی که در بند بی تری پیکار
گذران فی باغ و دیار که خبر
کمانی که بی تب که بی فوجان
گذران فی پهرون کمانی که
کمانی که گذران فی بی که بر گیسو
سوا اسکی بی بی نشانی بند
ولی او چرخ بد ز ر و شیشه
گردان سینه شکی نه بر کمان
ولیکن گذران کمانی که
و به چرخ بی بی و دیار که
پهر آهسته خسر و بی بی
مبادا اکسین شاد و بی بی
پهر آهسته و باد و باد
سوی گوی بی بی شاد و بی بی
گذر گوی بی بی شاد و بی بی
پهر آهسته و باد و باد
تو دوین گذران کمانی که
تو دوین گذران کمانی که
غرض پهر گیشاد و توران
بجایای و گذران کمانی که
روان کمانی که
گئی زنده رفته چو کمان پیکار
کمانی که در بند بی تری پیکار
گذران فی باغ و دیار که خبر
کمانی که بی تب که بی فوجان
گذران فی پهرون کمانی که
کمانی که گذران فی بی که بر گیسو
سوا اسکی بی بی نشانی بند
ولی او چرخ بد ز ر و شیشه
گردان سینه شکی نه بر کمان
ولیکن گذران کمانی که
و به چرخ بی بی و دیار که
پهر آهسته خسر و بی بی
مبادا اکسین شاد و بی بی
پهر آهسته و باد و باد
سوی گوی بی بی شاد و بی بی
گذر گوی بی بی شاد و بی بی
پهر آهسته و باد و باد
تو دوین گذران کمانی که
تو دوین گذران کمانی که
غرض پهر گیشاد و توران
بجایای و گذران کمانی که
روان کمانی که
گئی زنده رفته چو کمان پیکار

طوس از طاعت کینه و دغا نمودن فریزر پشاه کاوس و میاشدن با جنگ
فیما بین طوس و دزدان کشیدن و دمنع فرمودن کاوس طلبیدن هر دو را پیش
خود ستادن نیز و کینه را برای جنگ قلع و قمع در بین و تبا به شدن لشکر فریزر و تجمیع کینه و

دلیران گردان اله سران یخسره که پور پسر بی برادر هری وین خشمی فانی که توشه کاوس بجای پسر بهست و تنی از دراکم کیا بشن گو در زنی بی گهر بزرگان ایران گوی شتابان یه کنی لگا گوی ایوان نه خشمی آگهی من هر گز بنگار توای گوی میان سکولایان دلدار جوان قوی جنگ یه گفتار سن گوی خنده خ شنا خان تها چید تو بملک کیا طوس کجا با سبیلان یه کله گویا سپر پروا پسر دوزخ و تنی بخت که می سانه تها کویانی درش جو هر گزم بازار پیکار میان بسم که مکه جگم فنی شتاب خبر شاه کاوس کوی کینه تو بنیجای فرمان جهاندار کا مناسب اید درین صلا	و دینی تنی دران پان بلکه گوشه نور بهی برادر سوا طوس سبب خیر کینه منزاد و پسر اورنگ در خوشی سی دیاطو کونج در که کما اک مصحح تاج در بفرمانک دوش بهمان تو اب طوس کجا کی ایوان زاون جنگی کی طاعت یخسره او کی غلام و شتاب منزاد و پسر و دینک یه بولا که کینه و نا مجو دی طوس و دمنع فرمودن غضبناک منکر و پهلوان سوی طوس جنگی بی کازا غرض اس خشمی سوس که تها فتح کوه دشتانی درش تو کس تها فوج ایران که ی فصلدار کا او سیاه کمی شاه جو کپسوتن لچمی کای گو گو در جنگ ما که تو او طوس میان سلا	یه اوس لگا کنی و شهربا تو اسکی طاعت کرد تها تنی مغز و تنی طوس تها طاعت و خشمی تها سرخ خورشید خنده ج سخت کینه و نامدار دی طوس حلقه مدین گیا گوی طوس بو لایب و دهی غل و پش در دوش فریزر و زنگا و س کا کروا باین سکی پسته یتیم و فرزندگی فردی مغرض و کی آشفته و خشمین بزرگانسی گو در کنی لگا دلیران باشو کت جسته گیا طوس سانی بیدرنگ مقابل و چنگ و دمنع همین کپسوی هرگز نوا پیام اوسنی بیجا یه گو در جو پیچشی تها مود کو خ سبب کینه بی کس طوس کمی طوس گو در میان لچمی	کای نامداران ایران یا خوشی سی حکم تها فریزر سی جالی کنی لگا که فریزر سی جالی دوش هو ابله و کوسنی از تب هو اروق افزو کجا و دقا نه آیا تو گو در فرغ تها تسخر کوی بی تراب آب نمین بی تها و تاج که می بی دیری و دمنع بجایان سیم و ده بندگی دلیر و شجاع و جو فردی حضور پیر گویا و دین مشا و نسی نشان طوس کا و ده سب و دمنع و سکی سواران جنگی سی جنگ لگا کنی تب طوس بر کلاه گر شاه و دمنع کا مود عا که یکبار موقوف اکرم که گو در سبب گویا خرابی کپسوتنی باندی حضور چاندان کویان سلم
--	--	---	--

کیا عوسن عمر من و نوح و نوح
که بی پور شاه غلامی پناه
په سندر و گوز گنهی نگاه
کری و کوب سبک شاد
بسان فریدون فرخ خصل
فرخ ز کوی به طاعت کمان
تو کیون جل کار فرما
که طوس پی پیکر ای تخت
پرواب تما غفل و ناتوان
بهاری جوی زندگی اعتبار
توس گوش جانی که کچه دنیا
مرا باب تما کاوه نیک مرز
فرز زده کا دیانی درفش
به طاعت کمان ایتری تاب کمان
اگر تو بی مرد شجاع و دلیر
کری تیر چو شنی تیر گذر
که ناحق هم کینه آور نمود
جمنی دیکنی لاتی سسور
لکا کنی شاه نشینا مجمو
نیل باد که تا بهون نیک
بلند یک دوشین فرخ میل
کری خوجو به بیک چون
که اوراس تیر به شتر شین
فرخ ز کوشی فی خصلت کمان
پروا فرم موتی تیر شش
ولیکن هر در نه آیا نظر
شهنش فی مباد و کی بکوه

که چون چاکر دهنده باگاه
دو بی ارش تخت تاج کل
سیاوش میتن رتبه شاه
تیری مانی سیم آیین
نگار و کور وای جوی خصل
کمان بدیری به جرات کمان
نگار و کور وای جوی خصل
تو کستای کی اب بنمای
تیر یک یک نگار و صفا
پروا شب و سالار عالی تنای
نشین چاکر و بیکری بی جا
تو دین یکسای دلیر چمن
و ده کاوه بی طوس ز کوش
جو به ساد سیر جنگ آزما
خوین چمن شاکت بشی کاش
سنان سیری تو بی جوی کل
نه بولور زیاده بل به پیر
سزاوار و شایسته بر سر
که دو نو بهین کیلانی بی
که خوشنود و امنی بهیست
سر کوه نزدیک یای نل
اوسی با و شایلی یان زمین
په سکر فرخ زب لاد دین
سپه لیکی طوس بیکری
هوئی سوخته و بان بهیست
هوئی فرخ جنگی تیر سر بر سر
کیا دین خن و کور و صفا

چو شتر شای بی کمان و بان
نیر کیو شای حضور سپر
پروا شند حق و بیچاره
کری بی خسر و کوب باد
دلیر آید و ده عالی تنای
دلیران بیکر شتر و دگر
په سحر بی کوه و کای بی پو تو
پروا خجی ستان یون بی
نه سردار زاده نه فرزند شاه
و یاد و بهن و درزی چو آ
کوه بی شتر بی بی مردان
کیا عمر خن کاکا و بی
که چاکر بی چون بی سوا
که طوس ای سکر و از پیر
اگران و ساگر زار گزنی
هوئی چاکر بهیم به گفتار
په گوز و لاکه بی طلب
ولیکن شای او بی شین
که و خجی نه به بلند ایک
په ککه کیش فی او کولک
شکای بی شمع و مانی
یک دیک گفتار کاس
بجی بهی ای باد شکر و
لکا خجی خن و کای
کیا بیکه کوفت که رخصا
فرخ زار و طوس موقت جان
سپاه گران بی کمان و بان

فرخ زار و باد شاه جهان
نشین چنجی ز نهاری کمان
سنا سبک بی کاکا و شاه
که بی و کسند و از راج کل
کیا که نه خوف و خطر زینا
هوئی تالیخ خسر و نامور
تو دیوان بی اور و نه شاند
مگر اکیون کیا بهول
نه زمار تما صاحب نه
که خاکشوی طوس بنجر
په سندی و خلق و فرود
نه لایا فرادل چمن خوف کل
مرا تیر و بی جوش گذار
په گفتار بی نهین بلندی
مری تیغ سی آب البرز
لکا کنی شب و فرود
فرخ زار و کوب پان
بلندی و جا و ششم و شین
تو بهر دوسرا جسی هوئی
و ده چاکر بی بان کمان
اورا و طوس قلم بی کمان
کمانت گوز و از طوس
که جا که کرون فتح و کمان
تو دیک بی ازیم به شین
ترد و کیا خوب لیل و نه
په شای حضور شتر و نه
کسینی کل و کوه و شت

تباخواب من ابرم عطر دیا
لگا کنی لون پہلو آئی گئی
جو کچھ اسکو خسر فی زمان
بلند لگ ہوئی بلنگ و شکر
کیے بارگی تیر باران کرد
نہایان ہوئی رشقی بسیم
ہوا قلعہ خیر گنج و زور
پیر اک سال کی بعد گزشت
کیا فتح اوس قلعہ کو ہی ہون
سپر خلافت کا پیری تو

خدا فی فرض رحم اوپر کیا
سبز زلب باندہ کر کھون
وہی گویچگی فی اوسد مینا
کہ جسطرح سی مدکا ہون
توفیق کو بیدارہ گر زور
ہوئی رفع دیوان کی بھل
ہوئی بھرن کی توجہ و ظفر
حضور شمشاد کشور کشا
بفضل خدا ہی جهان آیین

ہوا جگہ بیدار دہ ناما جو
نور کر اسکو دوار و قلعہ کے
ادہ کاغذ رکھا جگہ دیوار
شکستہ ہوا شہ جادوئی
اگلی ہوئی پیر کاش تروان
در در خانان ہوا تہمین
بنا ایک خسر فی گنبد کیا
وہا سی سپدا عالی جانا
ہوا شاو کاوس من میکہ

رو کر کی کاغذ راہیں ام
کہ ہکا شکل ہوا آسان
ہوا ظاہر اک تار تارک تر
لگا کنی تب خسر و بخت
پزار دن ہوئی دیو خیر دن
گیا قلعہ میں خسر و پاک ہون
کہ نعمت سی وہ جہر حق تھا
گیا جانب ملک فرسیا
لگا کنی اسی خسر و نامور
سزاوار و رنگ وافر ہی

بر تخت نشاندن کاوس خسر و و ممتاز ساختن کمر بستن او بر تور

جہاندار کاوس فرخوخت
بشایا جہاندار فی تخت پر
یہ فرمان دیجے کاوس
سپدا کر خسر و خوش نهاد
دل نامور کمرستہ زوال زور
جو نزدیک پہنچی با صد زور
کہا یوں مایوش کاو و دیا
بہم کلی دونو ہوئی شکار
ہوا زلال سی پر لشکر شاہ
گئی پیش کاوس روز و گر
وزیر و امیران شہر او گئی
یہ ہوا اکین پر جہت پاک
نسر در مین تخت نشانی
کہ گئی مدد کی تم تخت
اور اب یہ سپدا را الا گھر
فرز زور کو زور و طور گئی

اک کاسر خسر و کی پیر
تور و مین فرخ زور و طور
ہمیشہ تما مشر و انصاف
ہوئی شاد و خرم پیکر خیر
گئی پیشوائی کو سر و اسر
ہما باز گئی گر نہایتی
یہ کنی لکار کمرستہ نامور
لگا کر فی شفت جہاگیر
بہم خسر و کمرستہ زوال زور
گئی کتبہ رگان بران ہون
نہو شاہ نور ان مین
نشاو دن گنج و گوی ہی ہون
یہ کمرستہ باخ و دیار بید
خدیو جهان خسر و نامور
یہ جی ہی گردان کیا خدیو

کیا حکم پیر کہ سب ہمار
اعانت سی خسر و کی پیر
بہت سی رضی تھا شکار نام
دین بادل خرم شادان
جب آیا قون کمرستہ نامور
مدد گار یہ اہو شام و سحر
کہ ہونیم ترانہ کمرستہ
تہمتن فی سفر کو غنمی دینے
کیا شاہ فی جتن ترسیل
ملک سی کیختر و جگر
نہدین مجوز نہارا رام ہوا
یہ پیر ان کمرستہ شنی گھا
شما بیشہ ملک کمرستہ
کری قصہ خیر نور ان کج
شموشہ فی ہر ایک سی یون

جو سہا کز بیاضی خسر و بخت
اعانت کرین اسکی سلا
اگلی چاکری کر فی شام و سحر
عبت ہی اسکو خوشاد کام
ہوئی ہمتا سی اہو کورون
او شامتخت سی خسر و تاج
کہ لون جالی ترکون سی خون پر
تو ہی شاد و شایان دین مین
بہت پیشکش لعل و گوہری
آئین فرخندہ و طو نیک
کہ تہا جگو مطلب کین
نہر انکسب تہر و ذباب
کرا ہی پہلو انان کشور کشا
کیا مینی جا کر تباہ و خراب
کرون کوتی جافقشالی
کہو تم تہارا رادوی کیا

پیرانیا حکم کردی خبری چاک
پسینچی خبری خسرو کعب
دشمنی صد شکرست کرد
محل کپلاسان اگر کمین
نزلوه کو به جباری بزد
پیران که گزینش کار کدش
پیر چای تها نیز کینه کدش
نزد او دانی او تها نیکی
هواد دانی بران نیست
سوی کاسه و دای تو در
غرض ست مدد تو غرض
خود را که بیدل هر سبب
گیا نامه خمر و نامور
بسوی کلمات غم نه گیا
بفرمان تو خمر و نامور
رکما او سکون زندان تو
اگر بی جواد تو بیدنگ
که گیتی بهم بعد که جنگ
او میر نامداریان بران

گیا آبلو دمی درین مالک
خدا جانی گیتا بهی شب
گیا کوس کج بهر شتر
کیا کشتیزن فی او سکون
بکار او دای جو بکونی
ر بی جنگ کپرا او سکون
کری تاکه بخواه کواوس
مکا و در او سکون تها نیکی
پنی جنگ پر خاوش انیان
کوشک تها ایرانیان دای
دلیران بران من و شب
روان و او سکون بهر جنگ
بنام فریز بر جالی گمر
مری بیانی کو قتل جنگ
فریز بری طر کو باند کر
هو آپ سالار کسیر سپاه
دلی و کی آسانی بهر جنگ
مسیحی ان گز در دزد
جنگ کردن فریزر بالشکیر بران و

و مان کی بر ارم فی طوس
هو او سکون کج بهر شتر
پراک او من در آج صفا
روان دانی لشکر خود
گیا سانی نیزن پهلوان
زاده گراسب سی هو جلد
کراتی من کونک کونک
ولیکن بهر جنگ کی لای
سواران کانی کلان
خطر گریسی بسکیر کونک
که پیران سپید آیدان
فریزر کی اکی شامل هوا
لکما تها که بی طوس
غرض طوس کو تکریم
کما سخت دشمنی
لکما پیر بر کونک
فریزر کج کما تها
غرض کج اکی می تها

کما کی غزین کرای من
فرادان غم بود و در
جوان کپلاسان و مان
پیر سالار تو ان شکر خبر
هو اکا منجر تیغ و سنان
پیشان هو اسفر بخواه
سواران تو رانی دای
گنی بهال کیشین افراسیا
نیر داز نایان مردان کما
تو نچا رس غم شکر
نزارون کی قتل برانیا
فریزر کپرا لم دل هوا
نه لایا جاکم ده ناکا
خطا کی سدا او سکون
گیا انجمن من فیل و خوا
کج شکر من کج جنگ
تو بران او سکون
دو دشمن مقابل بی انکر
او در لشکر تو کج بی

صفت آرا هو کی انکر بدو
هو فی آتش جنگ فرخته
گنی گیدو نیزن جو مید
تیر داز نایان پهلوان
ولی او در جانب بی رانیا
دلیران هو کشته جنگ
شاه تها دانی گور

هو خانه شستی سو خسته
تو بر جالی حشر اک
بد هر کو گیا نیکی
جان تها فریزر
فریزر بران
کو گور زکی فوج

سبازر کی چایی کیه خوا
هو اجسم کیدو لکن
هو قتل مکان او دشمن
هو حمل او در جی
هو اجب بر زکی سکون
ولیکن چون کج

دلیران جنگ و رو کج
هو کی گمر کج کسیر
پرزون کی شته هو
بیابان هو فوسی لایان
کی آکی ایرانیا کونک
گیا و دین بی لای
کما کونی لونی بران

تویی صاحب گز و شیر و خدنگ تند آید و یک وقت و غا کردن مثل لشکر او که آید یو گودرز و ستم جنگی بسم قدم الغرض که کی حکم و بان یکه که اوست پنهان ایان بسیار است که بین آن بان فریزنی به یکا اوست حب کردن کیسیان با جراحی ستم روان کن مانند دریای آه رمانده گودرز با ستم هو کی شته سید نهین جنگ سی کی توری که غلبه سپاه جوشکی خوش شاه و افرا سپاه روان کیا اودیه نامه کما که خیمه و دو ستم بملوان شب در دوزخ کمرانی کرد جانهین نکون نشان زینما غرض جب که لشکر میو ایا مال هواش که تنه اندازد کما غم کئی دن ملک اوستی تا کما شکیب به بوی تو که رفتی چو زیاده و بین قیدی طوس ستمن فی و بین بر کما ملا و بین و ستم و کما تو کی عرض ستم فی امی شاه جوادگی فوج افرا سپاه	جانهین ستم تویی بوی جنگ پیران نیش تویی خریا نمودن و بین آن که جنگ نگی کنی میدان بین کما غم هو کی که سپاه جنگ و بان در فوج پناهی ایان که غلبه بین ستم و بان جوانین جنگ غلبه که پناهی آن که ستم سرمه و بان تماشل جاب هو کی شته سید نهین جنگ زمین خونی کی ستم و بان هو کی فوج ایران سپاه زده و بان شاهی شاهی بنا نام ستمی کما مر جاب اودر لکی او کی فوج کما بعین ستم و بان باقابل شاهی شاهی فریزنی بابل بر ملا هو اوست که بر او کما غم شبه و بان کما که چاره و بان لکا کنی به خرد و نا محو ولی طوس خرد و ستم لکا فی و بان سزا و بان توین و بان	نهنگی که اکی گز و بان اگر که هو کی و کما پراستی ستم کما که مر جاب کما پیران کی گودرز کما پیران فی جاب کما سناست بین ستم علما که قتل کما سرمه و بان جوان نسل کما و بان سوا اکی کما سوی خیمه کما پی سوردان کما پراس خیمه و بان ملا و بان خوشی و بان اودر کما ششابی و بان کما یون کما نیزگان و بان یکه سوگی و بان کما و بان که محکو و بان پسند کما امارت و بان و بان	ریگی به لکا کما سرمه و بان هو کی و بان نیزه و بان که تو اب و بان فریزنی و بان که و بان علم لکی و بان سرمه و بان هو کی و بان هو ابندی و بان برای و بان زرا و بان تو و بان که و بان اودر و بان که و بان خود و بان گمی و بان به و بان پی و بان کردن و بان لکا و بان که و بان دیا و بان
---	---	---	---

بار در رفتن طوس بچنگ ایران و بارش برفت بسحر سازی سلوژ بنو

شدن ایرانیان و قید شدن و قلع

سید یکی بر طوس چنگی چون بهرم در دشتک سوئی گزینم جدا همگی لشکریانی گسار که او بین گودزنی طوس گیا گید و دژ راکی ششید کو نه کوئی هوا کاران نهینا و بان در آن شخص بر دژ و مان جادو اید تا تو که ایچو ایستد سر قلعه کو سار دگر تا سال قطره بی در ط پراتی بین پراتی هو مان هر که جاتی بر فدا جانی آتی تو که فضل احسان کوئی غیب می در فوخ سیر یه دیکه کو تو می وین تر جو افرد فی جالی ز روی کز هوا قید بد م خانه خواب هوا دن تمام او در نو سار ولی نمی تراب قادیان غرض با دل پریم و جطر سز ان که طوس و لیر یه بر انسی هوا مان او سیم پسند آئی او سکو نه گفتگو خوشی ایران ایران دیار	هوا سوسی ایران بشد رون رجی مان چنگ گزینم کیا هم ندان کی سر کو جدا توقف زار کوای ناجو هوا سوسی هوا مانکی بکار جو گئی پریمی لشکر انجا کار که باز در زمانم دوش شخص که هوا بخش ف باران و هوا جو اجاکی ششون بستی توی لشکر مان کی هوی حاکم او رفیع کران سواران ایران چستی نگون که تا دور بر فدا باران رهام دلا کو اید نظر پیاده گیا قلعه کو ه پر پیشش با سکو باندی زن هوی دور و دور بکشت گئی ز زم گسی سوسی خیمه که کم نمی هست فوج ایران گئی سوسی کو هوا مان ششون هوا ایکی لشکر کو ارام گیر که محصور کنی می کیا فاده که تنابر سیر کند ده کینه جو اوی صرف کنی توی میل	گیا کر کی طیار از دیگ حب هوا اموان و حب ششون بست گردان کنی ششون که گایوی پر که کشی میرد گئی گزینا کا قیچ کستان و ایران پر تر باران کی لشکر کنی ایران که اب و در ولی کچه تر که کمانچی ضرر هوا ابر تر نمایان چین هر که جوش سر و بی سما بست قتل ایرانیان کو کیا بصد زاری و جگر بد چون دژن اجابت هوی یه دغا که ششون می فوج ششون و هوا سحر نماز سکه ششون که هوا پرایس کی کمان و او تر که هی بر گیا پیش طر پیر آید جو هوی بران زبون هوی ناچار و حب حصار ایک نما کو هوا مان و دوان آئی ترکان بکار جو سیر راه سد و دست خیمه بست قلعه من غلوه آب نما باز پیش می بستانند	مقابل هوا کی بران ششون تو میدان بین هوا مان لا و کیا طوس فی قصد بکار تو هوا کی اب جاک می جو لری ذوب با هم و دژ بست سلوا تو که جانی یه انسی تو ج قلعه کو ه پر یه بین ایرانیان سر سیر هوی بخش ف باران هوی سکی بکار مان و ششون ضرر می سکی کچه بیچا ازا گئی طوسی یه دغا بر مان کر کم فی بیهارگان بر کیا کری بی ششون کو سار نه تسی کچه خرا و سکو و مان تو اس بر فدا با لکون و اوی قتل لاکر کیا پیش طر هوا ایکی آما دژ کا زار و دژ فی هوی تسی آئی جو کیا زخمی خستنی مان کیا ایکی محصور مان طر جد بر جادوین طانی او سیم مسیا تما سامان بران و ایران کر فی تسی بر دژ
---	--	---	---

رسیده استم پهلوان قلعه پهلوان با ستم داد استعانت طوس آمدن موس و شنگ
 دو پهلوان قانچین با لشکر پیکران با عانت پیران جنگ با ستم و کشته شدن
 اشکبوس کاموس از دست ستم و پیران اسان شدن افراسیاب

سمنی خسرو نامونی خبر یک سکه و دین ستم پهلوان یه گودزی طوس کنی نگاه جو که با جراتها کیا نیلوان ده بولا که خاطر کو با شاد و کر تهمتن کی لونی کو آید و تهن بهت او کی شلم بجو کی یلان ستم افرایران دیا هر اک کی تسلی تهمتن فی کس کما اکوسی تمشا پیران که کوه جایان پسته و ده جسا سپهر نوران دو پهلوان سرفراز گردان چین و چین روانه تو کردی کچه پیا نه تنهائی فوج تهمتن شتابی سی پیرانکی شامل و بهین دشمنی او کی یک کنی نگاه بو کی و ده گرد تو بس لادن ستم که کوه یه خا سکه پهلوان شاد و دل قوی و صان نگه دار و نیا تو به طلب بین با سپاه پیران	که مخصوصی طوس لاکه به واسی کوه جایان و ن که آید تهمتن کوه جایش کما پیران کی پهلوان جهان غم و فکر سی لکوه آزاد و کر ملایب تو یه عذر لایا و تهن گئی قلعی بین پیران و طوس یه بولی کدی ستم تاهار بهونی او کی آبی سی سگوش که کر کی زبون فوج ایران نهین تپ چنگ تهن این پیا کی سی سوی کوه جایان و ن توان و میل لکن چیل تن کوری ناکه ایرانیه نگو تاه روانه هوا آید فوج چین بی جنگ پر خاش مائل تمشا خوان پیر ستم گرد که اک مری تپ او کی سی ملان و بین ستم تپ چین بهواند سی غمی آزاد و دل قوی بام و دگا دیار سی رتبی قوی رتبت جنگ	تهمتن کوه کی طلب بین گیا که کی ملایان و دیکت شتابی سی لونی و طوس تو ایرانیه کما بی رتبت پیران سی ستم سوی در پهلوان رها چین غفلت کوه در کی تهمتن رتبت پهلوان بهونی زون کی تپ فی تپ خطر لایا و تپ نکی لشکر کی کیلانی مخصوصی بادشا جو فوج و دیکه تو دگا کوشا جواد و دگا موس و شنگ سوا اسکی خاقان چین بهم سکه دو تهمتن و خلاص تهمتن سی سلی تپ چین غرض کی جب ستم پهلوان که ستم سی پیران سوار و تو کتا بی تو لیک چین جو سید تهمتن و چین گیا پیران چین فوج سحر کی بین کرم باز و خل لگا کتنی پیران فوج چین	که یار و به تو باکی افسوس بهوا غم شاد و طوس تهمتن سی جا که ملاقات یهان تهنایت سی خبر در دنگ طوس جنگی چین شنگ آسکا پیشتر چین بهین پیران سی سب پهلوان و گردن سی سکه امیران که زمین بیان کی احوال پیران در چین سی لونی که زمین لاکه و سپهر دیکه پیران کی غم و شیر که پیرانکی امداد و خسر کیلایا س خاقان چین که تو رانیا چین چین بهوا شامل فوج ایران مقابل نهین جنگی و غم مری سانشی دی میدان که در رتبت کوه ستم کما اکوسی شاد و چین که در فوج ایران بی زرم پیران چین
---	--	---	---

یکسکر سواد و حق و عجب
 او هر آری بیرون کن
 خردشان کنی تا می توان
 ولی یاد و دروین خدا کو کیا
 که تنها انگبوس دلا و کام
 گلی کنی ده نیز با زنی بان
 هوئی کارگر کنی بی نیز
 ولی اسقدر گر ز کار بی
 جز غمی بود و راهم بل بپایا
 هوانه و زن کی مانند پیر
 پیرا اشکبوس نبرد از ما
 تا که نیز پسر هوا کارگر
 هوا و اسکی شنی چه کیا کارگر
 تو و کیا که بی غرق خونین
 تو ای اگر در بران کی شما
 خطری نه آید کی تا مامور
 کیا رات کو بست آرام خود
 که کنی اشکبوس غمی فایان
 تمنی بی ایستای روی کن
 کیا ایست سو می میدان آن
 تمنی که شاگرد انوائی مل
 کیا ترک کنی جب نیز تو آن
 که کنی ستم شوی و پهلوان
 و ده بولا که جب آید وی نظر
 تمنی شنبالی چه اسیر گیا
 کیا زور کاموش ستم کنی
 که شنبی پراپی هو کر سوار

گلیا اپنی زیریں میں چم شب
 ایدہ برستم نطوس لہجہ سحر
 ہوئی گھر کا چمک اور
 فرادی نہ اندیشی کو دین
 ویکر جو انفر دشتو رعایا
 نہ لیکن ہوئی کارگر کپڑا
 پھر اوس دنگی فی سچا
 کہ تواری سپر سر کوشتہ
 تو اوس کی فی یہ اواد کیا
 لگا کنی اوس کی مٹی دین
 سوچی پلٹن تیر بار کیا
 کمان مکی رستم فی پیر و
 کیا تیر فی پشت بھی گذر
 ہوا شاہ حیرت نہ دو کو
 کہ رستم ہی مرد تو انا حیرت
 مقابل ہمت کی با کرد
 سحر گاہ نکلا جو پیر ارباب
 کہ ای نامداران کا چین
 کہ ستمی کا مونس پیر چین
 دلیرانہ باکی پکار کہ مان
 کہ بی جنگ نہ شو پتی تیری
 تو اوائی جنگی فی دیشی
 بھی مٹ سچا پیر ارباب
 تو کیونکر غمخوار کپڑا
 بنوا اوس دہشتہ سرخ کا
 شکستہ چور میانسی شب
 کر وین متعین ہی پھر زنا

بخواهم بشنودن چو جلوه گر
 بهی لشکر آرا مقصد وفا
 و نه انبوه لشکر جیبا یا نظر
 محکم خیل کانسی که کز جزو
 گنجا یسانسی و باد هم گلی سوار
 جو افرو جنگی فی زار دین
 او هم اگر ز مار جو بالاس
 کیا بجای که گز گرانی فی تن
 طرف پانی لشکر کی موئی غنا
 که زاره که پنجا ستار هم فرد
 موئی تنی می ز شربت سلیمان
 ز بادیر جسته بی دشمن کیا
 بهر آشک بس و غرض کان که
 یزید و لاکه چون ستم سلیمان
 نهین اینی لشکر من کوئی می
 نه با هم بهر کوهی که یغوغا
 تو سید انمین گردان یکا و
 که کو فسا آج جنگ از با
 که ستم کی تا بهین کی
 شمس بان ای ستم ناما
 و لکه از آسوی زنگاره
 دوران کی مید خنک خنک
 زور و خروش گر از ری شوره
 و بر پیکل مونس بهر کند
 که طلی تمتم فی پرده کند
 بهر بلکه کا مونس بهر جدا
 تمتم فی بهر جلوه یی کند

اولین کی مری پتہ پائی کر
 گیا تھ فلک خان مری کا
 گیا سچ میں کس قسم نامور
 شہا باج ہوا سوس نامور کا
 ہوا جاکلی آمادہ کارزار
 سمر ترک پر گز مارا دین
 تو اس وقت وہاں ملی بی بی
 گیا وہاں سی وہاں پیر کوہ
 کراتی میں ان ستم پہلو
 مقابل ہو پیر اگر سی مرد
 کہ لرز رہتا دشت گلگون
 سہوہر فی تب کہاں جا
 ملا جسم اس کا رخ غم خاک
 نہ کیا کوئی مبنی ناو گل
 کہ ستم سی سید انین ہم زور
 گئی پور در لشکر جسمی گاہ
 صفت آرا ہوئی آنکھ مرد
 عیوض شکبوس جہانم کا
 یہ کہ شہا باج ہوا پیر
 مری ساتھ کہ انکی کارزار
 ہوا آکی کاموس سی خیمہ
 ہوا اندر ہن ستم جنگ
 کہ آج چکھو زبون دست
 ر ہا کی سوس ستم اجنبہ
 ہونی رخ کی مری مری
 ولی کو سی پور پیرا د کیا
 کیا شمل نچا اوس یابی

مقابل پو آئی بہر کمال دین کے حکمتا سارہ کمال تسکین کو ایک تبارہ کمال جہان پہلوان رستم کمال سواران میں بہکرتی ہو پیادہ دینی ہیجا کرای نامور تو پیل سفید اور دین پر نور غضبناک سکر ہوا کمال ہوئی بارش تیرہ چنبر گرافیل سی خاک پر شاکھ غرض کشا چیں گیزان ہوا نیمیں لکیری پیو پورچ نہیل نہاد رنگ نہ کار تھا یہ بود لاکہ ترک کج جانی نہاد گردان ہوئی شب کہ نہ	ولی اس فاعل کو آید زل کی شستہ صمد ناگیا جنت ہوا حلقہ اور سی شاکھ گیا جگہ زو یک کسب پیا توسمہ این شتر تو کی پشتی پیا نہوگر ہم پیکار پس صلح کر مرصع وہ اورنگ کچھ گھر سپیدی یہ بود لاکہ زو کج تسکین کا ہر گاہ ہم ہا پیشتر لیا بازہ دیر نیون فی زمین سوی کشو پیشتر تان ہوا ہمیشہ شمشیر چرخ شہر چین پیادہ گرفتار تھا یوش کر کی ہر جا سگویر ہو	لگا کر جو ایکٹ لای سر وہ نکل کہ تہا گر جنگ ناما سواران ایران یکدہ ہوئی فرخ خاقانی طرک کمال جہرستم کی دینی لیری ہوا یہ سکر کھانسی وہ ناما میان مسجد ہی کج پی تھا کو دیر باران سوی پہلو پہنچ کر جہرستم فی پہلی کتہ ز کوشت بہم ہوئی ا شیریں کا باب زو ناما زمانی کا ہر دم یک کتہ اوی طوس پس لاکہ ولیکہ جزو یک ناما وقت شا	تو بس ہو کی بیدم کر خاک تسکین کا ہاتھ دینی مار گیا گئی ہر ہرستم ناما قیامت ہوئی ایک ہر ہا تو خاقان میں کج ہوا خفت جو خاقان کو ہی صلح کی آرز نہو اور کجیہ زو لاکہ دیرانہ ہو گر ہم پیکار میان تو خاقانی سہیل فی جانی ہوا کہ صحر اہو اچر خون سہر سواران ایران کج غارت کیا کبھی شام ہی اور کبھی ہی دیر دینی ہر ہرستم پہلو ہوا جانی آسودہ شکر ناما نہ ہرگز ربا دہا کج بکاشا
روانہ شدن رستم از کوہ ہمایون			

برای جنگ فریاد مد پو لاد وند شاہ ختن بمقابلہ رستم و ظفر یافتن
رستم پہلوان و بفتح و فیروزی مرحبت نمودن آمدن رستم بحضو کچھنہ و

ہوئی صبح تابندہ جنگ تھا سواران کان کج حرکت یہ لکھ گیا مال مغر تو کو گیا ایک ایوان دگر کی جنت خامر کو زخمت وزر دیا پہ طوس گو زو گور ناما سدانہ ہوا سوی فریاد کو شکر فی کجرت کج	تو کوئی نہ کار کا دیکھا تھا بیا با شتی پنج وغیرہ روانہ شدن کچھنہ زو ناما خامر رستم کا خندہ پور اوی مور طعت جانی کمان تک میں ان کوئی تسکین کج لاکہ کو خراب گیا شکر دگر رستم کج	سپی لاکہ کجی رستم کو دہ سلامت گئی جنت ناما وہ پیل سفید اور خجہ شاکھ ہوا شاہ کچھنہ زو ناما تسکین کجی طعت پر گھر وہ جانی ہی گردان جنگ ناما مقصود ہوا رستم ناما شیریں کج میدا نسی و زو	تسکین ہوا پیل اسکا رہی خوار غفلت میں ان خواران رو گو ہر گج و ناما شگفتہ ہوا اول کج بہا زروی غفلت کج و زو ہر اک کی غفلت زو گیا گیا جانی ایران میں کج پکٹہ لکھا رستم شہر زو
--	--	--	--

بود ایلم سکنی افراسیاب
 اکی کنی مردان جنگ آزما
 کزین سیم گرمی عالی جنگ
 بسته شکستین آتلیانو
 غرض قتل بدخواه دشمن
 خنق کاسچمداریو لادون
 بهم شاه توران پولادون
 تهنمن بی هر روز تماره
 ده رستم می اگر بوا که خوا
 سپدار تورانی چپ متصل
 چو شب گذشتی صبح چو شکار
 سبار ز طلب آنگی جیبا
 بر جا پاکیزه بای کینج کر
 بوا شاه کا بنده باز دوسر
 بوا سوری گردان خلکی دوان
 جو سید آفرینش بوی هر تن
 بوی نامی نمی بیه و پسر
 کند آکی رستم فی جیب ربا
 گیا اور مارا جاکوس گرز کو
 ولی در دشتی ز ناب آفت
 دغاقت بختی خوش بی چلو
 نه جوشن مین لیکن اشرکیا
 ولی کمالی به مغرب گزین
 پلانی ای اس گدی جسم پر
 تهنمن فی سکره پرا گیا
 کوی آکی میان دهمه خوا
 سپدار توران گیا پیران

بهت کلکاوکی بوا اضطرار
 ملک سیم ناسخ طلب کی
 ملاوین عالی خاندن بید
 کسینی ز راهی نه پایا
 تهنمن سمل به کام ز شمار
 دلیر و نبره دانا زور مند
 سوری لشکر رستم اوجند
 توفت نکرتا تها و کچیر
 عدم کولی لوسی لی و کز
 بوا خیمه زن رستم شیرل
 کرون عالی رستم می بر کاز
 بی جنگ تب گیر چکی گیا
 که انشی مین حال کر کی نظر
 ولیکن کیشانی ز دور
 کیا اکسی ز غلی خیمین ازا
 نو گور ز با خاطر بر من
 شتابی قویاکی امداد کر
 توشاه غنیمت چور استه گیا
 تونچ بوا رستم نا ججو
 رما جوی کر ی زخم بدخواه
 کرون که بخواه کوانچ
 به شاه خنق ملین کنی لگا
 نه هرگز لایزنی پهلوان
 تورانی نه هرگز بوی کارگر
 ولیکن او سوله و سنی گیا
 کونچمی مدکونه کونی خوا
 تهنمن اوس گیا یون گیا

کیا نامدار و کلو و سنی طلب
 نه سهارا کین مره میدان اگر
 ده بوا لاکه رستم می لشکر کن
 خندنگ سستان گزینج
 پیرا که نامد شاه خنق کلکاو
 خنق سنی ان بوی هر پنج شتا
 شتابان بوی با سا غل
 کسین اومین یک شتا
 ده حصن تهنمن خنق جمد
 توسالار کانی پولادون
 غرض و سوری زور و قوت
 رما کر کی شاه خنق نی کند
 سلطه ادرینج جا کر کند
 که دوین می لوت و کند
 پهنچک یک شتا کین
 گیا پیش رستم نه مار که
 به سکر گیا خوش بر بوا
 جو خالی گنی پهلوانگی کند
 بوا خون دوان سر بوا درند
 خدای تهنمن کی انتجا
 پهرانی مین خواه فی آنکر
 کانسول میل ده گزینی
 مری تیغ بولش خا رشت
 پهر اکسی کیا سیکل شتی
 کافو سیاب لاور کویا
 غرض اس سخن چی تها
 شهابه چاق باهر نوکر

کیا نوکلان مصلحت کی
 تور حکم بوی تواب و در
 توانا خور و آرد و بیل تن
 بون بر ناوکی بوی کاکار
 طلب بهر امداد او سکوا
 بوا شامل شاه افراسیاب
 دلیران گزین عالی جوان
 که دیمان گرو کافور تها
 روان شتو دانی رستم بوا
 لگا کنی یون ای شتار
 دلیر انا یا سوری ز رگه
 گیا پهلوان گیوی سر کون
 رما کی سوری شاه پولادون
 حکم کر کی پهنچ پولادون
 کیشا تهنمن گیوی کونی
 کیا دیمان ای پهلوان چان
 سوری ز رگه رستم نامدار
 نوکر ز گردان لکی پولادون
 رما خون پر قانم مل اند
 که عاجز پر آب رستم کر بخت
 رها آفرین کی گردی گفت
 که از راهی اجس بی لک ز
 دو پار دوی سنگ بر کشت
 تهنمن کی خنق و شتی
 طلب کیمی نا کانی پهلوان
 که رستم فی دهر استا
 که تبت جانی شتار غلب

بسی فاصله نیم فرسنگ کا
لکا کنی شاهنشین کنایه
ر با دای سی تری هر چه درگاه
بودی دو نو مصر و ن گشتی هم
او نما که چه چکا او غنی گد پر
یه بهما و دین رستم از چند
کما با کی ای شاه و فراسیاب
روائی همی او سحر جی غنی
تمن کنی فی فی پی پی چون
یه سانی یون که پی ماسل تن
لکا کنی یران که شاهنشین
مناسب نمین بی توخت
لکا با تر رستم کی سبیل پنج
بفتح و غفر لکی پر مال و زر
سوا اسکی سب مال خرد

مرد کو که پیجی کوئی دوسرا
زین پگری جبکه یه سلوا
توپر کام و شوار تر بودی
لکی کرنی بر دم رشتی هم
توبیدم بهما و کشته کینه
که زس مرگیا شاه پولاد و
نمین یرینا زادی کی یه
بهما و کشتی سی جان برین
بهما گرم بازار غناش کین
بهلا کس یی چیزی گر کن
سپه لکی شاهنشین و گدیا
سوی غناش بر جوی لکا
مبدل بهما سانه جت کی
کما پیش کینه و نامور
تمن کنی که شایع و غوغا

پذیر گیا شاه فی یه سخن
کجا کجا اسکا دین کجیو
گیا کنی او اسباب دلیر
کیا زور رستم فی انجام کار
ولی و چه چار یا بد اندیش
گیا یه وی خوش تا بهما
که به رستم گدی هم نبرد
عقب لکی به چا جو گدیده
لکا کنی لشکری پولاد و
چله بهر سوی دیار سخن
هوئی اس سبب پی سید
غرض شکی بهمانی صفی
تمن کنی پولک کو با سطر
بهما شاه کینه و نامور
کیا بزن گدیو کو بطلب

پیر هست اگر شیر مل تن
توخت کو تر اوست پیجو
زود آئی گمور فی و توخت
که دشمن تا هم راز بهما
کیا کجا به خوا به پیش
گزیان بهما و دنی و دشمن
حضور او کی بی کو با بر گد
کو گدوان تو را کج بی تر
کوت زرد گنج و نام بلند
یه لکا گیا شمر یا رغن
نمین بهی پیکار مال سیاه
گزیان بهما شاه و فراسیاب
کیا ملک توران تو بهم
دیگنج و زر رستم گدیو
دو تورانی آئی سبیل کب

جنگ رستم و دیو گوان گشته نش از رستم

کمون فاصل و رطلانیک
بهما بزن آهسته ایک روز
امیران و گدوان یران یا
کسین این شوت سی آگیا
تعجب بی جت کای پیغام
کبی ایک گوان دیوین
شاجب که به با جادو کا
نمین بهر کوناب یه زین
سوی گوز جاک پیکی کند
کیا جایی تانم و بهر راز
غرض اسطرحی و دیو پی
بروز چهارم سوار دلیر

حضور او کی حاضری شب
لکی اسپ کوانی شاک
که اگر کیا گوز خنی یه کام
شره به صوا این سکن گوان
تمن کنی خرنی تب بون
یه تکلیف بی نوی کر قبا
دو غائب بهما که به پیچان
نظری ده پوشیده بهر موی
کبی تانمان گدی ناپید
بهما او سبیلان کون کج

کما ایک چوپان فی ماناگر
یکمنی لکا خضر و بل زرد
یه سنگ دین بهما دین
بهما و شت مین آشکارا گر
کدی بهما و ن سحر تن
دین لکی گز و کند و دان
بهما که مین بهما بهما و
یه بهما شت مین بل زرد
رمانین ننگ تمن کن
کیا خوابین جبکه و سلوا

سناون دین ان سنج
سخت خمر و تما جلد و زرد
که لکی مین سپان کی گوز
نمین زور مین بهر سب
لکی گنی یون شت شاه دین
و بی دیوین صورت گوز
بهما کام کج شت امیر
تمن کن بهما سوی حوران
یه و زور دین کج پیچ کج
که بی گمان دیو گوان کج
نه آرم تانمان کونی شکو
توپر لکی دیو گوان فی دنا

زهر کج شتابی بریده کیا که در میان پنج نگویند کوه که ما دیوی پنهان کنی ده اگر بجکه در میان تب نیک ز روی دلیری علم کن تیغ شناده شایسته سی پهلوان سلاح و لباس اینا کار خندان جوافه و کارش چرتا سودان سپه دار توران کا گلبدان خبری کی چو پان افرا سیاه یه بولا که رستم مرانامه بدلا کسی بی تم مقابل تو یه مردانگی دیکه چران بوی دلی تها ده نزن نزل و ان گیار کی یلغار بهر نبرد کی گزشتی شته پهر پید نیک ده سر کرده توچ توران یار طرف سی تها خبر کی که اید روانه بسوی سیاهان هوا که ما دیوی سوگندگر تو بی مرد دلیرانه آیا مقابل ده دیو یه سکه تهنن فی دالی کند جواد دیوی جسمی کی که سر جود و کما سر دیو چران هوا پهر اک جشن تخریب شدنی کیا دهی زهرم شرتان چند تو مر تلخ زن بی آرزو می طن	او شاکر تهنن کوبس یگیا جو هجوا دشمن اینا چم کی که ما استخوان ده چون سر سوی رستم که دو دوش نیک لگا قتل کنی و نمین تیغ برست که تها ستیه که ان هوا پهر سوی دیو گوان و ان هوا پهر وار و سپه و پهلوان کمین اینی گل کولیا تها ده سوی رستم که دیانت نبرد و آرمائی مرا کامه عشت سوی پکار مال بو ده ناچا کسیر گزینا بوی که تو کوئی نهی سپه نگان مقابل هوا وکی و شیر مرد چهل نامداران جنگا جنگ هوا جاده سیاحتی شت ذرا گیار پیش وکی و ده کی هوا پنی جنگ گوان شتابان هوا توای دیو آسانسی که نبرد لگا کنی رستم کی که غریب که کو کیا دیو گوان کی بند شتابی سی نزار کی بانه که تهنن کا خبر و شتابان هوا مهیا تها سباب سبب شنگ ربا دور جام می و فروز جمعی کچی خجست بسوی طن	هوا بجکه بیدار ده و طلق سمجته تها یه رستم شیر گیر اوسی یونا پاکنی پهر نزن جوافه و دوست لایا پناه یه پیدش غمبیرا که تها بعون غنایت ملطف خدا یه اوسن چشمه پر زنده گیا جو چوپان تها خبر کی که کار روان یکی گلکه هوا جل تن اوسی ویکمکه رستم نامو تها راجوی شاد و آسای یه کمکه و دین کی تیغ تیغ تهنن هوا پهر و ان شیر خبری کی رستم کی که تها ده کی شته نگردان بهت تیر سواران کو که دست که کی تها بغض و ظفر رستم پهلوان ده گلدهی او چاریل بلند پهنج که رستم ده پهلوان نمین کار مردان پکار و جو که جنگ شنگاشی هر که را یکمکه بزرگ ان پهر نزن روان بوی پهنش خبر که طلب کی که رستم زنده تها بهنم دور رستم نامو کیا عرض رستم فی یونان تهنن که خبر فی خجست کیا	لگا کنی تب بسوی یونان که بر عکس بی کار دیو شتر دیو پنهان دریا بین رستم سوی آفریننده مهر و ماه دلیر و جوافه و میاک تها کناری پهنجا ده جنگ آبا که گمور و کایینی چراگاه تها و ان اوسی گل کور که تها سوی خسر و خسر و ان نزن خروشنده و ان بوی که شتر کیا مینی او سکوت تها و خرا کیا قتل کنون کو وقت تیز نگهبان تها گل کاشام و جو سپه کی او پرین چلی جبار کیا قتل کنون که شتر ایسی گردنی چاریل سیاه هوا شتر پهر و ناسی روان سپه و اکی که کی بل خرنده خروشان هوا شل شیران که آزار دین خواب بین مرد و پهر آریامان تو برای و غا پریشان کیا مغر و دیو نمین شمشدنی اعزاز و سکیا کیا رستم پهلوان پرنشاه بوی ماکل عیش شام و جو که ای خسر و خسر و ان جان بهت نال و گنج او سکودا
--	---	--	--

مهر خزل گیا او کی ہمارا شاہ	سید کا اوردن کیا عرصہ	اک ب کی بیان نہ مزن کن	کسی کو نمازی کی مکن
کون کسین ہی عجب سنا	رفیق نیزن سپہ گرو طرف ارمان	کشتی ہی ہون نکات جنگ	

برای جنگ گرازان فحیاب شدن و رسیدن در مرغزاری و فریفته شدن
 مشیہ و خست و فریاب بر جمال نیزن ہملوان و ہمارہ بردنش بہشتان و خیر یاد
 افراسیاب نیزن با جرافقید کردن چاہ تار یک رہا کردن رستم از بند فتن سوی ریان

کہین کی ارمایان کیزد	حصو چہا تا گیتی فروز	بسان غریبان بیجا کان	لگی کنی فریاد و شور و فغان
کہ ارمان میں ہی خضر سوز	تندی کسان چن و کن از	چنوخین آشت برگ شجر	ستائی چن کم کو شام و صبح
سرم گرازدکی حکم ہی ہیا	نظر کج حال سمدیدگان	یہ خسر و فی سنا نظری و بین	سوی ہملوانان ریان بین
او ہما نیزن پور گیسو دیر	مشہ شہر صلت ہی بولا و شہ	مجھی حکم ہوا شہر ہما جو	کرون نقل خرکان و خنوخا
ولی گیو بولا کہ اسی شہر یا	یہ کارآزمودہ نہیں نہیا	یہ سنگد لگا کنی گرد و لہ	جوان چن لیکن تبدیو تہ
یہ لکمر دین نیزن ہملوان	ہوا شاہی ہوئی صورت	ولی او کی ہواہ گر گین گیا	بجاکہ جاندار کشور کشا
گرازدکی شہی میں پہنچا وہ	گرازان قابل ہوئی آکی تب	گرازدکی نیزن ہوا ہمزہ	لگا کنی شیریل شہر مرد
نہ رہا گر گین مردگان تنہا	فقط وہ جوان گرم پکار تہا	گرازا کیا یا سوی ہملوان	کہ پارہ کیا جوش پریشان
دین کبھی خیر آب گون	دلادری او کو کیا غرق و غم	غرض اسطرحی گزرت و رفت	ہزار دن کی کشتہ ہجاکہ جنگ
گرازان غنخا کو تو کل کر	کیا دشت کے مجروح نہ سر	لگا دی مان گن ہی چارہ	جلے سب گرازان بیچارہ
بفتح و ظفر خرم و شادمان	رہا جاکے بہرشت میں ہملوان	کئی روز شغول عشرت تہا	پہراک زر گین اوس کسا
کہ ہما دشت جلی کی شگفتا	ہراک ملک کی شگفتہ دین	مشہ ہی کی خست او کیا	نہیں و کش او کی مدد تہا
وہ ہر حال کی تھی مان کس کو	ایسی سادہ اپنی کئی شعلہ غر	یہ گزرتے تھے کیا جہت تہا	لگی کنی تہا کی بکشتہ لگان
کہ صحر میں ہی اندون تہا	برہی سیر اسحا قاست گزین	ہراک فی مشیہ کی تعویض	بیان جنگ او کی تو سبک
سنا و صفت ہما و خسا کا	ہوا دل ہی شتاق ویدا کا	جو پہنچا وہاں نیزن نامور	تویو دوسری او کو سکا و نظر
کہ تھی ہوئی ہی نیاز واد	ایسی سادہ اپنی کئی دل با	کنیزان چن پر امن تہا	ستاری ہو چن گرازدکی
ہمایاں مان تہا چنگ و	مسل و سر و نیاز و جلم و سر	کیا نیزن گر جب متصل	ہوا کشیدہ تہا بیکہ واد
ہوا ہملوان عاشق و مستان	ہوئی وستان عاشق ہملوان	لگی کنی وہ غیرت مہا تہا	کہ ہی اقد و فتن و فراسیا
کہ کوئی نہیں آسکی ہی ہما	عجب ہی کہ میشہ اور تہا	چلا آیا اسطرحی ہی خط	نہر گز کیا کچھ ہی آسکی تہا
خیر و فی دایہ ہی ہر یو کیا	کہ تو اس لگی خسا پاس تہا	شتاب س ہی حوالہ دیا	کہ یہ لگی پہنچا ہی کینز دہر

دو کاغذ سدود آیا نظر جو دیکھا پہنچا در خانہ پر بچہ جنگ و فتنہ رود تماشایین شدنشاہ توران کی بیگم کہ یہ سچا تو خوش گزشتہ نہیں کوئی اسدم و دگر دلیر آیا در خانہ پر مقابل ہو چکے کوئی جوان تو نیکی کر کی جی گریکبار جو دیکھا کہ نیرن دلیر جوان کیا ساتھ نیرن کی عمدہ اوس لیگیا سوسو آریا گیا و دگر فضا جت پیشخت لگا کئی نیرن کدھی بجو ہر بار گم ہو گیا نامگان یہ کجاک ہوا کہ ہو کا گذر پری فی پہنچا غضب کیا اثری فتنوں کی درمیں خط نہیں ہے پخت گشتہ تھا تو وہ جی کہ باز در تیغ و خنجر نہیں است ترسخن نہما مراستہ کرنا کچھ سان نہما دلیران ترکان جنگی سوا رہی ز نمرہ تر کونسی گراں سوا لگا کئی کہنچہ اسکو بے اور باز خستہ فانی کوئی یار تھا با نبودہ دیکھا تو حیران ہوا	شکستہ کیا در کو پہر زود تر تو اک مر و بیگناہ آیا نظر سید جو چہ پرستندگ یہمان اسطرحی گزشتہ کر دین اسطرح ساتھ کینک جہان نیرن س نگہدار خروشان آئی جو کشتیر انکو کو دی سر پناہ دین گنا چلوں ساتھ تیری سوسو شہلا کر کی کشتہ لشکر کوایت گنا ایا اوس سی وہ خنجر آبد کشان سر پہ پہنچا خنجر کشاہہ توران ای پیشخت بجوا گرازان میں آیا اور سوی شہت آیا قص کنا اور ای گئی مجبورو مان آنکر کہ مجبور عاری میں شہلا پریر ہو جی لی گئی اپنی گھر اک جی کیا یون اسیر اگر اسپرک تاشا سید جنگ تو جان نہ ہو دیکھا انجام کا ولی تیری داماد کی دغا مقابل مری کر شہلا کید تو ت کہ چھی نیرن نامہ مگون پخت کو تو نگہ سار کر خدا لیکان اسکا مدد گنا چہ نیرن دیشہ فی سنگر کما	گیا اندرون محل کینخواہ فیزہ جی اور وچوان بکنا یہ دیکھا کہ شہزادہ کینہہ جو ہو اسکی نیرن گشتہ ہو پخت گشتہ انجام کار یہ کمکو دین لی نام خدا کہ نیرن ہو نکلن ہو گرو میں اس خنجر پہنچا لی گنا روشاہ ہو چہ نیرن ستم گرفتار کر ناجی دشوار تر ہو ایتسی جگہ خنجر جدا نہو طالع نیک یا دراکر تر کہ کو تہ توران میں نامہ لگا کر کی صید گنا کئی جنگ ہو خفتہ میں پہر نیرن پخت نمودا پر پہنچا توران ہو عماری میں جی جی جی نہیں سہن نہما میر گنا لگا کئی پہر شاہ توران یا اور بے ست بستہ شانی سہنی جت گشتہ انور اسپا تو اک توسن گزرا بے جی تاشا تو پہر دیکہ سید جنگ ہو ایتسی جنگی انور اسپا اوس لیگیا وہو سی جت سنگو سار سار کنا کی گنا اک بار و نہ بلدی یہاں اور	گیا پہر اور دہری جہر شک بہر ملی حجابانہ میں باد خواہ ہو انورہ زن کو کچھ کون لگا کئی کساکر دین سچ و نا نہر گز موافق رہا روزگار ایا کہنچہ خنجر کسوی میں شجاعت کی پیشی کاک زو شہ بہت مار دگر کو بی غرق خون شفاعت کدی تو مری کنا کہ مری یا اب اسنی باندی کر گرفتار نیرن کو اوسدم کیا تو ہر گز نہ کچھ کام آوی ہنر شہستان میں کطرح جانہا ہو خوشی ہی میرچہ نیرن زو شک ہوئی خفتہ گویا مری یا پخت عماری الگ و سہن نمایان ہو پڑا اور پلٹون پری فی گنا نہ آو دھو عیسیا سی جی شک کہ ایت پخت گشتہ ہر روزگار یہ گشتہ رستا کینا سی یہاں دلیران پہلوان فی جت اکو کملان اپنی دلیر جی کہ دن قتل سکو ہر نا کنا یہ شہزادہ کینہہ جی شتاب کیا خلق فی لگی انہو تب کہ پران و دہر گیا نامگان ہلاک جی کچھ مری سکر
--	---	---	---

یہ کہ مکروہ سردار و الانحیاء:

کاشانه کی ریاضی طای پسند
اگر تاج جاسی تو بخون جگر
ذر اوسین کز خوف زردی دل
ولی بهرین کتابین کز دل
تو پر کز او شمایا سلفا فاد
که کیسی گرفتار بنده گران
بزرگداری سکه نیجا گزیند
نزد زمار اسلیمین کزینک
سناج توانس کز کعبه جوی
کیا عرض تو بچی شیراز رسا
کیا شنی دوزخ گدگسی بر
جو کچا تانسانا اسکو علم
چو آتو کار ز فید ورس
لکها چنی کمر گزین تاج
کز دیک ارمان چهرای ناخو
بهوی انسی هم کمر چکان
طوب ساز و شادان کزینک
ششمان هوا یزین ناخو
گر می کی سر کمار و چین
ششمان همدین نفس کنان
جو در کیمون قصه مریدانی
یه تومن چو یاسولایا رسا
اگر خار بنج و بلا ناگان
که شش کینچ اسپر تواب کچو
یه گزین سی بولا بانگ شت
کیا چشم دل می مری غزل

شستابی گسایش از رسیده

بنیادینہ کیسے
 نیشہ شائستگی میں جسکے کما
 جوہر ہے اس کی دیکھا لطف
 کسی بار خوشی میں بیٹنی پسند
 کہ گنیں سیاش کو تازہ نہ کر
 تو دنیا میں سوا وہ نام نہ
 پس سکر چور وہید اوسے
 اور اک دیو اگو اسے
 فیزہ کو بھی مہاسی سے
 کیا قید نہ گولہ بادی کا
 کہ دھڑپ ایذا نہ کیسی روا
 سب سے محبت کی وجہ
 وہ نیز کہ روز رفتنی تھی
 سنو کا سار جی ان کو
 کہان ہی تباہین پہلو
 جھونپی تو اک میشہ کا نظر
 ملائی گرازان غوغا
 بیابان میں اک گورا کا نظر
 سوی زمین آیا وہ پتھر
 دیکھن ہو اگر وہ مہاسی
 نزشاہی نہ کیا پادشاہ
 جہولان مراحت نہ دیکھن
 یکسکر خنما ہی اعتبار
 یہ چاہا کہ گنیں بد کنش کا
 اسی پیش کہ خضر و نادر
 کہ توئی گیا ستامری پور کو
 کہی جی تو اب کہ گنگ

گزومش تو کربابی کیا عدا
 تو بود لاکر ای شاه عالمی بهم
 نه شنودا جواب بشه ارجمند
 دشت بلالو نگر بار و در
 بهلا پر بین چاراب کیا کرد
 کما شام فی اپنی دامان
 بیابان و سینہ جادو ساجی
 نکو ساجی سینہ نکو ساجی
 کنه بین کی کما سنہ پنگ
 گزند اسکو سنجائی مست شہا
 رہی جانی نزدیک در سپاہ
 کو کرا کدو چن آب پی کما ساجی
 کر کر گین گیا سوری ایران
 میراز زمان مرید کر عیان
 پڑی بیجا سنی بریدہ شجر
 کیا دشت کو سنی فو کما ساجی
 پسندیدم خرم خوب تر
 خروشان مجنہ چن زنبیل
 عقب و سکی تمایزین پهلوان
 نیکو کی کعبہ صوم پهلوان
 کئی دن جوادان امت
 جوا گوی بی اختیار اشکبار
 کر خنجر ز سحر سحر جدا
 تو جالیکی ای پور فرخ شعاع
 کمان گم کیا توفی ای کینه
 ملاؤن کی خاک مین کی

تجی بچاؤن پیش سرور
 پیر بال گر گین کچر پریدار
 ہوا نیلون سر سر جہا
 کیا عرض ای شاہ گیتی کشا
 اوی کر کی گم آپا یا بیا
 بچو تو سن نزن پہلو ان
 یہ سکر ہوا شاہ اندوین
 پہاوال گر گین کچر جہا
 کیا شہ فی پر جہا ان
 کہ تو راغین ہی زندہ وہا
 سوی ملک توران کچر جہا
 یکت تو تہا سر و پا کین
 کما شاہ فی پر کہ ای ناما
 سباد انودی اگر گتے
 نظامہ کردن جام گیتی نا
 جہا غنیم تو جوب ملک جی
 روانی کی گوی فی چارو
 جو نور فرخ ہیو جلوہ گر
 جو خسر فی دیکما اتی تورا
 ستاری جہا نیا تہا لک
 نشان نزن نامور کین
 کہ نزن کنوین میں تہا
 کیا شہ فی پر گیتی نزن
 نہ اندیشہ کہ کہ خدا نظر
 کہ جاتون چہر الاون کین
 مرانہ لیا سوی جہا
 اوی کی نامہ دیا شاہ کا

اوی س حقیقت فی کین
 اوی لچھی بانسی و کشا
 جہا دین پیش انجا
 مری سرہ اتی یکا یک کشا
 یہ گین بدیش ملک کشا
 نین درین کا ہر کشا
 لگا گوی کنی خسر دین
 وہ نہ وہہ کرنی لگا لگا
 کما دیکما و احان کین
 ولی ہی گرفتار بندہ گران
 وہاں کی کونوئی کین
 ولی گویو تہا نہ ہر گین
 چنی جو جہا ہر جہا
 تو کشا کیو جہا ہی کشا
 کہ دریافت لہا ہر گین
 بدیش شہ دولت و کشا
 کین تاکہ پین کین جہا
 تو پین کشا کشا زنامو
 پریشان دل و مضطر دیا
 لگی تہی و دوس عالم میں
 پیر دیا رہتا تہا گین
 بدیش دغاوری کین
 تہا پور زہہ ہی پہلو
 کہ آری رما چو کی تہا
 لگا کنی خسر گوی پہلو
 کہ آوی و سان تہا پہلو
 سب لہا نزن کین

شہابی سی پر کشا کین
 دو صد تہا فی لگا کین
 گویا گویا لگا کین
 مرا ای تہا ایک نو
 کین ہی ہر کشا کین
 چنخ واد کو مری ہی شہا
 کہ گین تہا کین
 شہنشاہ فی گین کین
 لگا کین و حاکم کین
 یہ سکر کما شہ فی پر کین
 چہ الاون کین اب بند
 کہ آخر شہا کین لگا
 کشا کین و سکا کین
 تو نور و کما جہا تہا
 جہا گین و دان کین
 یہ کما گین پہلو ان کین
 ہوئی ہر و تہا کین
 گویا گویا جہا کین
 طلب کین ہر جہا کین
 بہت غری تہا کین
 سوی کشا گین گین
 اورا کین و کین
 لگا چہا کین قید کین
 وہہ و لا کای خسر و
 کین کین و کین
 ہو گویا نامہ شہا
 زبان کین و کین

کرون مری جہا کین
 کیا شہ گین کین
 جہا کین دل کین
 کہ دل کین و کین
 کہ سکر و اس کین
 کہ گین فی کین
 سنا تہا کین شہا
 کیا پور کین بندہ گران
 لگی کنی خسر شہا
 کہ کچر جہا کین
 ملاؤن کین تہا کین
 اوی کچر ہی زہا کین
 خبر دین کین کین
 کہ کین نور و کین
 و عادی کای کین
 وین ہر و ان کین
 و لکین کین کین
 دل زار کین او کین
 لگا و کین شہا کین
 سوی کین کین
 پری کین کین
 کین کین کین
 سلاسل ہی کین
 شہابی کین کین
 کین کین کین
 کین کین کین
 کین کین کین

بسیار سخن فی پاسخ دیا بستدستی که پیوسته در مهری در می بیند خسته تو که هیچ غم و غم از دست بروز چهارم بسیاران گهی او سکی لانی کوشت بشایا متعق کو او سخت هرگاه گردان ایران یا که تیری سوا ای یل ناما که ای شاه شایان و بی مین کز چوشت زبون او زمین سایه بجا بنشین تو ایسانو ماکای دوچ و نا که آسان یه کار شکل شتا جو تیار یکدست سامان پراز جلدی سید صید نیز اگر شتر اقصه هر و ده پنی هوئی جامه کاروان با که کی ای گرد خنده که لیتا خطای بیای مختور کیام عرض ستم فی پهلوان یه ستم کوسر فی پاسخ دیا کردن در زگرین بیای و دیگر هوئی قیل و کی سپر کوئی شهنشاهان و ده هوادل کجوب میل خور و ده پهلوان غایب با نرس	کدامی گویم از اراده شما نشین جان پهلوان که چون پنی کار زمین که بسته که لاون با که کی و سکت روانه هو اسر ستم سرفرا و د آبا تو خسر هو اشادمان و ده شتا تو کینه و نامو نخمس افکنی گرم میل نه نشین جان رو گریه مان تو ای پهلوان اک چاکر کترین چو پهلوانان زمین انب روان یکی هو شتا جنگ کری قتل زمین افر سب ملی دستافوس افر سب تو ستم روان ای تو مستاع گردان یه پاکیزه پراز خنده خوب و خواجه بنی سب بصورت ساربا مجمعی بل بیای پهلوان ترا نام پیش خدا و تخت مختور شتا که پهلوان که یه پیشی بی دل زمین ملان تن و سکت و حکم شفته بیای پهلوان مقام او بیای پهلوان سوی شتا که در پهلوان که او ستم ستم ستم ستم	کدامی بیای پهلوان ولی یزیدان موکا به حال هر این پهلوان چو ستم یه کما چنگ می دفر و جز نزدیک پهلوان و ده شتا جو هر سب هو اسر ستم گردان پنی زمین پهلوان زمین بوسه و دیگر و ده اگر ستم ای تیر ستم نشین کما خسر و کما شتم یه پهلوان ششایان بشل و ده یه ستم و ده شتا گر انما یه شتا و ده شتر پراز پهلوان یلان نر دانا یک ستم شتم فی جبا قهر یه کما ستم فی پاسخ کیا یه سخن گردونی جبا که کما کما بشل که یزیدان موکا به پهلوان شتم فی پاسخ و ده ستم جو ستم فی پاسخ کما ستم	یه ستمی زنده پهلوان یه ستمی ای کما هری و ده نر دانا یه ستمی ای کما تو و ده ستم و ده ستم کما تو یه شتا گوارا تو کما و ده شتا یه ستمی یلان فی جبا سپاه گران گردانی تیر ای میا کیا خشت و ده شتر تخاف هر اقلیم گیی پهلوان یه کما کما و ده هوئی پهلوان هری و ده تو یه شتا هو اسر ستم جما شتا اقامت گردانی مختور و ده نهایت بی پهلوان
--	---	--	---

ولیکن بخانایه کچه زینهار یہ پیران کو رسم فی پانچ ہوا الکی دارد تیری شہرت نمین مال خمیہ تیار کچہ تب آئی حضور شہ نامو نیزونی چیب کیا پی خبر کما یونکای مر دھالی گھر کلاب تک شکی ہو چار گھر ہو چا غصب تہ نام جو کہ ہو چہ قح اک مر دہزار گان نیزو الکی رونی پوزار زار نمین چاہی سرد و چہ یہ آئین ایرانی ہی دور پہ آتہ یک با لکی غائب نیزو الکی کنی کی فغان محبت سی بڑک ای ناو کمون کیا میں حال بڑک بنی الکی بڑوچون شہ دلا سہ است یاک ہر ملان وہ طور اوشی رسم غما کچہ نیزونی جا کر دیاجب حمام کبا قہقہا دیکہ انکشتری وہ ہولار کی راتو گورنمان ولیاب تک سی توپی بڑک کیا یونک فیرونی اوسک بیان یقین ہی کہ رسم ہی کارو کئی کسی جو کچہ تودہ کچہ	کہ یہ شخص ہی رسم نامو کہ باز گان خمین ایران کہ تو صاحب ادبی و چہ کسیا خمین کسی بچا کچہ خریدار ویدا و اسپ و گہ ہوئی تب شتابان و شک کتے کچہ کی گورنما کی خبر کسی فی نیچا رہ کی فی خبر کما روروی مری و دیو نسر دار خمین کچہ پهلوان ہوئی ویدہ زارسی اشکبا کمر ورتک و برو چہ کیچا گانکی نہوچین خبر ہوئی جو کہ قمار چہ قوس کرون ال پانیا کین ایچ پری انفر تحت سی دور پڑا ناگان رکی غصیب فغان الکی کچی ہی سہ انکا کنی اوس کہ الکی بیان یہ سکہ تہمتن فی اوسک کما ہو اینین پهلوان و کام الکی کنی و دیو ہر شک لو الکی تری میں ہر چہ واجب ہی کسی ی پهلوان کراچی ایرانی ال کارو رہائی کوہی کی بیا بیان تفاضل کو رواہ است و کچہ	لکا پوتی ای رسم جوان رکمون پوتی ای سوز وہ ہولاک تو شہرتن مالکی رہ ہوئی جبکہ اگا و پرو جان ہو اگر کم بازار سو داگر سوی رسم گردانی دول خبر نیرن نامور کی خمین وہ ہی جوان گیو کا پوت نمین کچہ دبار میں شک نمین گو گو دوزی سہلے الکی کنی یون کینچا لک کیچا رہ ہون رسم و دیو سر رحم سی پوتن و دیو بیان کہ کوکون کچی ہی نا نیزو ہون میں خشتو کچہ پڑن ہونین ہر سچا لک وہ اک چا و نا کیسین و چہ کنوینک ہن پری ننگ تو پچا سکی کی کچہ کچہ کیچا توہی مرغ بیان نا وہ خاتم جو رسم کی تھی کچہ کہ ہر دوز کچہ پچا نا تو نیزو یہ بولی کین کی کیا وہ ہولاک الکی گنج الارقام طعام کوئی تری ای ہی یہ پچا اوس ای مرد و نا شہابان ہوئی دہائی و نا	تو ہی کون کیا کما فی بہان شباع گرا نایہ و دل پسند مری پاس بشوق کی لکی کہ ایرانی آئی ال کارو ہر اک خوس کنی دمان شہ دو دید و گہ بارنا کہ کنان نیزو چہ مگر سوی ایران و دیو پڑا قید میں سخت مجور سہ کسی چہ واقف نمین نہیا نیزو نیر اوقناحی سہ کیچا لکی پری کر نچا پڑان دلش خمیدہ پڑ یہ ہولاک نیر سپہر برین ہو از و کیون حاضر افکا کیا گردش آسمان فی خراب لکھا ساقضانی ہی سر پڑا ستدہ و چہ پر کید سہ کیا سنگ کا جوا سہ وہ پنچا و سی جہ جہ کئی برمین ای انکو تھی کیا یکسو و نا و جہ الکی گے سبب کیا جوا سہ کچہ تری شہرتن ال جان کچہ کما فی توہی لک لائی طعام سناحت نیرن فی شہ توہ نیرن گوہر کچہ تھمتن ہی پنچام نیرن کما
--	--	---	---

یہ کلمہ بفرمان رستم و دستان یہ بہت گردان جنگ آزم پاشنگ جاکسی و شمشیر اگر تار زرخیز پایا اوست کہ کینچ بہت تونی رنج و کہ تا اوستہ معلوم ہو چرخ وگر نہ کمین گی یہ تورانیان گلکانی یون نیزن نامدا کیا سنج ہر چند رستم نی زردی دلیری شتابان سپاہی اوتکی ہوئی اگر کھن یہ آواز دی جاکی دلیزیر فراسوج دل میں کہ جورا یہ آواز جنگ لہندہ نظر اب پہراک نامہ نین پیچہر کو سوار سکی کتنی پیچہر گان سپہیلی آتاپی کارزار سبارنگا کرنی رستم طلب کہا کہ کرا می شاہ افراسیاب کئی بار ویکہاچی تونی شمشیر زبون سخت ترین شمشیر کہا می ماران توران چین زبان برون نامی شمشیر سواران تارن ایران ہوئی شمشیر تورانیان شمشیر گیا اوسکی دنبال رستم و دستان زرد مال اسباب افراسیاب	رہی وہ پری پیکر دستان سر چاہ پروہ دلاور گیا بل اوسکی صدی سی توران گلی شمشیری لگا یا اوست نیزہ کو تو لیکلی جاہا سنی کہا کہ یہاں رستم چل تن کہ نامر و تمار رستم معلوم نجان تھی چہر کر نہ نما گیا سانی رستم کی وہ ناو مقابل مان پاسبانان دلیکن ہوئی شمشیر کھن کس نی تو می شاہ بیدار رو کون رکشا ہی داماد گیزان ہوا شاہ افراسیاب پہرا و پاسی لیکریل نامجو کسین آپ ہراہ ایران ہو اسکی رستم ہی دویژن کہ ہو چہرہ زانکی کوئی آپ اگر چہ تری فوج ہی جوتا کہ دی تری تنہا ہر شمشیر تو آیا بحث یمان بی کا نوا یہ ہی زردم گہا می شمشیر نہ ایران زندہ رہی کہ سوار ہوئی گرم پیکار باجمہان رہی غالب ایرانیاں سیر دو فرسنگ مانند شیران گیا لیکلی بہرہو بی رستم شمشیر	کئی نصفت شبانہ چرخ دہن کچل کچل رکشا تارنگ کشتین جن جوہر تارنگ وہ زرخیز توی دویژن سیر کرون ایکم خون کون شمشیر اسی تری نیزن کو کر کی ربا جو مانند زردان یمان نگر چلون سانی تری میں انشیر غرض رستم نیزن معلوم کیا پاسبانوں کو کسیر ملاک ہو اوسر دستان رستم نامدا کشتین جن جوہر تارنگ تلا نی کو نیزن کی آسین پہنچا کہ شمشیر نی انزور ہراک گرد لیکریل نامجو یلان نی کیا جاکلی آرام خوا ہزار اوسکی ہراہ ہی معلوم مقابل نہ آیا کوئی زیندار ولی سانی سیری نہیں جنگ دلیری تری ہر دویژن سیر ہو اسکی شمشیر افراسیاب دلیرانہم گرم پیکار ہو سنی شمشیر دستان نی لگا شمشیر شمشیر نی لیکر دویژن گشت ہو اوستہ سیدان کچل کچل کیمی شمشیر دستان سینا جاکہ یہ فرود دلو	شتمن فی اوسفت بانہر دیا پینک و سکو اوشا پینک کھا لادسی ذل کرو بانہر کھا کمنی نیزن ہی پھر نامو بسوی شمشیر افراسیاب دلیرانہ سانی اب لیکریا شبشب ہوا خون ہی کسیر کرون چلیکی تورانیان ہی نیزن سوی قلعہ باہفت جنگ کئی قلعہ میں پروہ چرخ سوی غاٹہ شاہ توران یا ہوا بند ہی آج باری ربا مرانام ہی رستم معلوم شیرت اک گز مارا دہن شبستان ہی لیکریا کچل دلیکن دم صبح افراسیاب نیر دازمان جنگ آور شتمن فی کینچا بہت شمشیر کہ کو نہیں ہی شمشیر بہت آرمائی سپہ فی جس سوارانی بولای کر کی عتاب کہ یہ نیزن سیمہ جنگ ہوئی کھا کورسوی رستم کئی قتل تکران بہت شمشیر گیا سوی میں نامی شمشیر پہرا باہفت و ظفر نامدا ہوا شاہ کچل کچل کچل
---	--	---	---

اگر کسی پادشاه را مایلان تمام تسلی کند با صد خوشی می گویا شیرینی و ادب و نیکو بخت همه در خاطر می نهد و غم	هر کس که یکبار و یکبار شناختن او را که ستم کرد نگی و غم و اندوه و غم نگی و غم و اندوه و غم	گیا که زردی که گاه پناه دعا و شایسته تمنی می شناسد پادشاه و کینه و چاک و من هر کس که غم و اندوه و غم	تو اگر چه اندر گشته پناه شفقتی که لایا می بیند هر کس که غم و اندوه و غم سبب قصد بر روی پهلوان
--	---	---	--

جنگ کردن بر زو بار ستم رسیدن فراسیاب ایران و رفتن کجسته بر قباله او بافوج گران و شکست خوردن فراسیاب و باز رفتن بطرف توران

چون نام هر که رسد خط کوی بادشاه و غنیمت و نیکو بخت بهر آن کس که در طلب کار است روانه بویا می رسد هر دو	سوی چین گشتا و فراسیاب تسلی جان و نیکو بخت پایا و اوی و کوهی و نیکو بخت دیکه خدا می جوئی بار واد	تو که خط را هر کس که چون سناچی ملن می که در ویران هر کس که در ویران و نیکو بخت خدا جان می تا کوهی و نیکو بخت	تسلی جان و نیکو بخت کسین که سوار گشتا و نیکو بخت چون گشتا و نیکو بخت نمیدان که معلوم نام نشان
چو پدید او این توشا بشناس هر ایک دشمن می ستم و نیکو بخت اگر به نمدوی تو جز آن نیست سناجبت بر روی تشنه گشتا	هر نام داری بر زو و کما دلیری و هر کس که نیکو بخت که هر کس که نیکو بخت که هر کس که نیکو بخت	چو دیکه اوی شایسته نیکو بخت مجمعی شتاب و نیکو بخت لگن می به یکبار که نیکو بخت تو که گشتا و نیکو بخت	روان سناجبت و نیکو بخت پراگنده خاطر و نیکو بخت تسلی جان و نیکو بخت تری مایل بر نیکو بخت
لگن کس سالار عالی و قفا تا او سپهر جوگر و نیکو بخت که سید انصاف و نیکو بخت نمیدان می اگر زرم کی نیکو بخت	هر یک تن می مانده و نیکو بخت نه هر کس که نیکو بخت تو صد کوه و نیکو بخت که کما نام و نیکو بخت	تو که گشتا و نیکو بخت سپهری و نیکو بخت نمیدان که نیکو بخت کما به نیکو بخت	بجای اگر کوه و نیکو بخت کما شایسته و نیکو بخت که در و نیکو بخت نمیدان که نیکو بخت
تو در نیکو بخت و نیکو بخت تسلی جان و نیکو بخت بهر آن کس که نیکو بخت بهر آن کس که نیکو بخت	هر کس که نیکو بخت که هر کس که نیکو بخت که هر کس که نیکو بخت که هر کس که نیکو بخت	که هر کس که نیکو بخت که هر کس که نیکو بخت که هر کس که نیکو بخت که هر کس که نیکو بخت	که هر کس که نیکو بخت که هر کس که نیکو بخت که هر کس که نیکو بخت که هر کس که نیکو بخت

ای که ز دی اونی شکر گشت
 ده بولاند ستمی چون فرزند
 قوی که در آن محض اورجی خیز
 ندیکین ذرا لایق کار شست
 طلب کی مردان صاحب
 اسما ده جوانان زور آزما
 بنیر دی سپنج ده نام
 جوا ستادین میری بنیر ملا
 کدی رستی کچر اس فرخ
 دشت و تنه دجست لیر
 هوا ستادین سکی افراسیا
 که بنیر شکرانی بران
 بواشا دمان و توران یک
 کسانا دارونی پیر یونک
 بواشا سی خصلت بل شیر
 عقبت ی جین بصدور ش
 گئی سهر زبوی نامدار
 گئی سوی ایران یو جیدم خمر
 تعجب که ابوی تورانیا
 کیا شد فی خصلت بعد ش
 عقب ابکی شنبی بعد در
 بونی اگر دشت و جنگ کل
 فریز زرا و طوس میدان
 جوا شادمان شاه توران یک
 جوا غضب ستم پهلوان
 فریز زرا و طوس کو کرنا
 اگر نصف شنب که بنیران

کسانا داران تورانکلو پست
 مری مکی یوست پست بلند
 مکده مفت جان عزیز لایق
 موافق نه بر دی ز شکار
 یه بولا که بر زو کو اب و در
 لگی کرنی تعلیم صحیح و مسا
 زبون در کورتا تما استوان
 کسی تو نمیدانده لایق
 یه گفتار یی اسرا پاد رگا
 حضور و کی اکر پشته یی
 دیانچ بر زو کو پیر جوا
 سوی خمر و ستم پهلوان
 طلب کی بهجت گزینکا
 کرد اسکی فرمان یی در زو
 بهشت لکی سلمان جنگ ند
 به بنیران بون یک سپا گون
 سواران جنگی لری ده
 تو بولایه خیمه و نامور
 برای غی غاسوی بران
 روانی بوی بر دو نام آور
 همانا که خیمه و نامور
 که جیسا نمین موسی کچر یان
 جوا یی مقابل تو اکر لایق
 هوا غمزه خمر و نامدار
 لگا کنی ای خمر خوران
 تری پاس لایق و خصلت خدا
 اسیران بنیر بلایسی جوا

تو دوان دارونکی هس ستم
 بویا یسخ او یی که انجی شیر
 یسنگ گپا شیرین فراسیا
 تنی اور تیار انجا کام
 بنیر پهلوانی کی سکالاکو
 بعلم و سهر ده یگانچه هوا
 غرض بر زو یی پهلوان
 سنی شاپوران یی پست
 ده بولی شمار زو یی پست
 شنب فریز زو کو یی پست
 لگا کنی بر زو کو انجی دشت
 نه خمر و سهر یی پست
 یه بولا کرای بنیر
 ده بنیر جوا لایق برین
 یه بولا سیمدار توران یک
 دوسه و از جنگ و زو
 شتابان و آتشی پست
 که گردان یان گزنی پست
 فریز زرا و طوس کو پست
 سواران جنگی و دوان کا
 فریز زرا و طوس فرج جب
 بونی فرج ایرانکلو پست
 او دمان یک بر زو کو یی
 طلب ستم نامور کو کیا
 تو که جیسا خمر و نامور
 یه کمال یک ستم جنگ
 یه سها که بر زو کی خمر

بولیر سیم اونی فرزند
 بنیر پهلوانی کی کشتای یان
 صلاح و طلب کی لایق
 متیاسکی بعد از این شهر
 کرد و کوشش و جد پیر و در
 سهر و دوان زمانه جوا
 لگا کنی ای شکر گزینی
 لگا بوی جی پهلوان سنی
 نمین آدمی ایک یی پست
 غرض زرم کو ده بنیر
 مری سانیکی قصیر اس
 گردن شکواید اکلان و زو
 تو با صد طرب بشید لایق
 تو یکسره بوی کرد و فرما
 که ز بنیر شنب و زو کو یی
 که جوا تنی اور یا مان کلان
 سپهدار باشک و یکران
 نهوتی تنی زو کو پست
 یی جنگ گردان فراسیا
 کسی سانه او لکی ده و زرا
 لگی سانی فرج بر زو کی
 سواران توران یی خیر
 به بند گردان و کوبه کیا
 یه احوال خمر و دوان
 سوی پهلوانان فراسیا
 بولی ایگیا سانی ستم
 جودیکما تو بنیران شاه

سخت ترین بی از اسپا فره زاد طوشت پیشت اسیران کو پهلنگی مردان او تها ایک کاپی کشته و ده بندگان درسی سر سر ایدی من شاه توران که ده گرگ بود کا تمقن مگر که یک کسب جاسوی ز رنگ سناجب که خسرونی شونوفا نفر کی بزوی ملک کوه تری سر کو توران مگر مجاوی که یکسکندری شمر یک کسکروین با تیرین گمان پیاپی هوئی بارش تیر پر بست دینک ضرب سپهر کیا دور مانا پیکر که کمر تمقن فی جان پرا یک کوه ولی از در قفل و نعم و ذکا تمقن سی بزوی کسکی لگا تری دست و سر کوه نیکو یہ بزوی اندیشه دل من کیا پهرانی من آخر پوار تیر بهم چپ پذیرا بود ای سخن جر بزوی گپایش افروسیا مقابل جواجی آج آن که نمین و کسک پکار غنی و غم یگفتار که تا بزاد و دیر	خوشی سی بی بی سانی شرا مهری یون ندی شری شرا که مشغور تها او کوه کمانها شتابان بود اکرستم نامور شکسته کی یک طرف بیشه یہ چا بود کوفی گردان اسیر و کوه جلی گیا آنکه دوین آنکری زدی کوینه کتاب که ای ستم پهلوان قوی تیر بود جنگ جو سهمیو تکم جک الو برست مری ساد مت مند پهلوان خدا یک لک الاسوی پهلوان ناک تیر برگز بودا کارگر القی قیامت تیری ماجر که تها دوال کمر ستر مواضبی گزنی کس تیر تمقن فی کوه طور ایسا کیا عجب بی ای گر چنگان یہ سکر تمقن فی اس کی سبادا که گر زور و راز ما لگا کسکی بزوی ستم که آب توپر مزور و ستم مل تن توبو لگا ای شاه علی بابا که تها ننگ نولاد بی شتر مرا دل بی دوق نومی دو که چکا بیان اب بود ستر	چپ است با خا شادان یک کمان بی دیکو دشت شاه نگبان جوا غافل جوا شین او تها دوسکی دگ ستم مل غرض بادل خرم و شادان و ده بندی جوتی بیان نیکو دم صبح که کوه دست چناب خروشان بودید انین کجی توبرزوی اب جلی کوه نیکو کمانه زن بودی کمانه لگا کسکی بزوی که ای پهلوان اگر قوی آتش تو شین بود تمقن فی بی تیر ما و چون بهم پر هوئی لکلی گرگز هوئی گر ز پر خرم شال کمان طرح شیر خرو که کی شو بود دست بکار قوی سپر نر بزوی پرگز بودا آشکار لگتا مگر گرگز کوه پر مجی رنج کیا بودی گرگز رهاب کسکی نم گرگز هوئی اسپ جی بودا نیکو گئی رزم که سکی خیمه گار کجه مجی زور پر استنه تها تن سخت پرا دیکو چنگ نمین کجه معلوم پذیرند ایده پیش خسرو ستر گما	شسته بین بران جز و دوان کرون قتل شکل سید و شکار تمقن فی کسینا تیر تیغ کین سر ایدی و دین فی نیک لگی پیش خسرو دنا کوه دنا پسدا سکر یه کسکی لگا لگا کسکی بزوی افروسیا که ای ستم با سانی سپر آ یہ سکر گپا سلیتن بید رنگ که جاتی تمقن بین آیا لیر توپی بر دیر بین چون نمین اب لگی آتش کوه هوئی اسطح دینک گر کم نیر داز ماهر و جنگ و دنا هو اسیل شتی انوسین پهلوان پهراک گرگز بزوی مارا بزا هو ایلالم ستم نامور که خسته بودا دست جنگی حوا توبس بزوی که تها دوی ستر که چون سخت نر کوه ابر ستر خطای اگر جی غافل بران رکسور زور و دنا پهلوان هوئی جالی آسود و کسک ستر ولی طر ذاک گر زور و راز ما هو اکا گرگز نرگز و دنگ ملی خاک بین کون انجام کار توبا خیم ترش سی کسکی لگا
--	---	--	--

مری طبعه کجاست
نمین ابرو ناظر کوئی مرد
تو بر روی جز باینه چنان
روانگردن بوی هندوستان
یستکلند کچه شنه فی پاسخ دیا
جو تالان خوشه دوت بکجا
نمین بکجو زما کچون جان
هست برقی اسیرن چن بکجا
مقابل من باغ و گردن بک
سوا اسکی هندی چن دن فر
و گردن بونگ زمانه اگر
ولی رسم گردنک آزما
عماری نو اسوقت تبارک
بولادن من مان کی چرخ
ولیران ایران یستکلن
نه نیری بهمان گردن بک
تصن من بهر بادل در زند
جمعی صبح میدان من بک
هوا تو کما ری سی بک
به رتی منی خمر بهر دهان
بغل من لیا یلین چن
تو پنجه می راه من بهر
فرامز سی جستانه من
دم صبح بهر بر روی کوه
فرامز سی مستور چن
به بر روی کمانه بهر من
جو کیکله گریمن بی بک

نه هرگز باز رو باز دوست
که بهر بر روی گردن بک
ولیکن می سوسه هندوستان
بلادن فرامز کواب بهمان
تصن کون بون بک
تو بر روی من کی بون
نیمه می تو رن من بک
سوی چنک شالادی عین
گردن غن خون من بک
ولیرنه ساله کی بون
تو بول من آری کوی نام
سر پرده من بک بک
کون بک بهر من بک
شانی بون مرغی چاره
دوان من بک
تو قلم من بک
کما بک بهر بک
کری جستانه بک
سوی خانه جستانه
که آیا فرامز بک
دی بوی بالایی بک
که بر بک بک
لکا کنی تب بک
پکارا سوسه بک
به بک
هوا تو کما ری بک
ولی دوری بک

بھی سخت بر روی جان
فرامز میرا دلور بک
ده جی بان نیسی جی بک
نیمه جی فرامز بهمان بک
کما بک بهر بک
سناسی کون بک
کری سکی گورن بک
سبارک بک
کری بک
تصن بک
کما بک
زواره سی بک
پنجه بک
زواره سی بک
لکا کنی بک
زما بک
بک
کرون بک
یستکلن بک
هوا دور بک
فرامز بک
یستکلن بک
تو بک
کراوی بک
هوا بک
دیا بک
فرامز بک

نمین بک
بهمان ای جمانه بک
به داک بک
به بک
لکا کنی بک
ملاون بک
کری بک
کما بک
اراده جی بک
بک
کری بک
بک
بهمان بک
فانکی بک
بنی بک
تصن بک
هوا بک
بک
غرض بک
که تادور بک
کما بک
تو بک
سوا بک
خوشی بک

کما شاء فی یون فرامر زکو ردان کی تو سن فی یون فرامر زکتابا بکون نیک سوی جنگ آبا تو بهید سوی ساید کل کی مرگ زنا سنه او کی یزدنی آزار ولیک چو که چون نیک چو آشته یخته شاید فرامر زکتابا دیوانه یکم که دنی سب نشان دو دلا که چون سب پهلوان سناجب که نام بل او پسای چو تنی ضرب بالای بوی یزدنه ریزه جو کی اوس کشته که نامه دوازده هو اگر چه یزدن کس کند بوی حلا و جو تو را بهت دگر که زبان دوا تصویر نه اندیشه از مرگ سوارین جبر و اهل کما کنجی یون و شیر کی تناس کند بلیم یزدنی جو کلک برداشت بلیم سکه و زین بهت کما شمشیر از سیاه جوانا و کیمبر و نامور بولیش خرد شفاوت سوی خا و ترم و سیاه	ششانی تو یزدوسی چو کلک ییز زدی بولایانک مند دشست و نونند جوبت کلک مگر سیدی چالشی بی نو کیا جب هو ارات کو باوه لکاشنی چو کلک کما شمشیر تو باهون و دلا و کیمبر که دیر و زنه جو مرا بهت تیز و دوسی تو یزد کلک یکم که دنی سب نشان مقابل نین سب پهلوان تو یزد هو آشته اندیشه تو دگر که غرض علی ستم پریشان هو از خمی ستم ولی یزدنه ستم و نه ولی شاه ووران هو اند کو بهنجی اوس بی بران چو بهت جون کما کلک که یزد و سبا و کیمبر بهت حلا و دوسی یون که دوسی یون کلک تو کرافیه جاک که کلک که دلا و کیمبر کما جاک که یون کلک کلی تنیست یون فخر سوزنی که دلا و جاک فرامر زسی که یون کلک	سبا و دلا که کلک نمین هم نه و چو کلک هو است یزد و دوسی کلک فرامر زکتابا کی کلک کیا شکو باهون و عشرت که است یزد و کیمبر نمین که دیر و زنه وه که دیر و زنه دی یون کلک لکاشنی یون فرامر مرا کما فیل لکاشنی فرامر زنی لکاشنی که یزد و دوسی کلک نمین که یزد و زنه یکم که دنی سب نشان سوار و دوسی کلک سوز و دوسی کلک پریشان یون کلک که یزد و دوسی کلک بهت حلا و دوسی کلک که دوسی کلک تو کرافیه جاک که کلک که دلا و کیمبر کما جاک که یون کلک کلی تنیست یون فخر سوزنی که دلا و جاک فرامر زسی که یون کلک	یکم که دنی سب نشان دو دلا که چون سب پهلوان سناجب که نام بل او پسای چو تنی ضرب بالای بوی یزدنه ریزه جو کی اوس کشته که نامه دوازده هو اگر چه یزدن کس کند بوی حلا و جو تو را بهت دگر که زبان دوا تصویر نه اندیشه از مرگ سوارین جبر و اهل کما کنجی یون و شیر کی تناس کند بلیم یزدنی جو کلک برداشت بلیم سکه و زین بهت کما شمشیر از سیاه جوانا و کیمبر و نامور بولیش خرد شفاوت سوی خا و ترم و سیاه
---	---	---	---

دو مال بجا سندان و چون چو بی پروه کسان بهم نرم تو بر ز کوه سلا و دوزن دانا کردن اگر نام نپ کوز و دوا چرا و کی سنی به تایدین که سرب کای جان بی سیر و ده بولا که باطل بی تران یک کله نکالی و دگشت بی اگر پادشاه بر از سر نکسا کیا ایک بر پاهمش تخت بصد شادمانی بواجب نکسا	کمر می یکا بسته ز روی کمر شال و لیران گون فراز و ده بر ز کوهی که بی سیر و لیکن ستمی چو بی سیر کری و کی به کوه کیهن بیزیر به ای ای نامور بی بولی کای سیر سیر نگین و زوز و چون بفره خوشی بزو و عمار کریه و دوان زو و کجاست کیا سیر به کی است ز شاد	گل زور کانی چو پیش خروش تسلیت کوسن و دست سیر رستی چو آتش زو و نرم زمین بگر از زو و انجا و دوزن و دوزن و پهلوان تو بر زو کوه قتل کزینما گر نهما یقنم زو و ناب بوا و یکمک شاد و نهما پهراچی به و دال شادمان ملایا و بی ال سی بعد از آن مسیا کیاستن عیش و طرب	بسیک شمشیری چو بی سیر روان جب کیله نرم و نان کچو بی زو و ستم سوزان شستایی سی پر سیر نامور گل کانی ستمی کز کانی ذرا و لعین و کجاست بر دگر نشان می چو بی سیر بغل من لیا زو و گوی دوان موی و بی سیر بوا و یکمک زو و شادمان نشان و خوشی می مان زو و
---	--	--	---

سیران خنیا گرد ایران کبی و گری طاق و دهر ملک مدان فراسیاب کجاست

کیا شاه توران کجاست شب روز چون غنچه لایق یو بولی کمر ای شادمان تسلیت کی الی کبی سیر ملان و زامر کوه خاک فنون ساری بی کمالی و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان	دلیان ایران چو بی سیر تسلیت کوسن و دست سیر نمین صرف و شکر و گوشت نمین پیش جانا کز زو و و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان	بوا و بی سیر شادمان زن گلبان یکس شادمان بجی ملایم و گری بی سیر تو دیکه اب شادمان نیز و بی سیر شادمان ز و مال کسب و کجاست و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان	تو اس غم می زو و بی سیر کمر و شکر و بی سیر زمانی من اس فرج و بی سیر کروان من کجاست و ده و بی سیر شادمان سپه دار توران بی سیر کسب و بی سیر شادمان سپه دار و بی سیر شادمان او اگر بی سیر شادمان کزیر ملک زو و بی سیر و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان و ده و بی سیر شادمان
---	---	---	---

که لازم می بودی همچو بسمان	نمیدان تا کیا تو رسم بیان	یه پیر بر زور پهلوانی کما	را نام دلدار پیر قصه کیا
هوسکنی گودرز و چون دان	تو ایستایی بی آشنایان بیان	که طوس لاد کوای نا مجو	کما پیر یه ستم بی گودرز کو
بسم جوین کنی بی گرم ستم	سباد او دوان کنی چنگ تیر	که گودرز و طوس یکن تندو	لکا کنی کیویل نا مجو
ولی بهر دیو یزین گیا	یه کما گیا کیوز در آزار ما	که دوانو کما بی لادون بیان	مناسب بی بی بیج با دوان
که دوان طوس تنهایی نامو	روانه چوای اجازت اوج	برادر ماطوس لاد کما جو	تعمق بی برگ ستم نا مجو
یه بولاکاب تو بی ایچان	فرامیزی ستم پهلوان	سباد که چون پهلوان کنه چو	خط پیر هوس ستم گرد کو
که شنه زاده اپنا بی طوس چو	لکا کنی یون ال بیچاره	یه سکه گیاه دیل نا مده	تو مونی بیج و بسم کارزار
روانه جوارال فرخ نهاد	سوار اسپ پیکر پیکر مانده	ملکه زاده کوسانی کی دین	پسندید و بی بی که ایستاد
سراسی زان حاره کی جان	روان کچو پهلوان بیچاره	که کون حال طوس بی نامده	پیر تا مبولاب سوسی خاک
لکا چینی و دیل نیک نام	پیکانی یون و چیان بیان	اوراک قلع حکمی خوشه	یه دیکما که نیمه بی افروخته
که کی بی و خصم غنیمت	زون نا جزائی بی نورانی	لکی کنی اوس کی پهلوان	که نیمه بی سکه ستم مردان
مسیاحی بهمان زده و دروا	که کما بی تعلیل و شرم	تو یه اوس کواستین خواهه	گذر ناجی جو کونی اس است
صنوبر قد و گل رخ چمن	جو کما بی تویشی بی کانچن	همیا و یون کما چن پهلوان	اور اسپ بی دل شادمان
مرایک عاشق تمام و نگو	و ده بولی که یونین نغمه	حقیقت یعنی ذرا کر بیان	لکا کنی اوس کی بی بیان
بهت بجا بسم و ز شادان کیا	بهت مال ز لوان چو بیان	ربوونچ یون نامی سکی کمر	که تمام و سوداگره شمس
مرامال بی خوار بجا کرس	که پنی پستار بجا کرس	یه چا پستار تو ان بی تب	جنانچی ان لیکار خست
ربوون وکی خدمت بیان	بی خرم نا مجو آبی بهمان	سوی ملک بی آشنایان	خطری یون وکی گریزان
که سخن مجر اهریاد دوان	اسی بجا کون شش شاه چما	که خرم وکی لایق بی دیار	جوان لاورنی دل بین کما
که کنگاه بی سلسله کتب	بجای خود و ستم بیوون	لکا مایه بی وکی بی شتر	غرض میثه کطوس عالیجناب
به اقدار مانتو طوس حوران	کیا پیش موس تو ده بی نا	پهلوانی یون گودرز و زارنا	پهلوان کوس قلع یون لیکار
ز سمان ستم و نه نهاد	بهی جاک بیوون یون فنی	رکما اوس بی بی قید یون	جایا دوان بعد از ان ستم
یه بولی که ای مرد خصال	گنی لوگ موس بیوون	به اقدار مانتو بیوون	جو بیوون دوان و ستمی زار
جو کچو بهودی مطلوبه	می وید و نغمه چنگ	خدا و سمان اکی حصو	تو بولاب زرونی شاد و
که کما بی بی ستم بیان	یه بجا کما بیوون	نه سمان وکی هرگز کما	خبر یارنا کونی کیا یه سخن
کی چا کما بی بیوون	که یون بی سکار بیوون	کسی بی کما کان یون کر	پهلوانی یون شمس بی نامور
که کما چا کما بیوون	به اقدار مانتو بیوون	یه سکه و یون دیل اوجمند	که بی قلع یون وکی پهلوان
حقیقت کما بیوون	کیا او گودرز و نگو چان کر	خبر و کما بیوون	لکا کنی اس قلع یون بیوون

یه پوزال زرنی راوا لیا
 گیمیا گزلیک ییل کینه ج
 بوقت و غاصه سی درستان
 یه بولی زهره زسی مردان
 که ازالی سی تو کتاری تو
 سه شام شک مان کی زرا
 تنقن تی سیجا فامز کو
 در قلعه پر آنکه بعد از ان
 بولی بارشش دمان چکر
 بولی کیمینجی تیخ پوزم
 گیمیا جب بولی کو دهنه
 بولی دوری ایک دایه
 که مرین سیسم کی دکر زرا
 بولی گرم کین ستره سوم
 بولی ستره زمال پهنه
 ولی برزو ستره زمال زرا
 یه جنگام فرصت جو آیا نظر
 بهر تنی مین کچسره و نامور
 سواران بریان دمان آنکه
 بوا بیدال دست و پاسبان
 انکی بار کمانی بیلی
 سرانیده زن تنجی چو کمان
 سپه دارانی سکی باسند ویا
 انکا کندی پوزانی شهبان
 یه کمدو کوان کی کو تارا
 مناسب میدارن اگر
 یسکرده و شانه بنه نامور

که دهنجی زن ساحره کو تارا
 دمان جاکی تو تارا در قلعه کو
 که سیکو کینا زرنی دایه
 که در دهنجی قلعه کی ای
 تو برین سیسم یه زن عاشق
 بولی جنگ سوتن خجاکم
 شتابی سوی خسر و ناجو
 هوانه روزن ستره پهلوان
 زاک تیر برگز هوانا گر
 غرض شام تک بر دکر دایه
 بولی تبیلان کی ام
 بوا یه پوزار انجام کار
 تو جاسوی سال توران دایه
 بستان هر بران جنگی هم
 سوی لشکر شاه توران
 بعد هر جنگ کی تیجی پوزم
 تو بهر قلعه سی دهنه چیا گر
 سپه لیک یه پنجا بصد کرد
 بی گیمیز کان مان نسره
 که ترک کو کچیا کی تیجی تا
 نمین ستره نامی کچیه در
 و دهنس قونی پوزا کیا
 که بونا نهما جو کچیا چار کیا
 که ای مرد و دانشور شوبان
 هوانه زن شاه افروسیا
 سپه داران کچسره و نامور
 او تیشلی سی سپه پوزا

که زان هوانی دمانی حله
 مقابل هوانا کی سیسم
 که پنجا وی ستره کمدی
 اوله زان دکر دهنه هم زرا
 لکی کرنی پوز دهنه خمر
 سحر برزو ستره پهلوان
 شتابان هوانا دایه نامور
 که ای سیسم کی بر دکر جنگ
 هوانی نیزه دایه یه پهلوان
 رهی گرم پیکار مانده
 سحر سیسم سی هوانا هم زرا
 که آیا سپه لیک افروسیا
 دین جنگ بر دکر پهلوان
 تنقن کچیه سیسم یه پوز
 تو اگر دایه سواران
 تو ملتی سی صمدانه جوان
 که زان مو لشکر مین افغان
 جب یا جاندار فرخ نهاد
 بسنی لکی هر طری سی زند
 دشتی سی پوزان میده پوز
 ترا ملک بر باد کیمه پوزا
 کیا جان کو انجی بر باد کیمه
 و دولا نمین بکوتاب شنبه
 که مان تک یه جنگ گز زان
 که ضائع کیمه اعلی اب سپاه
 مری سانه هوانی ز تو تارا
 شتابان سوی افروسیا

لکی قلعه مین بادل چکر
 لکی چینی گز گران و سیم
 دهنه پوزا مین پنجا او
 یه سکر گیمیا و دهنه هم زرا
 خوانه زان ستره هم دوم
 شتابان هوانا بل چینی
 که پنجا وی جاکر سپه کچیه
 دهنه دهنه لکی گز زان
 لکی چینی پوزا هم زرا
 نه آید ولی اسب کونی زرا
 ولی جوان بر دکر ستره مرد
 تنقن یه بر دکر سی بولا شتاب
 سوی لشکر شاه افروسیا
 هوانا یه کیمه جنگ چکر
 لکی دایه تیر گران
 بهر ترک بولی سیسم
 رها بی اوی غمی حاصل جو
 بولی برزو ستره زمال شاد
 سواران هوانی سخت جنگ
 یه بولا که ای شاه توران
 نه میر اسخن کچیه مو تارا
 بولی عقل کیمه کیمه
 که کیمی اسی جنگ گز
 یه بهر تی میدارن مین
 که مین غلی کوس بی هوانا
 خدا فتح دی جنگ هوانا
 ولی نامداران کی انکشتاب

گمان کنی بر شاه فی بیدار و منی درین پیچاده جنگی جان پیشی جیب کجا به فرنگ دنی شست بجز کلان آینه مقابل هوا یکی از گران نمک تو عهده بر اگر است کوی دشمن تازه به پهلوان سباده اگر تجاویز پیچ کند به لشکر کوشه فی کما پر کرد هوشی حاکم از هزاران به احوال دیکه لوتی دون آواز تشنه و گرز گران به لوتی بین کجمنه و شیه گیر جهان را پیشچاویز دوی کجا به چاهی تنها کجمنه و ناما بهی آرزو و دستان دل سوا پرتان سوی دستان کیا پیشکش نام سبای گنج ز روی عنایت به فرمان به بولاک شوق سی رویان کما نوکده مان کینه و دوی بجاده و خشم به روی بنگاه	روان سی برز کویا کند کری ناز با نغمه گرز گران تور زونی موقوف کی حریف چهره بهیتی توی و دود لیر به دیکه ما تو همان اگر دوان که بر زمین کم می البر کیا سکی بهوشان پر به بیان خرابی به بهر ای شه آینه دل از حمله کسان به کی سب ایا گیر بر کو انجام کما فرام ز سر ستم بفتح گران هوا دشت باز آنگه گران شبه مامور سوار دیر تو کینه است تکان به چو کجا که دنبال سالان توران یا که ز ابله تانی سنی متصل جهان ز خیمه فروشان تصمتن کی خیمه کو بید رود توین چند دیت بهون پنی دیکه تو بر وقت ناما مان تو ملک رعیت کو با دوش روانه هوا از ابله تانی شای	گذر از گویا و سکی خوشن سخی سپیدار و نماد نغمه سما هوشی ز جرم کجی تیر دکان هوا جیکه ترکش تندی سب کما شاه سی نوکده مان نیا و ده بولاک لب لیرن آینه کرد که سید انیم گشته به سید جو کجگر و دهوان فی عا کجا که ز قتل به جاده کو یا کجا بیای کی نغمه او سپر را بسم گرم کمن به دوش کجا روان به طوط سینه دوش نکل قلب سی شل شیرین گوزان هوا و دین فر سید شش تابان به پر ستم پهلوان و مان پشته نیت به پهلوان به جاکلی کینه ترم کجگر گزارش کیا پر کای با دوش فرام ز بر و دین بهر کجا بلطف و گرم بر و گرجو فرام ز کو دیکه چند و سنا بصه غولی و دخی دوست	به راسته پهلوی مرد دیر بهر سخی و ضامن بجانی کجا و دشا و دلاوری جنگی جوان دل از سالان توران زمین نه قصد کرای شه ناما فزون بهی خسروی بهر کجا تو نام کوری کچنیم نیا و بی جفته پیران فی شه کجا رطای بنادی بهر گرد لیر ولی نین به عالم دلاور را روان نیر و تیر و خیمه به که ریای خون جگر با دوش کیا بهر ادا و بر و دین هوا خسرو نام و فتح باب لکا کنشی ای بادشاه جهان سفر از بند و ملک پنی کرد به اشادمان ستم ناما هوا جیا صد ساله نیکخواه به سنا جهان را گردون جتا و پاشنی غور و بهی شاد به کیا خرم و خوشان شادمان هوا رفتن از دای کج شخی
---	--	--	--

فرستادن کجمنه و گودرز را بجانب توران جنگ افراسیاب آمدن پیران
و بهومان با فوج گران مقابل پهلوانان ایران کشته شدن پیران
و بهومان شکست یافتن فوج توران و فتح باب شدن گودرز
طلب کی گودرز کو ایکه در
لکا کنشی کجمنه و نیک در
که یک سیر ستم ناما در
سوی ملک را و یک چند

کیا نامداران فرنگ کو پست بلا میز نشانی کی ہی پرچم کو فراموشی کی کعبه ازین که تورانین کو درویشی کی سپہ کی گو در جنگی سود سنه شاه توران بجست خبر دو لشکر مقابل ہوئی کی آج مقابل ہوا نیز نامدار سواران تن کاں پریشان کہ ہوا مان اگر جو کی کشتی آب نامی پران ہندوستان جہان را خسرونی پروردن ایمیر گرد و وزیران او بست جنگی ہوئیں پہل کہ ایران تورانی بہرود گئی فرج توران بحال خراب	پہر شاہ تورانکو دیکھت پہنچا تباری سی ہندو کہ تو جاکلی سی ہندو بہم ہوئی طعن و فوج گران روانہ ہوا سی توران سپہ کی ہوا کی کشتی ہوا گرم بازار پر بکارت ہوئی گرم بکار و نوس سوی فوج پران نران توسید کشتی تہ ہوا سپہ سی سیلہ جنگی سپاہ گران روان ہوا دانی شل مقابل دو لشکر ہوئی آنک ہوا خست بہم بدل قتال پہنچا تبار دین لشکر پیوند مصور سپہ دارا فراسیا	اور سی سی فوجی سی توران پر گندہ کر کسہ سنبو کو تصرف میں لانا ہوا ملک بتدیر شایستہ و دلیر دل پران کوس گرجوان روان سی گودر جنگی گیا گیا آب ہوا مان سی زندگ ہوا آج کلہ جوان ملاک ہوا شاو گو در جنگ گدا ہوئی فوج او کی تباہ و خراب تسحق گرجی امداد کو لکھا تسحق کو سی نا جو ہوئی گرم بغاوت از زمین بست قتل ہوئی سی پرورد ہوا کشتہ پیران پیران میسر ہوئی فوج گودر کو	سپا و گران کی توبہ و ہمت کہ ناقصہ کشور میں پر پانہ روہ ہندی ہوئی چین آئینہ سپہ دار تورانکو بجا گئی او کی ہمراہ باغ و شان عقب و سی پیران کشت گیا اگر گردان ایرانی ہو کشت ملا کر جنگی تیغ و خاک شہ نامور کو یہ اوستی لکھا دلیران غازی ہوئی فوجیا تو بہتر ہی خسرو نام جو مددگار گودر کا جاکلی ہو دلیران ایران توران زمین تہو تا تہا کہ شکر جنگ جو ہوئی قتل و جان و سی دوا ہوا شاو و خرم علی نام جو
---	--	--	--

باز لشکر کشیدن افراسیاب رسیدن کیخسرو در توران آمدن شیدای فراسیاب
بر ہم سالت باخسرو تنہا در خواست جنگ کردن کشته شدن شیدای دست و
و بعد از ان ہر و لشکر مجاری عظیم میان آمدن تباہ شدن کشته شدن افراسیاب

سنی شاہ توران بجست خبر بہم سپہ دار شد و حال دل زاری کی بجای او ہوا غم سی پیران کی مین کو بجی فرمای چین سی کشت غرفان ہی مجلس میں کام	کہ پیران لشکر میں نامور کہ دولت کا یہی لکھنوال لکھنوالی پیران و باج و خوش آتی نہیں رنگی نہما زہر و دوشن ہی جانی قبا قسم کمانی و جیت ماندی	ہوا کشتہ میل نہیں از زمین غیر دل ہوا چشم گریان ہو کہ پیران ہوا تہا پست نہیں خواہش تاج و دیانت نہ لکھنوال کشت از زمین لکھنوال کی جی کشتی کشت	ہوا شاہ کی دل کشتی بست غم غم غم غم غم سپہ دار سالار توران کھا و دا و تخت پیران مخفی خراب کرام ہر زمین ہو لول ہی صرف شام کا
--	--	--	---

سناوردند و نعت و مناجات سودمند برین رخسارین بشامی شنیدند فی عاکرین کیا شاه توران فی بهر خزان جوانم و شیدا که تنها بود شام ششما بان بود ای که بخت را خردمند شد و زاد و نه از پ تمتمن خدی ابل سی پنهان امایق مبعولای و سکا کوا اگرستی تو میر طغی و غی کیا پرورش منی بختک و تبا ولیان مری شیر غریب بی بهتری اب شتی بنهم تو افخم ترانی جگر بین ولیان گردان توران با ری سکه قالب بین جان کری گشته سید و نهان کوه جور و زوغاندنی مار مری جنگی گریختی بی خط اگر شیدا گشته بود بختک بی بی جسته و بختک و شیدا کریجا تو آبش خسرو شیدا جو قابو ملا که به نیر و خفت پرسکو پادشاه او سبب هو اخذ دزدن خسرو نام بو اصلح جو به کی عاقل کردن جب نلک و نه سکول	هو خضر و نامور شیدا تو فک کیا عاقلی بهشت هو ملک بین کج که کار دار که خسروی کجی بولیان زمر اوسی شاه توران کیو کربلا سواران شالیه کارزار اوسی شنی سالار شیدا هو اشادمان خسرویان خیزد اره اوس هر روز ولی قتل بریکو باغی کیا نه آیت می رحمن زار پاشکان و شیدا که در بین که با خلق آسوده بختک جو با شتی و نه بین رخ کون کرین کری تر بی مل نما نمین عیسی تران نلک تو افخم تران سر کج تو جان تران کی شیدا که کتابان مریخت زور تو گوشت نشین بین سبب نه بهر کج و کار کون ولیان که جو ال جو ب تو خضر و کومل بین با شتی دیا نامه شیدا که اونی شیدا بکالای بهر شیدا و کار ولیکن بی شکار و نه بخت که کجی کوشی سینه بود	گدازت پیجوی شاه جان کشی او دمی شمر توران بجاء و چشم خضر و کار بهت گنج که تا اموال روانده کیا سوسی خسرو شیدا شهنشاه فی حبس خج ششما بان آت بی ازل لکا کنی ای کفر و خضا و دشتک بین جب فاصلا نه جو رنما کوه بهر کار دار خردار محکومین کوه سبب ولیکن نه جان شیدا بین جو با هم بود و نه شیدا در کج و دود و نه کون ز سوا اسکی دهم رایک تو اگر صبح بختک و نه شیدا مری پور و نه کج و نه سبب که نه اسپ کوشا و نه ان تو میری پیر کج شیدا دور و کوه و نه کج و نه کار هو انما شاه تیار جب بی کی عرض شیدا فی نما کردن قتل بین کج و نه شیدا و دلیک و نه دود و نه سبب بی بولا سپیدار و نه سبب وغا و سکی سینی و نه سبب غرض و سالا توران با	خوشی می هو سوسی ران هو قی بنی من شیدا هو افخم ششین می شیدا خراجم کیا شیدا حساب عقب سکی بهر پیرانیا سپاه گردان ران او بی جنگ سالار توران سپیدار و نه شیدا تو میر شاه توران فی ناکه کپیران نهاد و نه زار کری لشکر بیدان سبب که باغی بود و نه زری که چمان گشته نه و نه نرخ می عاقلی جو انی بی تیری خدمت بین تو جو سینی تنها تو سکار غلامی کرین تیری ران نه زار کوه و نه شیدا ستینده هو ای شیدا نه رنمت گنج و نه سبب که شاه توران شیدا دل و جان جو نه شیدا کرین شیدا کج و نه سبب شمر نامور کوه و نه سبب نه لایسته سینی زار مری دلمین بین دبا جبک با حصه و نه شیدا
--	---	---	---

تولایا بجاداب و در سمنار
سنی چکه گفتار شیدا تمام
سکان اک بتایا برائی فرو
بود مهر بان چیده دشن
و ده بر حرم طلق تیر کار بسته
که محبی کروایا که تیر از
جودین سکونخت نکیران
دلیران بر بولی که او کسایا
که ناما نکیر تاید رنگ
که اک نامور ناما زوسی گر
تیر جودین کید سیر لایا
که مهر بر ستم فی ای باجو
که ماشه فی شیدا کور دزدگر
و ده بولا که بی دلمین آید زو
ر گفتار سندر بوا شاو کام
که ما بونکد ابائی شتر کینه
جهان آفرین که بر یار بسته
تو بی مثل شیر زیان که دلیر
شیدا فی محبی چایی زو
بهو پاسخ نامه تیا حب
ولیکن تیر شیدا اسی که ماشه
دین قارن گرد آید بان
که سکنی شیدا فی ای تیر
مری سانه اگر تو لیجو زو
سحرگاه شیدا دلاور سوار
لنگا کنی بون شیدا دناما
کیا زو در چید شیدا فی

تیرمایا اوسی شنه فی با تیر
لنگا کنی تیر سوزد و لنگا
میشیدا پیر سوئی فرو
ز و ملک گوهر کری بی
ستم کادی مرد آزار بسته
نه لیکن دکا که بی فی
تو کتار و ان محبت کین
مردوری شاه گردان
تو غیرت می شیدا بی تو
بود که تو بر گردنمین که خطر
قیامت بود پیر لیکت پامان
سحرگاه شیدا که وضعت تو
که رخصت کیا بنگلای نانو
که ای شاه تو محبی بوز زخم
گیشیدا دمان مهر جهان
ر با کچه نمین در خه گفتگو
او را قبل دولت بدو
تو دین بون بگلن تو
نمین بون مرگ و زو
که ماشه فی گردان تیر
که ماشه فی ای فی
که ماشه جوش فی کیا و ده
تو کل جانیو دیکه کار زو
مرد کو بونچ کوفی او زو
جو سیدا نمین یابی کار زو
جمعی سکن شیدا بی شیدا
ز و بر گردن سحر و نامور

دلیر اندشیدا فی کوفی زو
که مین آخر زو و دنگا
کیا نامدار و کوشه فی طلب
ولی او کی اسم بانی بی
اوسی خوش صلیق نمین
غرض شیدا کی تیر دهم
تیر سوزی لنگا را و ادا کیا
نمین بکی خانی اسکان
اگر شیدا سید نمین چه دنگا
سبادا و خضر و کونجی گرد
نه زو ناما و شکل تیر و تیر
عقب سکنی ناکگی دیکه جوا
که ماشه فی جو کچه سوا و کاجا
که ماشه فی آیتا و آیه
سیدار تیران کی پیغام
تو دین بون کونج و تو و ان
تو او رنگ و دیم و اقیام زو
خدا کی تیر دین تیر
سحر و بی بون او تیر
که شیدا اسی لیکر کسی شخص
تیر بونچ بیان کی بی
سحر و دیکه ناما شادا
تیر بونچا و خضر و کومر
لنگا کنی قارن بنگام
تو کچه و نامور بی تیر
او زو سید پیر و دود
جهاندار فی لنگا و زو

پیام بر دنگا سب
تیر لنگا کی او کونج و شادا
لنگا کنی اوسی تیر و کور
که هر گرد نمین کینی بی
تیر بونچا و دمی زو
لنگا بونچا و دمی زو
که دوسانه شیدا کی جنگ
جهان شیده بی شل و چرخ
تو او کی بلای نمین کوب
خزایی بود پیر زو
که سانه شیدا کی هر کس
روان کچه بوسی او
عقب بی لانا بی شادا
که دین تیر بیکار کالی
شهنش فی باخ و شادا
نمین چایی کچه بونچا
جو که ماشه فی تیر
که دین تیر دین تیر
که دین تیر او کی دین
سوی شادا و تیران
تیر چا که بوکا م تیر تمام
که دین بونچا و کونج
که دین سحرای شیدا و لنگا
لنگا کنی شیدا کوبی
گیا سانی مثل شیر
بوم گرم شتی بون شیدا
که دین و شادا

کیا چاک خجری دسکا جگر اگر دیاک تم کی شک کلا جنا دار کا نامہ اسکو دیا پیدار فی حب شعی خیر نه هر که کما نامه کا چو جوت سوی شاه ایران پیر دیا بست جدم تو نایاب کیا هو اچو خون عرصه زنگا یا چاک که دمی دلیرانه جان منظر به آخر و نامجو	مواغز غن خون شید و نانو مر بسک و مقبره بهی شستا زبانی یہ احوال ظاہر کیا اگر شتره مو شید و نامور کیا گرد و قار کجیخت شستا روانہ مو کی لشکر شستا کو دلمین بر کینہ شمشید کا موا لشکر ترک آخستہ بزوار و سکی در کسم پوری	کیا حکم مونی یہ اعزاز روان ہو کی ہر قارند آ گئی و دین شید کی ہر لیا جہانسی ہوا یک قلم آتہ کیا دلمین برگزیدہ و قار ستیزندہ لشکر سی لشکر ہوا لڑی ترک چنخور دل کو لک نہ سید انمین لک گردوان کیا آخ کار افراسیاب	کہ شید کی اس کج ای دنا کیا پیش سالار توران با کیا ماجراجنگ کا سبب یا سعادت نظری ہوئی ناپا اگر حبیت بانہی بی کا زار نمایان مان و زمرہ ہوا نہ ہرگز کیا جان کا چو خط جیدہ سپہار توران رہا سوی ریک آمو جال لکما شترہ پنج کا بوس کو
---	---	--	---

گرفتار آوردن شہزادہ ہوم افراسیاب

راہ پیش کیخسرو و کشتہ شدن افراسیاب مراجعت کیخسرو از توران بایران

کیا ریک آمو سی فراسیاب بصد بحر خاقان فی بیجا کتابت یخسرو فی خاقان فرستادہ پریش خاقان کیا کیا ایسج پرہوی کران جہان جایی تماشالو فرستاد تلف فوج رکان ہوئی ہر ظاہر فی تماشالو فرستاد رہا جاکو بان شاہ شہخت فرید و کی تماشل ہی کی کر سی شب کو آواز افراسیاب سنایہ کر کوئی سبکی زبان کمان دہ لیری جاہ چشم یہ تین ہستی جا لک افراسیاب پانی انتقام اوستی بانہی کر	گر زبان سچی کشور پیش شستا زرد گوہر کچ و تاج و نگین اگر شاہ توران کو حسین بر پیام شمشہ مفصل کما عقب اوسکی پہنچا شہد کا پہنچا تہا و مان شکر کاسیا گرفتار آئی بہت نامور پریشان تہا و بخور و خوا نہ لشکر نہ شور نہ آفرین ملکہ آوہ ہوم صاحبہ اور تکرہ سی ہوم آبا شستا یہ کتابی با چشم تر ہر زمان فلک فی کیا چشمہ جوتہم کری ہی فغان باد و چشمہ کیا صبر تا صبح ہو جلورہ	دہان بہر ہی خسرو تہا و کمان فرستادہ یہ پیشکاش لک تو بہر ہی ورنہ وہ ہوگا تہا یہ گفتار لشکر ہوا چہر وہانسی ہی آوہ شستا نہ پانی کین ہستی جانی نیک ترن ہا شہد توران کی سوی شہر بر و کوئی غنا ستمی مانی کی ناشتا سر دامن کوہ نزدیک غنا جیدہ ہی کہ آتی ہی ہوم اگر اسی شاہ توران ہی کہ تہا بیا بان ہرین آتیا یہ تہا اوسکی سدا ہی ہر ہوئی صبح تا بندہ جیشکا	شٹابی سی پہنچا بیفوج کران کیا پیش خسرو بغیر و طر رہیگا ملک سریر و کلا کیا شاہ توران کو دین اگر تابا فاست نہ ہی غنا کہ تہا سب کو فوج شتا نہ ہوم تہا کوئی بخور و خوا اگر تہا یک شل شب تہا شب روز سر گرم فرما افاست گین تہا لیل و نہا او دہر کو دی کان دہی کمان ہی تر تخت و تاج و سوی غارتار یک لایا کہ پہنچا تہا لک و کلا و سدا تو آوہ دین ہوم تر یک
--	--	---	--

چکارا که ای شاه افروسیاب تو غارتار یکسی با براب بواد و سر سینه و پرالم نه بر گز گیش کچه در دست زمانی که هرگز نمین اعیان تقصیر کنان بوی بولاده جهاندار نو در شهر نامدار مری سبک رگان فرخ نهان تری جوری مین گزینان ر با آلی بالای کوه بلند ر بی کچه تیر از نشان هرن ذکر که حقیقت تو پانی عیان شستابان هوا بوم فرخنده پذیرانه او سنی کیا یسخن سرافز سیاب چغایشه کا که کشته خنجر آبدار چرخه سبک تواران عمل انکار شکوشتان جهاندار کاوس کشور کشا کمایون باداد و طفت کیم	و عایری کیم بوی سیاب یر سکو و کلا بفرط لگی بوی کشتی و بان بهرم کیا چرخ پر زوری کاشی کسی کا نیکو چرخ گردنده یار مری سبک باز کوی به یکن سیا و سبک سپهر عالی نیا کوتی نامدار و فرخ و نژاد سوی کوه و صحرانیا که تا بکلی پیچ پیچ گزند که تا جایی آباد مومن شهرن که کیون کتیه بوی آبیان سوی تاجور یکی دیو کوه کشان یگیایش شاهین کیا تیغ بران سی شفی اداپر کیاشک پروردگار توخنده و بی پر قصد بران براندیش بون و توران ز روی سرت کیا پیشوا میسر بوی بکونج عظیم	خدا فی مری باس بهیجایی اوسی بوم فی خوب بهیجایی کیا شاه توران فی کوز زور او شاه بوم فی و سکو چاقون کری نامدار و کوه و مومین بهلا بوی کیا بکلی پیچ نهان جو افرو و اعزیزت بهلوان انمین قتل تو فی کیا یگان و گره می بی تو کز ناهاک و عابین مین کز ناهاک جو چاهون تما بکلی خدائی بیان باد او سنی کیم و ده بولاک تو بکلی پیمان هوا شا کیم و دار جمنه سرمکار کشید و کینه و که تیری عنایت سی فی کار هو اکم بون سرم گردو بفتح و طفر پیرش پاکون خوشی سی انگلیز با هم بود مخالفت سی کین ساد و نیا	که بر لاون قصد کرد و خوش لگای باز و یک مشت تلک ولی تمانه ز نماز و نیت کیا پر گزنا راز و کین کری سربنده و کونون کما بوم فی بوی سیدادگر سواد انکی سخته و شیده ادگان تیرا بوی حرم زمار آه که هرگز نهان تیا بکلی که بر باد و تیر اجاه و چشم تجی اب گزنا میرا کیا نشان خمر و نامو کا و یا نهیجا حضورش نامور کیا لطف سی بوم کومند که تما قیدین و سکو بوی و لیا بکلی سنی اب انتقام که توران مین تو ای بل ناخو هوادر و نون افرازی ایران برنگ گل ناز و خرم بخت بوی جمع خاطر بغض ندا
--	---	---	---

رحلت نمودن کیا و س از جهان فی ملک دانی و تخت شستن کینجه و

جهان مین بجز ذات پروردگار جهاندار کاوس انجم شرم تخت شانه سی بعد از هو امنت اقدیم پر حکمران ندی مایه سی شاه فی زینما	نمین کی سیکو بقا زینما شستابان هوا سکو ملک موم هو اشل خورشید جلوه دانا هوادر بکلی بخشش خیم رکام عدل سی کام لیل و نما	گدا هو دی یا باد شاه و فرید چمل روز کینجه و نامدار کیا ناز و رنگ چیب بکلی رعیت نوازی جهانی میسر بوی خلق کوشنه	کسی کونمین بی تقاضی گزید ر با غم سی کاوش کس گزید تو حاصل ملک فی کیا پای حقایق شناسی گرم سید هو بی شکی دولت سی دیر
---	--	---	---

هواگر دود و زود سکا و ز کیا ملک تقسیم بهر سر تبار را بهی لهر اسپانیا هوئی کسر آشفته ایرانیان جو موجودی پور و خفته که خسرو فی حکم کیا بود که خاک کو تو کی سدر شجاع و کریم خلافت نو کیا بهی سحر کوئی شهر پرستاری شاه عالی بیا مجموعی خواب بیننده ای جستگی کی خسرو ناجو ولی یزید گو و دوزخ سر چرخه جدم که خسرو گیا سوغی نه بمانی انیشت یه مکمل گیا چرخ آب من پهری بمانی ناچار گریان مگر دود و زود فرخ نمایان هوا بر تار یک فرز زو ستم طوس جان بهر برف کبارگی و ب تو بهر اوستی بهجاسک و یه بی رسم و آیین خج بلند آبیا بهر بختی لهر اسپان رکاسه به لهر اسپان ندی مانی بهی کسر و همانندگی خا و فرزند	که تمام افش گاه و دود پر هو و صاحب ملک به نامو اطاعت کرد و سکی شاد یه گفتا لای زبان که تو چو منی نه داماد کوئی یه لازم بهی حکم که شاد تو هم سر چو کارین و بی سزا و شای بهی سدر که بی باذل عادل شهر دلبران گردان کی غیا مشابیه بهی بهی و تو خست کیکر ستم زان که ستم طوس فرزند تو دیان شمل شاه که بهی میان ترش و نشان بهر شکار ملا فرزند بی بهر کما و روان سگانی بهر هوئی بارش ف پر یل گو و یزیدین بعلان یسوی جهان م که بجای طم و ان کی که گاهی کی شاد و	کیا گوشتی سالار لگا کنی بهر خسرو یا فرزند بی بهی شیشه فرزند بی پو کوس سنی جت گفتار ایرانیان کرین گی او سکی جوان که شانه فی حکم کوئی نو یه لهر اسپان و یه تعریف لهر فخر لگا کنی خسرو به لهر و بان جان کی دود هوئی و خست که نه خست هوئی او که سبب وقت آئی بیلی با دهر صبر هو و بجه خسرو و بان توقف ذرا کی که طعام الغرض بهی که کسر هو کو و سودا کی بهی او که مین شکر و و دایا تو کیا که سیکو نهی کیا بسکه طعنه ملکه او بهی	جلوس لهر اسپان به تخت شاهی که مانی کو خوش دلیر و شجاع و خردمند	که دیکما اوئی لای که ی سوزان ان که فرما بهی تباهی بهمدار اسپان کیا بهی نال فی یه مکمل گیا بهی خردمند و دنا و جوانمرد و دود و بزرگان ایران بهی که جاستی شهرای یه مکمل روانه بهی و بهی گلی بهر خسرو نهادی بهی هوئی بهی تو سبب ایران خرد و دای بهر گلی بهی هو و بلک و گلی بهر شاه بهی و بان که مرده بهی بهی که بهی سر بهی بزرگان ان بهی و دنا
---	---	---	---	---

یہ دونوں ہی دفتر کی دیکھ	کہ لہ ایک سائے نہ ہو	دو فرزند تھی اور قانون سے	خبر دار ادب قانون سے
غلط اور گشتاسب مردود	ولا ورجان شاہ از در	لیکن تماشا بہر کار تن	جو افرو گشتاسب بہر جان تن
وہ تماشا لایق تاج فرمانی	نمایان تماشا پس فوشتی	دلیر و زبردست و غرور تما	دل شاہ سی اس لی دور تما
موافقت تماشا شاہ سی رضا	کر کسی تمااوسی شاہ ناچار	خفا ہو کی اک روز ورجان	گریزان جو اوسوی ہندو
زیر پر دلاور کوشتی کما	کہ لیا سواران جنگ آزا	گشتاسب کے لاشتابی بہنا	گشتابان چو اہر زریرجان
جدید کوشتابند گشتاسب	او دیر کو نفس کنان گیا	ملا او گشتاسب انجام	زیر اوس سی ہولا کانی
سندہ قیمت کی بہر عین	یہاں تھی عجب ہوسی بوکان	لگا کمنی گشتاسب سی نامجو	نہیں میری پیش میرا
کر ہی وہ تو قہر کا وسایا	نہیں مہر و تہمید کچھ ہر با	ولی عمل پانہ کری جھکو گر	تو حاضر ہوں میں جلی جڑی
وگر نہ کمین بہر کل جانوں	نہ تما پیش پیرا تون گ	زیر پر دلاور فی پانچ دی	کہ ہر نہر کفیل پکی کام
پہری پہر و پانچ ہ وہ فوج	خوشی سی سوسی خانہ آئی	سنی شہ تی گشتاسب جفا	نہر لکھیا اوس کچھ اذیت
جو آیا نظر شاہ نامہر بان	تو ناچار گشتاسب جنگی جوا	سوی روتہ نگار زان	گشتابند و طرف بیابان
زیر پر دلاور بقربان شاہ	گیا او کی دنبال لیکر سپاہ	گیا دور تک و نفیس کنان	لیکن پناہ کمین کچھ فضا
سوی خانہ نامہ کام آزا زیر	سوی روم پہنچا وہ مرد	غریبانہ گوشتی ہون کی دیا	لگا صرفت وقات کرنی دیا
متاع و زرو مال جب بیچا	تو پھر سوسی پوان فیصر گیا	کہا میں میر کو سید ہون	یہاں چاکر بکا جمن نہ ہون
کہا اہل فقر فی ہون غنی	نہیں ہی نویسندہ و کا پنا	کر ہی گرفت و پھر تیری نام	مقرر کوئی رتہ ہر ہوکام
وہ کہتا تھا قوت اک و کا	سوی خانہ ساربان گ	بسان غریبان دیجا گ	ارادہ کیا چاکر بکا دیا
وہیں مہر ساربان فی طعام	کہلا کر کیا خرم و شاد کام	کہا پھر گشتاسب یچون	ہمیں ہی نہیں غراش ساربان
جو اب گشتاسب کا پنا	گیا سوسی ہنگران پھر تما	کہا جاکی افسی کہ فرد ورجان	ہر اک کام میں غیب محنت
کسی اوسنی ویرن شمل کی	حوالہ کیا پیک آہنگران	بزرگ اوسنی ہارادہ ہر طور	کہ سندان شستہ ہونی و چکر
غضبناک آہنگر اوس ہی	کہ نقصان اوس کا نہ ہو	رہت دیکر گشتاب از روئی	کیا دو دوکان پتی پتی ہون
غرض ہاگشی گشتاسب لایق	سوئی شست با چشم گریان	کیا رحم و بقان فی دیکر	و گشتاسب کو گیا اپنی گھر
کہلا یا طعام اوشی لیا کی	لگا کمنی رہتانی مرد	کہ تو کون ہی کیا ہی تری	یہ بولا وہ ہرقان نہاد
کونسل فریدوسی ہون چو	اقامت گزیر ہون جی	کیا کار بہت عیان اختیار	نہیں کچھ غم گردش روزگار
لگا کمنی پیسہ وراجہ	تو او ویرن کجی ہی ہون	کہ پشیمانی نسل ہی ہون	ولی ہوں تہہ و پختہ دن
یہ کہلا رکھنی و بقان کی گھر	دیوان و سی کی ایک تہہ	پہری آخرش گردش روزگار	ہو یا اور اقبال انجام کار
یہی رسم تھی فیصر و رسم	کہ آخر شہر و رسم کے	جو ہو تھی باغ لطیف	ہو یا وہ کرتا تما جتن طرف
فراموش ہون تھی شاہ	جو ناخن خوش و می فرخ نہا	جسی چاہتی دختر ازین	اوس شہر پناہ کرنی ہون

کتابی است یک دفتر شهریار بولای جوانان عالی کمر اوی خواجه یار تاشیکو نظر فصیح بنین بی و سکی ارتقا نیکسازان کنی در شکل کار اوی دخت نی رسته گل دار ده دبهان کشتا سبب بخ کجلس برین فیض کی آوید گئی الغرض مان و دون لگی کنی وایسی ده ماهر اوی رسته گل حواله کیا خدا جان کی این گئی بی کماونکر کسی خدا بر نظر لگانی پیش فیضنا محو گئی پیش کشتا سبب فرخنده یا حواله سنگ گئی مردمان کیا عرض بر مردمان سخی نه هرگز داشته لی کچه مان ز گذر کی دریا کشتا سبب غرض قوت هر روز در نما هوئی دهان کنی بی سوز کدشی بین مال لگن جو کوز هو او س بی هرگز نه عود کیا سکی حیرت بین و ناجو که تنها دلیر نه هر مصدوم اگر اوست تو خوابان ادا گذر بابت براه او سکی گیا	هوئی چیکه بالغ بت گلند ملکه ادا کن خجسته سپر که یک در خوش دی با کوفه براجعت بگو ده رفته که کجا قصه کتابون کو نما سحرگاه پیرینه منادی کیا به شهر شین بی نالیان که شای فیض پانی ده دخت که ده بدم ارسته بی جان که تسی این جو کنی چندی گئی پیش پستان برین رفا نشین چکو خدمت و مفا جو چای کدی داور داوگر که خوب تحقیق کسبات کو هوئی چالی اوست و در میان کیا پیش فیض فصل بیان عیان و سکی رخ سخی در کیا بلکه و نو کو گستره شکار ایا که گوزن کا بجا پراگنده خاطر نهاد لکیر نما که تسی اقربا جی شمع نامدا رسانده سوخ و آزار ست تلا فی نیچه که کسان فر که کو نکر رون قتل لگن کو سوی دشت تابی هر رخ مادی تخیال خون گر که یک شتا سبب جالی اوستی کیا	شده ورم نی تب بطن مساط جو دیکسی کتابون سبب کیا غریبانه آیتا سری شهرین شده ورم نی پیر پهی وزرگر وگر بار پیرات کو وقت حوا که طاق چین آید آید منادی کی دبهان سنگ رخ شاد و دولت دی نظر سوی شاکشتا سبب بخ یه لکدر بین دفتر پستان غضبناک سنگه یواکشا یه چاکا که خنجر کچی ملاک سنا سبب نهم عسک تو نا که یه کوشن دان بی اسکی کیا ده بولا که هر سبب کاهون نیز نما فیض فی باور کیا نه کچه خدیریان پیش بر کتابون کشتا سبب فسخ گذر بانکو اجهت کمر دم دو دختر شهر ورم او زمین جوانو کا حین این نهانما کیا ملک کو کو بی سربا کری تو اوی قتل گر بچون گذر بابت اکر و از اوس کیا که یی شکار ایک کلان بولشا و چون چون سخن که اسی نامو گر مر او بوبار	میایا ایک خوش نشاط نه آیتا سکو اک نامدا تسین و سکی رکش بی زمین دکمانی کتابون کسبنا نظر او سکو آید و عالی خا مسافر بی در ورم شهر جوانو کشتا سبب یون کیا میسر جمعیت و کوفه چری بکله درن زمین کی نظر هوئی پیش کشتا سبب لگانی یون کینچا غوی ولیکن ابر و کینچون وک تسین خوب ایس من و نا مفخص بدن مردمان کی کیا خفا پای سی هوئی آیتا کما قصه دختر بی خواست بند با عقد کشتا سبب لگی رخی ویر زمین لاجرم سوی خانه لانا تا و دو پیر خورشید و خجسته یه مرین سی بولاشد و کرا کیا بین گئی بار یک سبب توپه و درن تخی و در سبب که کشتا سبب سلطان کا دلیر و تنومندی و جوان کیا پیش نام او غنیل تو پوست چرمه چکانا
--	---	--	---

پذیرد الیامردلی یہ سخن
 کند بان مرثیہ بہرہ گئے
 طرح شہید کی گرگ فی دوزخ
 کند بان مرثیہ خانہ بے
 درہ کہنی لگا کشتہ تیرا کیا
 ادا مہنی کی شرطاطی شاہ
 وہاں گرگ کشتہ جو با نظر
 کماشتہ فی فرستہ جان ادا
 ہوا دل چہن وہ اندیشہ یک
 کہ تنہا دلیر نہ ہو جنگ
 یہ سنکر حضور وکی ہر گ
 تو لا کہ تیار اساجی ان
 ہوا غرہ زن مرد کشتہ کشا
 کی جی جہل تیرا سنی ہا
 وہن چہن کیا اردو کی ہا
 وہ دزدان تیرا وکی کشتہ کی
 وہ زندان فی قیصر ہر دم
 جو وہ اردو ہا کشتہ با نظر
 کہ جہنی یہ کار غماں کیا
 کہ تہی شہرہ جو کہ ہولی ہا
 غرض جہرہ اہرن نامجو
 کہ ہی غافل گرگ و ماہ سیاہ
 کہ کشتہ ہا ما تیرا کل
 غرض دلا ورنی چون
 یہ سنکر شہرہ دم کہنے لگا
 نہون چکی چکل گئی ہی ہا
 سپہ سالار لشکر کیا

دلبر اندر فرد و گداز کجاست
 مولی او درین حرف کی و کجاست
 و من خیمه را چراغ و چراغ
 بهشت لیس بر رخسار و جان
 که اپنا کر و دلش کا راسین نام
 بجای بجای بے خبر شک و
 قوچران با قاصیر نام و
 که بجای که درین دماغی نام
 کو که بیکه کر کشی شو که بیکه
 کیا که نه شکست بے خبر که
 بیان او در اپنا کیا عا
 که تا قبل چو از دماغی نام
 مقابل چو از انگر از دماغ
 چو از دماغه دست بیا
 و من لیک بیکه شکست
 خوشی می دماغی که شکست
 تعجب میں کی باشد نام
 تو از فرسی کنی لگا چو
 تو بگرز زمین قاتل از دماغ
 شتابی کی که تو بکی دماغ
 کیا که تو از دماغه خرد و کو
 مگر از دماغه شکست چو
 شجاع و دلاور بهاد و چو
 کیا که او از دماغه کو
 مجی دماغی بعلومه
 چو از دماغه شکست چو

سوی زر گنجی شتابان
گیا ساسنی زر گنجی جوان
دلاور جوان یک زینت
کسا پیر سر زنجی اسی نامدار
حضور شیر دهم مرین گیا
نہ باور کیا شاہ فی زینت
ہر افغانی ملک گیا باجوہ
اگر نشہ تجھی وہ اڑا
گندہ بان احوال شتا
تھیں گشتا سنجے مال
ملا کئی شتا سب لی تبا
گیا اور لایا وہ خمر بین
وہیں دہر دم آتش فشا
وہیں خجور پیر زور
کیا خستہ مغر زور
وہیں شش اہرن کا یاد
نہ باور کیا پھر خن سینا
کہ یہ کام ہی ہو کا سیکان
وہ ہو لاکہ اسی ہجران
بیان یک شتا پھر خن
گشا ہوئی تھی ہوسا کون
گئی دہر کا ہوئی تھی حضور
جو جوت اہرن کا یاد ہو
گشا ہوئی تھی پختہ نام
کہ زینت پیر جین گمان
کشا ہوئی شتا سب مطلب

نزهت‌نهار و کوهی بستان هوا
 تو در کمال کجاست شریک کلان
 و دوپاره کیا اگر گریه بدین
 تو تمام نیاست کجاست کجاست
 کما اگر گریه تو شمع خنجر کیا
 کیا سوی صحرایه نامدار
 و درخت چنگر مرین کوی
 تو حاصل یکا تری مدعا
 بیان پیش این غرض کیا
 اگر این شود با کوهی زمین
 که یک خنجر زنده ماند و
 یک کما گریه کوهی کوهی
 خنجر افکنان تپا چه مرین
 سر زده شتابی بازه که
 نشان از دوا کانه بر زار
 کیا با جزا از دوا کیا بیان
 کیا جانب کوهی کوهی
 نزا و کیا نمی یاکوهی
 نزهت‌نهار تو با چه میان
 جود اینه دم نجات
 به دین گلی کوهی کوهی
 گلی کوهی یونانی افرا
 تو چه دعا از کما کوهی
 کیا عرض شش شش کوهی
 نهین کوهی کوهی کوهی
 بصیرت کوهی کوهی
 خزون مرین کوهی کوهی

جنگ کردن گشتا سپ با الیاس

والی خمر زو گرفتار کرده آوردن الیاس را از میدان شیش قیصر روم

بود اجبگشتا سپاه لایق
 کهما پیر نه نامه خبر خمر کو
 شکر سو خمر ز الیاس
 سپه کیکی آیا سوی ملک
 سوی لشکر خمر زایا آورد
 هر کشت خون شست بدن
 بکار رای میدان چمن انگر
 دلیران الیاس آیا و چین
 تو الیاس گزنفام را
 بود افریدیدانین الیاس
 غرض ملک شوخ کیم کیا
 و مان ای از روی نطفه
 سپهر گشتا سپه یکروز
 یسکه پیرن سلطان
 نمیدین شب لهر آب سپه
 که بی شاه لهر سپه راپه
 دلیران ایران کو یار الیاس
 که شوخ ایران چمن کرد
 سوی دهر آب نامه لکها
 اگر نصف ایران مانج کلاه
 بود الکی قابوس نامه دوان
 یه کنی هلا پیر شمر نامو
 کهما یون خستاده سی بلدان
 یسکه کیان نامه برنی سان
 که بشی مین لک لک خمر زو
 بودی تاج حکم خمر فرج
 که اب خمر شست بر خمر
 که کشتا تاسا تاجی
 سپه که کلاه و چرخ سوم
 بودی لهر بکار چنگ
 که صحر ابو اوجون شمر
 که الیاس کشتا شست
 بودا سپه گشتا سپه
 زمین گز ازین سپه یکروز
 گزینان بود لشکر خمر
 بهت گنج قیصر دهمی الیاس
 زیاده کبار گشتا سپه
 کهما شاه ای بی شکر یکروز
 الکی کنی یون دران
 مناسب نمیدین الیاس
 میلان کاهال کنی
 که چون سپه سیر تنه
 تجوی صلیب تخت از کون
 یه نمون تم او میشن کنی
 مجوی قیصر صلیب دانه
 گیاره جیکه و دیش شاه جهان
 که شوخ کنی قیصر خمر
 حقیقت جنگ کنی کرنا
 که قیصر کاه و دانه کنی
 او را که دهر یما و مان
 نه حکوم تنه تاسا ای سپه
 میا تو کرد و ز سان چنگ
 حقیقت یسکی هوامین
 ایدر سپه گشتا سپه
 سپه یکروز و نه تاسا
 سپه گشتا سپه
 تو سپه سیر یه میدان
 که گشتا سپه یکروز
 گرفتار کنی دهر چمن
 گیاره تک سپه شکر
 پیر خمری پیر خمر
 کهما بلکه قیصر امرو
 ملک تازاب کاهال
 که لهر سپه تاسا
 جوانی لاهو اوجو خشمین
 مری جنگ کنی تاسا
 بر سان کنی دهر
 کهما جیکه گشتا سپه
 که بی تاسا مجوی خمر
 کون تاسا لک و خمر
 بجالای داب نامه دیا
 بود قیصر روست غور
 که الیاس ملک یکروز
 دلیر و نمون گشتا سپه
 دلیران دهر کو خمر
 شمر و همی تاسا
 کهما پیر نه نامه خبر
 شکر سو خمر ز الیاس
 سپه کیکی آیا سوی ملک
 سوی لشکر خمر زایا آورد
 هر کشت خون شست بدن
 بکار رای میدان چمن انگر
 دلیران الیاس آیا و چین
 تو الیاس گزنفام را
 بود افریدیدانین الیاس
 غرض ملک شوخ کیم کیا
 و مان ای از روی نطفه
 سپهر گشتا سپه یکروز
 یسکه پیرن سلطان
 نمیدین شب لهر آب سپه
 که بی شاه لهر سپه راپه
 دلیران ایران کو یار الیاس
 که شوخ ایران چمن کرد
 سوی دهر آب نامه لکها
 اگر نصف ایران مانج کلاه
 بود الکی قابوس نامه دوان
 یه کنی هلا پیر شمر نامو
 کهما یون خستاده سی بلدان
 یسکه کیان نامه برنی سان
 که بشی مین لک لک خمر زو

پهلوان خنجر نری برنگانم مشابهی کسی و چنگان یه جاناندار لر اسپ نکر آزارک پهلوان پرغور نمین جز زریان لبانم یزنمده نویسنده جگه چکا	اوستا نین لایه جوان که جنسی بیکر نمایان کیا که بر یکا فتنه کشنمای که به بیات بی عمل و دانش تواند از سی رکنه بنامیرم	یه پوچا جاندار نی برکه نظر کر کی اوستا نوی بر شیر و دم کو نامی کا پر چرا هزار دن وین کاشن و شیر بر سوسو پهنی شتابی خراج	یه شوی وین شنی یلان کما اکی ششکلی ده ویر لکما یون کما ای شاه ارجا نیز داز میان اشکر شکن رهی ورنه تیرا یار و رنگ توفا بوس کو شنی نصبت
--	---	---	---

از روم و تفویض تحت و تاج به گشتاسپ خود بیا د خدا مصرف بود

برادر گشتاسپ کجا تراز تو کر صلح بسی نهو کیزه که می تری قدر جانی نرا خطامیری ب بر سر کما بواسیر مین فتنه سخت سی رکمون سپیری کلاه کما جبک بصری بیغام شاه و کر و مصری بر جان گیا پیش گشتاسپ کشت کما بون کو یکد شتابان گیا جبک لهر اسپ کی روبر و چون پهر جاندار فریخت و دیشاد و جبک بون جاناندار لهر اسپ فرخصل امج کما که سلطنت سی نر زمار دین سیحت جا کسی و چین کاش صاف بو ملک جبک لهر اسپ شست فضل خدای کریم	کما اوس لهر اسپ بی کونگی نه چرخش تاج ولی چون کشتان که ویت سی کونیه و لکا توفیر و دیاری سخت سی مساک تخی سخت شسته لکا کنی تب قیصر کونیه مسای سیخ کسان کده کما اوس پیغام لهر اسپ روان سی ظمیر لهر اسپ او نه سخت سی تب شد پچما ایک سخت سی پهلوی کما ششاه عالی تار ب کون لکمه کشت توبی مالک سخت سی گیا پهلوی بلخ لهر اسپ	تو جایش قیصر و ستاد تو پهر پاش گشتاسپ تری یادین کاشان روان و دیوب سواران اراده می پی سخت سی کما ششاه و افان گیر جمعی شاه دی نصبت لهر اسپ شیر و دم فی جت پانچ پیام پر سکی خوش شاه چون دیک سنیا و مالور پسر و پدر هوکی بر کما لکا کنی گشتاسپ هوکی وکی حکوم فرما کما ششاه گشتاسپ یک کما قبا ی شنی و دور کمین و نون مین شما و پیچنی تخی خراج	یکه جاکلی اوس کما شیری سجوبی یه بیغام سنیا بست لکین پانی پشان که بی شوق دیدار لهر اسپ کون و یادین مین لهر اسپ سوی و دم پانی لهر اسپ تو پهر صلح البت و پهر و ده نصبت و پانی کما لکا گشتاسپ فرخ گمی میشو اما داران شهر هوکی شل اربکار ششاه تو اس سخت زین پهلوه دلیران گردان لهر اسپ کما مین اب کما جران لباس فقیری کیا زین پیش خلق تما کما به زردان سی پهلوه تو دیشاه سخت گشتاسپ خضر خدا وند و رنگ تلج
---	--	--	--

دل حیران چنین که فرمان روا غرض خج پراچی مغرور تنها بهاندا گشت ناسپ نهاد او گز کتافوسی پیدا جوی دو پسر هوی و دوشه زاده پرورد منکار گریای بی پایان بوش و بی گرد وین تن آفتند یه لکتهای خودوسی نامدا لکمون جنگ آفتند با جوت	کار با سپه نام و شکار بهشت پانی نزدیک دور تنها تنها کم جز داد شام و حجر تسوسند پرورد رشک فر سکاهی بهر شاه فی الکون اوستی یک مین ای کز کز مهرین بهر شاه نشسته نامدا کسی نمی اشعار نشی هزار	نکر تا نماز نماز زمان بوس سوا اسکی سبب در زمان یکانه بعد و کر کم سکو رکما نام آفتند با یک کا جو با سپه و شکار و نور به تالیا بهر غنای دروس مین بهت زورمند جوافر تنها مواختم رسم کما حال از نم	که محکوم نمی یکی دیو در همیشه نمی محکوم شاه جهان شب و روز صرف نشین و کر طعلی کا نام پیشون کما و ده علم کما مین مشهور تنها که جس و ده زمین مین گیا جماخین مین و دانی زود تنها بسل بل کوی نمی کما کردن کما به جوان کما
--	--	--	--

رسیدن ز رزومت آتش پرست و خشم

گنمشاپ شاه و خود را به پیغمبری آشکار کردن آمدن گنمشاپ درین
و اشکار کشیدن با سپه مایین و چین بطرف ایران و محاربه عظیم و دوان از
دست آفتند یار کار نمایان از بطور رسیدن فتح یافتن گنمشاپ رواج داد

آفتند یار وین ز رزومت را در عالم

کونی گرد تا ایک دشت نام و ده آیا حضور شه مین بنام کیا ایکدن می عمل آن کے خواص اوس شجر کما یکا جوانا گنمشاپ فرخ نهاد یه ز رزومت بود که از پیشه کیا هوا خواهنش دل می و سکا و کماند تجمی مجزواب مین اگر مین کسی پر چون ناهر مین ری پاس کی مین کفر شک نوگرادکی آیین کری آفتند کیا تنها جوار ز رزومت فی آفتند کیا بهانسی بالای ناهر مین	بیان شکی پانی مین را گنمشاپ کی ایوان کر برگ نادر و سکا کما مای تنها زیاد و هوا اوس بی اعتقاد کردن کی مین چاره مهر آب عقیدت کما هر ز رزومت تنها عیان مجبوری رانفتند تود فرخ نصیب کسی نبود عیان مجبوری مین قلب توفیق قبول و پیش پروردگار و دهی و سکا نصیب کیا آفتند نادر کوی مین یکا آید و نادر	کیا راز کس پستی عیان بود ایک پیدا ز رزومت نصیب اوسکی بودی علم پهرانی خبر پیش گنمشاپ فرخ مین آیا پیشه گنمشاپی ز رزومت فی ایوان جستی مین کما مین جوانا و شام با طاعت مری و اسطی ز رزومت تنها فرخ مین مین ز رزومت کسی و کس بعد اونی پهر کیا کسی شام گنمشاپ تنها	خبر داد علم قلب می تمام هوا مقتدر و سکا شاه جهان نور و اوس و طویع و خا و پسند نور و عین فی مین یکا کوی سخت بیمار لهر آفتند توفیر و شناسا و کید و کلاه رسول نادر مین ای نیکو سوی گنمشاپ شست مین نظر مین مین شست مین هوی فی نازل ای شاکر و کون توفیر کد ای نیکو کما هوا مجبور و معراج حاصل تنها نهر مین زمان او کی
--	--	---	--

لکھا کیمن کو سخی نامی
 لکھا شادی نامی سب
 پڑا پڑا کشتا کاشا
 سناچی شام تو بدین
 سنجی کو سخی گراہ اگر کیا
 بڑا پڑا بند و زن است
 کہ بید سخی بختی کی اعتبار
 سپہ در نہ کیمن چون
 زرا پنڈ نامی کو پڑو غور
 پڑا بیک کیمن نامی
 سنجی کیمن کیمن
 زردی دلاوری تبت
 ہوا شادمان کشتور
 کہ زمین سخی کشتور
 یہ نام پڑو پڑو
 جمان کشتور
 کہنے جب کشتور
 سواران کشتور
 خرومند جا سب کشتور
 کہی فتح کشتور
 دلیران کشتور
 صفات کشتور
 پیر شاہ کشتور
 کہی قتل کشتور
 ہوا جب کشتور
 گاہ پڑو کشتور
 ہوا کشتور

[illegible]

کرب شوقی منی تم سوچین
 وگر نہ ملاؤ تان خون خاک
 کہ نہ دشت فی شہ کوگرہ کیا
 تری پاس پہنچا ہی بخورخت
 کیا کہ کش و پری کوئی اپنا پناہ
 پی پاس تیج منی کی غمخوار
 زہی جو پیغمبر بد سیر
 کما دوستانہ یہ نامہ تھے
 روانہ ہوئی لیکن نامہ دو
 یہ بولا کہ لکھی سہمک جو آ
 لکھا شاہی کمنی آفندی
 تعینات ہو سارہ سیر کی
 او تملو کو فکری سطلی سر
 عرض نہ تیار جب ہو چکا
 سیکر مین پر کا زار
 نہ کہتا غارت قط کہ نہ
 تکیا سپاہ گران کی شاہ
 دلی لشکر چین بیتج و تبر
 لگا اوکس کمنی شنیدار
 کو پیش بر اور تری چنگ
 میسر ہی ہو دی فتح ظفر
 دیران بران گردان چین
 دلیرانہ ایسا جی جب گاہ
 برادر جادو کا وہ سب
 کی کوئی رخ خان غمخوار
 کی غرق خون زخم گدا
 روان کی کہ گنو آئند

تو به سواد اعراب کجاست که گزین
 کردن تیغ کینین بختی بکار
 و برین خاک نامه مهر بر کلمها
 که بهیخت کبیرش بر روی دست
 پس و پیش نهاد دهمانده
 مناسب عجب کوی باو
 او بی چای عالمیست که بر
 که حاصل بپوشاید دنیا
 شستابی گئی شش گیلانند
 که سکنی ز رشتی یوشان
 جمعی کجی خست سکا کارا
 که چون سواد اعراب کجاست که گزین
 شستابی شش گیلانند
 تو پسر نه فی دیو و دیو نکو خست
 روانه به سواد ایران یار
 جلایانم که بخت و مهر کو
 دلیران جنگ آور که بخوار
 سواران را نسی نیست
 سطرلاب بن یکای شوی
 بهشت کشته بخت تیغ خوار
 گزینده هوش چرخ
 موی گزینده راز روی
 سواران چون بی سوار
 سوزی زنگ بعلد کوی
 بهوایب بهی آخو کله فعل
 ندان بر پوایب نی نیها
 بهوایب کزین مثل کایا

کمی پهلوان در کوی پرواز شش تان بان هوا پر سوار و لیر هوا تبخیر شود سلطان او صیقلی است مشکان کیا دویونی زخم و دهرن تا دیران ز نسی سخته گل دهرن سنی بولای اسفندیار اگر دیو خوار کو کرکست پهرستی برین شکست غم خان یست که ملازده اسفندیار کما به غیرین دهرن اسفندیار ردان کی دهرن کشتن کیا زخم زرد باد و پر جدار کی سر جسم پاک است مرد گوئی سوی اسفندیار یک کمر سپید اسفندیار هوا حمله در رفیع گران اگرینا چو ادبانی سلطان کر جان بخشی ای شکست پژانها جان شدگی ز جوئی تیغ زبانی شکست لگا گشتی و توری شهریار هروی کشته یاربانان هروی قتل سید انجمن دو دهرن رشت کمر و دهر اشک دهرنی تخت افسرد برایمین یارین دهرن	مقابل هوی کی مانند باد سوی شادار جاسپان اگر ای داران مشکان بهرت گنج زردی شکان هوا قتل و هر چنگان کمی کوی مردن و دهرن کره کوی برین کوی تودی شکست کمر اگر اس یونی خسر بر کیا و برین آب بزد و پر نهمین کوی دهرن سوی نامداریان سنان کی کیا جوان کی بستر خاک یک کشتی لگا اوسلی عقب پاک دهرن زرد کشتی دهرن هوی شکست تو آتش برین اوسر اسپ شاد و رفیع دربار کور کشتی که سید انجمن ازان جانی پشته بزار و صد و شصت جانداری از سر و تاج خوشی می سید دهرن مرتج تو کرد دهرن	جوان و دیو کشتی صفت فوج کو چیر کر مژمر دیر از ادب گرم بیکار دهرن سید ملک یک زرد دهرن کشتی جوان یونی جوان کشتی توسر برین بزار دهرن دیر از ادب جوان دیر سنی هوا کا شش بان کما شش بان اگر کیا هوا اوسر شمار جبه میر دیر کما هوا	کمی قتل یونان کیا جگر زدیک کری جو کوی قتل هوا هوا ملادی کما تجسم نهمین بسان کشته یک گر خاک اوراک کر هوا رهی یک پهر کما شش هوا قوت هوا پنی سوی
--	--	---	--

شهر دوم محکوم و دین هوا	پدر زنده دین آئین هوا	رکمانند و سکا کو بالای	اطاعت دین مسودانی نظر
گیا پهر سوسی بند اسفندیار	و بان هی آئین کیا آنگا	پهر آریا سوسی زن پهلوان	هوی نوک نامکی پرش کنان
گیا جنس لایت دین اسفندیار	گیا جسط نامد نامدا	بروی سبب لافشانی نو	رحایا شاه و اسیر و وزیر
گئی بر دوت زنده سکا کو	نواکی کسیکو یز نهار تا	کوفی حکم سی و کی جو آخر	کسی فی زهر گز کیا پهر خلافت
سپیدار فی پهریه نامد لکما	سوسی شاه گشتا سبب گشتا	که خرد و کلان ز روی حق	پدر کیا دین ر دشت سب
برک ملک دین دین سکا	هوی گرم ترش سوسی تمام	یستکر بود شاه گشتا سبب	که حاصل هوی جانن کی

قیه کردن گشتا سبب اسفندیار با غوامی گزم پهلوان شریف و دین سیستان

بنام داری ای یک کی آئین	هونی آکی حاضر سران دین	کوفی ایک تنه گزم پهلوان	نیز شمشاد گیتی سیستان
ولی نهاد و جود اسفندیار	الگا کنشی شمی کای شهریار	سنه کی اسفندیار چون	رکمی سادات بی سی فوج گران
غور و اسکو بی زور سر پنجه	که هر پنجه او سکا نهی شین	رکمی بی و دلیغ شال تنبا	اراده یه و سکا بی شام گناه
که شکو کری آنگه زمان است	ترا چمن لی ملک شین و	سنه تنه جونی و دلا گنا	جو بهتر بهی و دلیغ تنه
هوا سکا آزرده گشتا سبب	نه مائل هوا پهر سوسی زبکا	گیا یک نظم صبر آرام خواب	رمانا سر و زو شین غراب
حلب کی پهلانی و سکو	لکا کنشی شاه نشه نامجو	که جلدی تو جا پیش اسفندیار	همان لکشتاب و سکو نام
ده جامه سبب تنو شاد چون	گیا پیش اسفندیار چون	و یا پهر سیاه شنه نامدا	لکا کنشی پهر دین اسفندیار
همی کل کی شرف آب نادر	که بی شکمین همی سر اید	و دولا که بی رسته زانجا	جان و دنی تب کیا یون شتاب
که کیا واسطه بی نقد سیر کا	هوا غضب شاه کشور گشتا	کیا مینی براک کوشا پرست	کیا سیر بلدان عالم کوست
هوی میری شمشیر سی کشا	پرستنده و شاه جهان	نکی میری خدمت پر ز نظر	هوا شکمین آه یون ناجو
سجده چون اینا تنجی و سکو	جو کو صحت هوا کو شکا	و دولا یه برتری ای نامو	که حاضر هوا چکا حضور پیر
الگا کنشی شکلی اسفندیار	که آزار دیکا همی شهریار	و دولا که بهتری جو پر پر	نیز پیر او کی فرامی نکر
ملک زاده ر کشتا تنه زو چا	بزرگ دین آئین نامدا	دوم پور مهر پوش نامور	سوم آذر گرد و فرخ سیر
چهارم تنه نوشا و ر نامجو	هنر مند و دانا و فرخنده خو	غرض گرد و دین هم اسفندیار	بجاه و دشمن کی قمار کار
روانه هوا سوسی گشتا سبب	سفر زنده کو سکا لیکی سپا	گیا جب حضور شنه نامدا	هوا تب گرفتار اسفندیار
اوسی قیه که کی کیا پهلوان	شمنه فی سوسی دگر گشتا	ستونهای تخت پهلوانی	ستونهای باند ما اوسی
سنه جک دین فی یابا	بصیر و غمخیز دین	و بان سوسی دگر گشتا	هوا بان سکو و دلیکر دین
گیا الغرض پیش اسفندیار	هوا یاب کا موش و شکا	گد جب گیا و دگر دین	تو گشتا سبب شنه سوزان
هوا دین سیسی عازم سیستان	که آئین تازه کوشی بان	جو ز دیکت پنجاه و هزاره	تو آیت دین دین بشو

کیا اختیار کنی آئین شاه
کیا بعد از آن شاه کو بیای

مرج کیا ملک من شاه

رکنا نزد و ناکو بالایی

کیا او سکوراج و مان تو
را شاه گشتا سب سال

رسیدن کرم پسر جاسپ با فوج

سنگین بلخ و لهرسپ را کشتن و بلخ را فتح کردن آمدن گشتا پسرستان و آن

ار جاسپ برای او پسر گشتا

سنی شاه جاسپ بنیخ
دوران گشتا سپاه فاق گیر
پیر سکرو شاه دامان شاه چین
سوی پنج اوستی و دایه کیا
کماوندی بادشاه جهان
یکمینی نگاهد شهر سنگنام
بهست عندر لایاه فرخنده
په شاه کی سایه تنی کمر آ
جولهرسپ آیسوی کارزار
سپه دار کرم هوا سنگین
ولیکن نهایت قوجب هی پیران
لدا گیر لهرسپ بس وین
بواجو کله لهرسپ زین ی جدا
شکستیدی کیم تر آشکده
ولی بهلگ کر اک زن گستان
هواشکی غمتاک شاه جهان
که با نسل شاه تو کر مرز جگ
سپه دار جاسپ یکمینی
جوار جاسپ یاد غنچ کران
مقصود منشت سی لایه
سپی لگانی پیر تاجور
سپی لکی آیسوی زرنگا

سیان ز گنبدان هی اک
کیا پهر و وین مرز جاسپ
و مان مقدر کوئی هر زین
نمین کوئی مرز شاه پیران
که جگوهی زان سی کئی
ولی عندر لایه کیه نیش
فرولن سی هرگز نهالک آ
کی کشته تکان جین شکار
لگانی سی نادار جین
که پرتی شتاب نظر بلخ
هوا گرم بازار جاسپ
تو جینون فی دوا کیا
کیا نزد و ناکو آتش زرد
گشتا پسران جی جاسپ
پیر ستم سی بولا کانی سلوا
مقصد تیر سی پیر جاسپ
روانده هوا جاسپ ناند موج
هراسان هوئی فرج ایرایا
جی کیم سی معد و لکیم
بلای سی زیا بهمن اگر
کرناشک جین سی هو کونه

که اسفند باریل نامور
نمین بلخ کی شهر جاسپ
اوی کجا به گران آن کر
گئی مردان شش لهرسپ
که جینه هی تکه لهرسپ
جی کیم مرشکری سی نین
کیا لاجرم جانب زرنگا
ولیرانه جگ با هم پیر
کیا فانیه ناک بدخواه کا
او دیر کله زار و جدو
بسی حواران لهرسپ
زمین پر گران و درین
کیا بخیه ناکو اسیر و قیل
هوین کیم رحال تبا ه
کما با جرایک کاسه بر
شنه کور ستم فی باغ دیا
سوی بلخ پنجاه وادی
هو اینی اگر معین پسر
که کچکام مرشکری سی
ز آا اوی خدیو جاسپ
یکمینی شاه ایران آ
مقابل هوا لکس پیر

هوانی پهرین است بر بوسه هوا اگر هم امین از جنگ هوا اشک چینیان چیده غرض شاگرد شایسته تاب سطرلاب بین کی نامی تو حاصل ده فتح و ظفر که اسفند یار جانگیر بشکم جهان را ز افغانی گیر	دولان نگی بوی جنگ بزار وین می جویا بید دولان را بگویند شکیست هوا جاکلی قائم سر کوب که بکس حسد نیست ظفر تبدیل وین بکس نیست کان مرام نامی بکلی امی ناخو رسمانی یافتن اسفند یار از بند کران بحکم	خروشان هو اگوس وین شکست هوا در این شکست دریا چون گريزان بوی جیکه را نیا و ده جامه است شاه کا جو گزارش کیا اگوس می شهر با ینظار کیا جیکه جامه است در گنبد انسی بهان لا روانه هوا یکی نام و وزیر	کر زنده جس می بود کوکوش درفش سواران کنو تغایب کوکوشی گریزان لنگا کنی دس می شید یار جو بود گرم بیکار اسفند یار که است وی شاه شایسته تو وقت کویت او می شایسته روانه هوا یکی نام و وزیر
--	--	---	---

گشتا شایسته آمدن هم راه جامه اسپاز در گنبدان مخصوصه و بعنایات شایسته مران و
و فرستادن گشتا سپه اسفند یار را چنگ را جاسپ و فتحیای و اسفند یار و گریخته فتن

کیا جب وزیر شایسته نام دیا نامه شاه شهزادی کو گرفتار زنجیر لی کیا تو است برین کرکس و ده بهانک آفرین برین تو جامه است اسکو با کفر پهرانی بر او کا بود خور تو بهر سو پند شایران پهر اسفند یار جوان که روان بی جنگ جم جاده اسفند یار هوا ساسانی او کی مرد دیر ولی جلم و سکا سلامت گراشت می کس که گسار بسوی برین خند و ست پهر و سبکا گرم اسفند یار	لنگا کنی شهزاده جنگ که اسامی پیدا و ناخ یز نهما رقت شکست و مخلص و سکوش کیا مع چار فرزند و الا گهر لنگا کنی ای پور با عرو کر وین طبع عاتق کیا سولی صدای گران اوراک پهلوان نام نهاد ده وین برین مثل خنده که رویش برین و جواهر او کی سنجیده اسفند یار بوی کشته از باری لنگا کنی نیست یار	که بی گریز مهلبان و شاه دیا سکی جامه است یار غرض بی جامه است و سکوش جست و ده برهوش وین لنگا دیا لنگا گشتا سپه سی ملا مری ملک خیمه کو دور یاد فانی او که کی طلب تو را جاسپ جیب سی خیمه مقانی بوی جوت کار که کی گسار دلاوری تیر شایسته سی است کرکند کیا اینی لشکر یار گسار کیا دانی گهر بوقت تیر کی تیغ سی کشنده وین	حضور ملک زاده اسفند یار که کنی سی جیبی مجب گنا که ای نامدار شایسته کیی دور کیست لب کی اورا وکی بودا کو جیم بهت همدان شاه و وزیر الهم ای جیو اجمو سردار کیا قتل او سنجیده روانه کیا گهرم اپنا پسر بی جنگ آنا عمل کر گسار بوی پا چو شین یک شمشیر کیا گاه وین خیمه کو او برین پهر آبی جنگ با تیغ تیر نیز و یک جاسپ گریز جید سردار و کی بی دروغ
--	--	---	---

هوئی رنگ گی در کان نظر باب گردان این بود بفرمان اسفندیار جوان لیا ستمین کونین پیر گناه بصد شکت شربت عروبا ببری همنوگو لیگیا شاه قسم زرد پاک کی ای پسر حوالی که درون تاجکوت ترابون بین که بنده جان نه توان برون نه زینهار اکم شاه فی آفرین مر جانا که به مخلص قیدی میجوگر جانان داری او سکر که طلب حضور جواهر اسفندیار	وه میدان بین گیا چون گردان این مان کان بود هوئی گردایان تکیان حضور جواهر لایم ساه مهوا داخل بلع گشتا تو به اوست چایا کی گشت که آری تو جدم بفتح ظفر نزد و گنج و دیم و فرما نه خوانده اسفندیار که درون را به چاکت شب و زیاده و پیر نهاد تو به دست و خن شام و کما یون و می نشا و تو به پیش و زرد سنگا	هوئی فوج اعباست کی ر بی جت تابش تورا بهست ترک گنج میج مهوا مهر بان سپه اسفندیار لکا کنی سپه و فرخ تبار چو تار که از بندین لایم که درون که نیا و دوت یستکد و لاوری باسخ و بفرمان شیشه دین بنه چو تار که از بندین لایم لکا کنی شیشه اسفندیار جما فک جی بین و کیا قیدی شکو جی رما پهرا تا مهون سپه و	گردان فی جوهتر که زنگاه شیرمین هواره نور و هوئی لاکون خن فی پهرا یا حضور شیشه که ای مرد و زمین نه تار که شیشه لایم عبادت که درون که سبار که شیشه شیشه لایم باقبال شاه و که یون عرض که تار بجایا و شیشه او که یون اورا تا مهون سپه و
--	---	--	--

رفتن اسفندیار جانب در زمین بر راه مفتخون ای رمانی همیشه و پای خود

رمانی همیشه و پای خود کما یون و صدق اداوتی بچه ملک که نسلی که که درون بین کی تیا کون که آه بین و به ماسفست کسی و دما به ماسفست کسی او را و سکا نام اکم شیشه و زرد گذرد و بین و شیشه و زرد	که به مرد و زمین ر بی یومری پاش تر بی سنج و زرد بجایا و سکا که به یون بین و بخوئی که جانی نه تار که کسی بی قیدی نه تار که که به گام که درون	اوسی لایم که بی است گیتی و ده لاکه لکا کنی و ده لاکه که آبادی سوم و هر که زرد یو لاکه یو لاکه	کیا او سپه تو به زرد نه تار که که سوی که بی ولی میوه ولی خشت جما و بیابان که به مهوا
---	---	---	--

تو کجای لکایو کجای پهلوان
یه قصه بر گز خوشانی
کمانی جو که به باطل بین
که تکه ای تو گزبان
که کمان گزبان شاه بزم
غرض که بشوین کجای سالار
کجای این سرحدی حیدر گز

ره پخته ای موت بون
کجی سته پر دست باز بون
مری قید گزنی حاصل بین
مری تو کجی تکه گز بون
هواش بی خست بون
روانه هوا و دین با بند بون
تو اک برت پر بون با نظر

ولیر و کوی ز روی کو بون
دو کجی لکایو کجی گز بون
دو بولانین کجی خیم بون
که کجای کجای دیر بون
سواران کجی بون
کف و کف بون
و دوی بون

تو جان بر بون
که میری خطای کجی بون
تجلی ای بون
بجو کجی بون
خزان بون
که کمان بون
کردن بون

احوال منزل اول اهفت خون

دو محراب و یکما تو افندی
بلا آو گز کجی
دو گزبان کجی
سوار و کجی
یه کجی ز روی دیر
کجی اسعد زخم بون
دیر ادا که مقابل بون
جوان و دنی بون
نمین کجی
هونی بون

تو بون کجی
یه بون
بواشت بون
کجی بون
سوی بون
کجی بون
بیشین بون

که بون
تو بون
نایان بون
دو بون
کجی بون
دو بون
غزل بون

کجی بون
نزهت بون
کجی بون
پشون بون
بوا بون
سوی بون
کجی بون

احوال منزل دوم اهفت خون

بواهر بخشان جو بون
دلا و دنی بون
که بون
پشون بون
دیر بون
الی بون
افکام بون
دو بون
هوا بون
تو بون

کجی بون
مباد بون
کجی بون
دو بون
کجی بون
می بون
مقابل بون
کجی بون
شباش بون

یه بون
نایان بون
دو بون
هوا بون
مظفر بون
علب بون
دراز بون
کجی بون

تو بون
دو بون
تو بون
کجی بون
هونی بون
تو بون
کجی بون
کجی بون

یکی است سپاس باری خدا

و من جمیع گردون پروردگار
که در کوه و درخت و در زمین
و در گردن و در دست و پا
زبون و پروردگار و در کوه و درخت و در زمین
کیا از نعم شریف تر است
بفضل الهی بجا آمده است
می لعل گرنه نوش کی بعد از این
زن صحرانایک استی بپای

بها پیشتر روزگار مردان
که بین این دنیا و آخرت
زن غور و در یک گشتی در آن
تو با غول کی بندی کردی
و ده بولی گیاهی برای شکا
وین کرکی او سکوا میر کند
کیا کینچرا تیغ او سکود و نم
سوی فوج اسفندیار جوان

کیا غول فی زور و در چیده
مظفر جوان دلاور بپا
کیا غول کوهی که در کوه
که جس گمانی بود دشوار تر
دو چرخ بی این استی بپای
و ده بولایک استی بپای

روانه بود صبح اسفندیار
شب بیا که صبح گردون از
ولی لوس بپای استی بپای
به بی کار گر جیک تیغ و دنا

احوال منزل ششم از راه هفت خوان

ولی تداود و مندی بپای
و ده آبا جو مانند ابر سیاه
به بی کار گر جیک تیغ و دنا
کحل و مندی و دنا
به ایدیک بهوش جنگی جوان
سپاس نه اند جان آفرین
تو کفایت منزل چارمین
و ده کنی بپای اسفندیار

روانه بود گرد اسفندیار
که تداود و مندی بپای
لیا کینچرا تیغ و دنا
سبی پشتری قف جگر کوه
دو باره دوداده سیدار و
توانا و مندی بپای
و ده کنی بپای اسفندیار
او را غول ساید و دنا

احوال منزل چهارم از راه هفت خوان

غرض کرکی تیغ و مندی
که بهین غول شکسته امانی دار
یه گفتار سکر دلاور جوان
یه بهما یقین جوان بپای
و ده جادوی بهین گوی بپای
جوان جس تیغ یک ایدیک
شتابان به کینچرا تیغ و دنا
و ده غول سید سخت انجام
دلاور فی پیراهن برسی کما
و ده بولایک ای آفرین حیا
غرض یک سید و غول و دنا
تجهی و دنا بی تیغ و دنا

افا است گزین بپای
کیا آلی بون جیک تیغ و دنا
مضوی بپای که جگر و صبا
ولی جلد آمانی و ده بولایک
کیا بسته حکم زنجیر و دنا
نمایان به ایدیک تیغ و دنا
و ده جادوی بهین گوی بپای
نه غالب به ایدیک تیغ و دنا
سعیین سخت و اقبال و دنا
زین گویا جسم او سکی بپای
نجان به بهر گرد و دنا
دشت قوی باز و دنا

احوال منزل پنجم از راه هفت خوان

و دهان یک به پنهان دلاور جوان
که گردن و کوه و دنا
به ایدیک تیغ و دنا
به ایدیک تیغ و دنا
به ایدیک تیغ و دنا

دلاور از گردون به پنهان دلاور
کیا آلی بپای و دنا
به ایدیک تیغ و دنا
به ایدیک تیغ و دنا
به ایدیک تیغ و دنا

که تسی تیز رخا مانند باد

پیرا از دهای خرم جگر
تو بای بی تیره هوا تها ماه
تو عاجز بود از دهای بان
خردشان به ایدیک تیغ و دنا
تو کی نوشدار و دنا
و ده لایا بجای بی دنا
بیان کردار و دنا
علاج او سکا تها بی دنا

و ده اسفندیار جهان بپای
خوشی بی هوا گرم باده کشی
سیا با نین لایا بجای بی دنا
یه بولایک و دنا
که بی ساحره و دنا
به ایدیک تیغ و دنا
سید غول به ایدیک تیغ و دنا
به ایدیک تیغ و دنا
به ایدیک تیغ و دنا
که دیکما تها شامی جنگ

ولی پیش او گلی گل و دنا
سکان او سکا لای کسار
که یگا و دنا
کرون تیغ و دنا
که سیرغ سکر و دنا
سر قلعه کوه سار و دنا
تو کپله اولدی و دنا
زین پر کار و دنا

که سیرغ سکر و دنا
سر قلعه کوه سار و دنا
تو کپله اولدی و دنا
زین پر کار و دنا

محل و جوی و چشم و دل شیر جو دیکه با تو می برسان لگا کنی یون بیدار گشت بهست بپوشش بکین لگی کنی مردم که ای نامدار و ده کنی لگامین بگرد نمین فوج در کار کچه زینهار نمود و چن آنجی هر زینهار	هوا نم و دل و پهلوانی دگر دوین شایان که گزینان ششم شمرال کی سوزان جلی با جلدی جهان بیدون خدا می بیند که کی کارزار در غنچه خان می بخت کرد د و گار بر ای پروردگار کزین جان آن بخت کیم شایان	ای غم نشین بهمان ملک جو فرد کی بازو دست کمون که پرچم می کند نیچه چه خفت پختی کند سناست که می بس چلو مگر بهانی بازو نم شوش یکسکه بر آن سپا دلیر دو دلاهر که بغض و طفر	که کیم که کس و پاره کیا هوئی آفرین جهان چه سهر گذر نام و نسی بی دشوار یکسکه هوئی فوج اندیشه تن جهان و سیر بهمان بر باد شش با آن غیانه نفوس لگی کنی ای شاه افان گیر موجشون تپین ملک گنج گیر
بروز ششم سرور هوا و ز جیب فتنه زنده تمام مردنی با شرف و بی از آن سپاه که سپیدار سفید شش با جلی بندگی تو کرد بجای لاکه پر شکر ز کرد یهمان پیش رویی آب کیا زین که چن فتنه فتنه غرض خرابی بی ناسی کرد نه نصد و دفر و زینهار تو هرگز نه که اب قد شمر	ایا متصل که می شایان هری ترین که یک گشت ره و خبر سی جوی با آن گشت که بهیو بلا و طاب سهر سپیدار بولا که ای گشت وین که بر نی بی باخ نمین که بکین که بکین سوا که ای شایان که بکین دلیران ایران تو ران	لگی طلیح جیب باوند نمان که کسار لشکر لگی مانگی بی عاصبت کیا طاعت بکین فتنه بفضل از جهان زین که بی او این یک گشت تمام نه بر کرد غیانه که سپید دور و دین نهانی حکم کس میر نه غیانه طاعت و کار	و بهانی هوا عازم شمر که عازم و لشکر بولا سهر تر و دوی نامدار لشکر که ای خالق آسمان زمین هوئی بکین و زین فتنه رهی قی اب نترن شمعین هوا اگر چن شعله بی شمع نه طار و دین فتنه کون چند و کوشش کس سپاه و گران بود آخربا سوی غایط فتنه شمر
دلیر و جلد و اسفندار وین که بر ای بولا جان در بخت و خنده و یاد هوا چن غصب دیکه نامدار عبث تو بی بیجای تو کرد که با جوبت جان و دین کری که غطت آن نسی قرن تو بی که مری خطا	نظر که می سوی خدا و کار نمین یک گشت که بکین از بخت کاس زمین چو کسار بر سی که ای ناکجا کیا فوج میری که اندیشه گزار خبر حکم کیا بر آوی هر که می کرد معان تو کیم و دین	هوا عازم شمر سرسری باطل زین فتنه و بهانی جوشک لگشت تو کسار سنا بر فتنه نخل چو کی کنی لگا گشت سوق لگی تری فتنه رهانی بهیو می جی هنا بر سپیدار جان	هوا عازم شمر یکسکه ده بولا که ای ناکجا تو که جوشک لگشت بلا و بی یکسکه فتنه که چون جوشک لگشت کیا بی سنا علی ناکجا غرض فضل طاعت کس اوی بهیو می فتنه

سبیدار بجای بیولو لادین
 اگر تم ده صد سال خوش و
 کروں سدا شاد و جاچک
 یکایک ہوا آندوہ شغوت
 یکت ختم شمشیر زہر آبد
 بنایا دہ روئیں آہن کی
 کوئی تیار و یکھا نہ نسخہ کا
 اوٹھا کہیست پنج آیا میرا
 غرض ہوئی دیوس فانی
 کہ کیفیت دژدہ کر بیان
 سدا غلہ پیدا ہو فانی
 گذر مر دم غیر کو مان نہیں
 پسکل ہوا شاہ اسفند باد
 تو رہنا خبر وراثت چکا
 تو اوسدقت لیکر نہ پختل

ایضا فیما بینک و منک
 که خبر بر تیر حسن متین
 نه بر گز و نه بر حسن متین
 و بر این لون کینه هر سب
 کسی باو سخن شوخی می گفت
 علم کی وین گردن اگر آید
 نهین نام نهادن و گشت
 نیا یاد و نام تدبیر کا
 درینا کجاست گشتی ایجان
 ضمیر غرور دل پر آید و نه
 و در ویش بود اگر می گشت
 روان بین هست چه می گشت
 ولی وین می حکم سببند
 کیا آشنوی می گشت
 که تری حوالی می گشت
 و بر اینا و در قلم

۱۲ و دانی من و دانی یک سنا
بتازد و زنجیری ای گسار
ده بولا کرون فتح اکبر
زن دختر خواهر شاهین
چو اغوی غصه سخی سالار
گیا شاکو لیکه کئی پهلوان
سه زنگ لاله پنا چهل
یو بولا که کستا تساح اگر
میر جوئی کچه نه رحمت مگر
هوا ایک دیش وین چو
سپاه اگران درون حصا
نشین کئی خیر عصب
که اوی کسین جباران
که تا بنهمن علی بازار
نهنوا تو زماران زنده
ز دوست مان انگر کجیو

اگر تسخیر کاجکی آید چنگل سما
 دیا آکسنی پانچ کونجی دا
 میں گھوڑے کو دڑا کی سید
 اگر زمین گھنٹا اڑی زمین
 ہوئی شعلہ خیز آتش خشم
 سوی قلعہ آفتند یا رجا
 ہوا دیکر حیران افرویل
 کہ یہ دژ نہ تسخیر ہو نہ نہا
 ہوئی آخر حاصل نہ ہوئی
 یہ کہنی لگا اوس ہی سفند یا
 نبر و زامیان خنجر گدا
 مصیبتی اس فرشتہ میں ایک
 توانی دوا و کو سہاں کمان
 درون دژ زمین اسی سہلا
 ولی جبکہ ہوش میں آتش
 مدائن ہی ترکوں کی سر جہو

فوتن انغديا بلباس اگران در دین و کشتن ارجاسپ کد مپرشا و فتح یافتن

مسیار دین کی ایک شستر
وہ شہنشاہ شکر کراتی ہے
ہوئی سارباں کی کوش
سانا اور عجب ناکان
ہو بنیاد قلعہ پر کاروان
یہ رہا عجب کجاکی ہو گیا
یہی خواہش بندہ خاکسار
تمام گران شکر کی دین

کیا جا سکا کہ روان سپید
 سحر را کہ چندین دور
 نبرد از میان بر خاشاک
 کہ آنجا ہی کسی کا رون
 نہ رہ کر مزارم ہو سکا
 کہ شایانہ نامہ درود و ذکر
 کہ آویخته شدہ نامہ
 ہوا آخر مٹا دیا اللہ تعالیٰ

ده اشتره تنی سیاهی می روی
 صد شخصت گردان خاک و گل
 غرض از طریحی موسی جصاص
 کبابا جابجا بر گزربان گو
 ایگانه بود و اگر از خمیر
 رود دوی بستانع گران
 و پاشاده حکم آدمی بران
 که نام کراکونی را بر خود

دو به شهر پاز لعل با نوت در
 کسی در چنگی از زمین نهال
 گیاه در زمین تن بسفینا
 که ز نهار اس می فرا خرم
 خوشی می در میان حصا بلند
 مسافت کملی که درین
 گیاه پیش جابج باران
 که از دهن نامر اشها

یہ چوچا لای مرد باز لگا
یل گر گسار نبرد آزما
کر ایرانی عازم ہوا میں
کہ آوی رہو متھو نسی اوچ
وہ جزا رخصت ہوا بعد ان
غرض لیکن بازار میں لگا
دلدار کی دھواں برہوش
سوچا کی روانہ ہوتا ہوا
وہ بولا کہ ہوں مرد باز لگا
دلی مددین تفتہ ہوں راجی
لگی کسی ہوس کے کسی نام
تہا رکھی گویا مایا میں
اگیا ایک دن وہاں شیش شا
اگر شستی تہا ہی نکلی اگر
یہ جی میں ہی بند کچھ ادا
کہا شہی چاندنی بعد ان
بلندی پہ چون تھکی نہ رہا
وہاں پھر بار بار دہر لکھ
ہو اور دلی افزای تہم طر
شہر پر چمکتے تہاں لکھ
پیشون فی کیا لکھ لکھ سپاہ
خوشنہ ہر ہونکی مانند
وہ مجلس میں بسکے شیش
کہ لیکر سواران تو پنجہ زار
سواران میں اور پنجہ زار
تو لکھ شہیت خزان کا
بہت کشتہ خستہ تہاں ہو

تو میرا کچھ کسی خبر کر بیان
سلاست ہی قتل و سکھیا
تھیں وہاں کچھ کی خبر
ہنسنا شاہ تہاں سینکڑ
کیا شہ فی ہنگام رخت بیان
لگائی دکان میں متاع کرا
شہ چپکے طبع میں تہاں
یہ جزا دہی کی پرسان چین
نہیں انفت مال شاہ دلا
لایا او سکھو چچان واز سے
کرین کچھ عیان غلوت
کسی ہی نہ رہا راجہ عیان
لگا کمنی ای شاگو مٹی بنا
کردن خوشنہ تہاں
غرض شہر مجلس میں
کہ سکھن میں ان مکان
کردن ایک تہاں چین
خوشی ہی ہوا اگر آؤند
گئی نامہ رازان سلاست
ہوئی ستھو چکر تہاں
از دربار کہ ہوا کہینہ خواہ
کہا میں جن اسفندیار لہ
یہ سنگ لکھ لکھ شہ
کہا شکی بخدا ہی کارزار
تعمین چاہا جی میں وں حصا
جہان و دین میں اسفندیار
جوابی ہی ہرگز زبان ہے

کہ کس صحت میں میں لکھ
دیا کونسی پانچ لکھ شہ
ولیکن تہاں راہ میں تہاں
کہا بونکہ کیا تاب اسفندیار
کہ یہاں تہاں چاچی جوت
لگی آئی ہر میں کی شہ
سنی یہ چوچکہ دونوں فی
کہا اگل شہا سپہ اسفندیار
یہ کہ کہ ہوا تہاں لور شہ کلین
بہنگام شہ پیش اسفندیار
جوان شہی بچان او لکھ لایا
وہ بچا بیان و دوزم میں
تہاں ہی میں آتا تہاں ہوا
عنایت ہی پرانہ دیا کی
یہ سنگ لکھ لکھ شہ
نہایت ہی تنگ لکھ شہ
کردن شہن شہ بھو شہ
ہوا بھٹل آرا ہی میں شہ
طعام لطیف شہی در دوزم
ہوئی شہن شہن شہن شہ
وہاں جسکو پایا اوس ہی شہ
ہوا شاہ راجا سپہ شہ
پسند کہ کہ دوزند تہاں
سپاہ گران لکھ کرم گیا
سپہ میں راجا سپہ شہ
گیا دشت شہ فی شہ
گھنڈن دوزم میں شہن شہ

جہاں گشتہ تہاں سپہ اسفندیار
ہوئی متھنے دشت پانچ ماہ
کہ یہ غزم کہ تہاں ہی اسفندیار
رہو متھو نسی کری جگہ زار
مزا ہم نہو دیگا دہان کہ
ہوا اگر مہ بازار سودا اگر
کہ آتایا ہی ایرانی بازار
تہاں گری علوم کہ شہ
وہ بچا بیان فی ہر شہ
گھنڈن ہر دہر میں و ہوا
طلبہ کر کی خاوشن کی
گھنڈن ہر دہر میں شہ
قبول دس کی شہی شہ
کناری کشتی قصہ لکھ
کہ بھٹل میں دیکھی شہ
یہ لطیف شہی ہوا سپہ
شہر میں دیکھی او سکھ
دوم صبح شہا سپہ اسفندیار
مہا تہاں سامان شہت تہاں
کہ شہ لکھ لکھ سپہ اسفندیار
کیا لکھ لکھ شہ
کہ آتایا دوزم سپہ اسفندیار
اوشی ہوا راجا سپہ ہون
ہوا بچا شہن شہ
ہوئی جب لاور کو یہ شہ
دلبران میں ہی ہوا زور خواہ
وہاں کہ شہ شہ شہ

به گمگشتن هر دو لاله هزار
 خروشان هوا جاکلی انقیر
 گسی خنوب گون گاه تیغ
 رن و د خنوخا چنچون
 کین تل گردان برین میشا
 و گم بر شاره ار جابک
 می جب گم درون
 دلیران نوزان کردان چین
 زبون آخ کار ترکان بون
 لک کنی گم رم سی سفست یا
 وه مرد توانا چیت و دلیر
 کی تیغ می بهر سر و کلاه
 حضور او کی حایه خنکان
 سلطان نواحی توانا و دیا
 کوئی بر چین مین انکدار
 زنان بر روی ار جابک
 لکنا ز فسخ گشتاب کو
 تو با فعل و ان صفاست یز
 سحر کیا ملک نوزان چین
 و گزابه جب نامه بیلولی

سحری سترگ را سحر خیز
 او را خوابی به خواب
 بران خم با هر کی بیدار
 گرفتار سانه او کی درین
 یکایک و بانیه هو آشکار
 که متاسفانه بفرستد کی اگر
 سوار جنگ او سحر خیز
 بهوی بسکند بان شترنج کعبه
 سر اسیر به ناسی گردان او
 کمر آکیا بهی ای گهر نادر
 بهوی گرم بیکار ماندن شتر
 خوشی سحر و بان حکم بهر
 نوبه هر دو طعنه اسرار
 بهوی آکی محکوم سحر خیز
 نه توران مین کوی بان شتر
 رجبین لای مشکوین باغ و جاد
 بهوشا و شاه خنده خور
 نقش مین از ملک با جوی
 پیمان سحر و شتر گردان

دلیر بود و مرد جنگس از آن
 لگی گشتی باجمه بدن کارزار
 هوا گشته ابعاجا بیخ هم کار
 پیر و بان جی هر دو لاد و بان
 که بدخواه فی همو کی پریشان
 سنجی یکو از حزن این بود
 و ده بشوین بجی بنال گهر کما
 در دژ هوا غرق خون سبسر
 و لیکن ز نه زار گهر هست
 مری سانه سو آگی گرم بند
 یکو اگر گرمند گرم و مین
 که جو کو فی حاضر همو بان
 هست من با قلعه مین نامو
 هوا و بان جو کو فی نه فوین
 سپه کو بصله عطف جو و عطف
 ولی و خضر و خواجها شومین
 یہ افغانه یار جو بان کو لکما
 سپه دار فی پیر لکما یو جو
 پیر اس آرزو فی دمی جو شاه

امداد سفندار و ارباب ملازمت کردن میسر شد

رو بہت خوشی ہو کر خیر
تو بس وہیں بیا ہوا دم حال
جو گمان باران کے ہے پیر
کیا آؤ تین اور کی یہ دعا
اویں ہستی ہی ہو کی
کی کہ نہ مصلحت ار جا سپہ
کہ نہ ہرستان ہی کی آسپا

روانه هوا سوی ایران گریا
تلی بر لب کی و گلیا نهاد بر لب
دستان کی جز در گلیا نماند
که عالم نشان و چشم بر سر
کمی نگهبانی باد نشانی
آنکه در همه بی زاد و نشانی
سحر خصم کرد و بر آغوش

وہاں چیکہ سہجاء و فرخ نشا
گیا جب کہ از یک شعر بدر
نوا بہا ہذا گرفتہ ہے
کیا ایک تربش نشا
کہ شاہ (نیکو کلامی) سوان
وہ ہوا کہ اس دم ہوش نہ
جہاں گشتہ سہا خود کہ

سوی خواجہ و شیخین کیا
سیدار جاسی سفیدار
منظر هو اگر اسفندار
سوی در قلعه کیا دوان
کیا کتیب شاه ار جاسی کو
وہر جانب درستان ہوا
ہو اگر بازار بر بخش کا
پیش پیش پیش ایہ ہوا
دلبرانہ میدان ہن قائم رہا
یہ سنگرمقابل ہوا شیر مرد
ولا دینی بنگاہ روی ترین
کردن او سیلطف و کرم شہر
منظر ہو ملک چین اسیر
تو جہنم لکسکو کیا اسیر
ولا دینی کج خزان دیا
ہر اک پور کی کی جاو دین
کہ کسی نہ عا دیر دوزما
کہ لوسی تاجدار ثابست
مجی ہی شہر دشتار چا
رہا شاہان تہ کما آسائی

هموئی سی جهان بزرگ است
 تو دین بیکر بسته ز اور
 فضل گیر سو که بفرط خوشی
 بی جام می اندوز و بسا
 بیان کرد ز اقصیٰ حضرت علی
 که من کایم این شاه گویان
 شربت دین مهر جلوه گر

جو کجیہ مصلحت جودہ جیستی	خردمند بی تبیب باسخ دیا	بسی لاشانی جی حکم بدر	نہ سہرہ زلف ازای نامور
وہ بولا کوہ تر بفرمان شہا	سویکی یسان چمن دریا	خضر و شمشاد کشتہ ستان	کیا جاکل ما با سبب یہ بیان
کر انہی جی تھیں تی سفید	بجنگ میل رسم نامدار	ہوا شادان و گردن جانا	کیا بدو پیش کتا لون شہا
کتا لون سی بولاشہ نامور	کلا سفید یار جوان مرد کو	گردن ہون جین سمجھت کین	ای جنگ رسم پہنچ کران
مضانندی کرچہ و چامو	لو لیکن علی در انوسہی کر	کر رسم کو بیا لادی کرکی کر	نوشنوں میں پر لڑتین چور
کتا لون ہو لیکن کئی بولکین	جوانسی کہا جاکل و سی کین	از بست سی رسم نامدار	نہ از قصہ زمرہ سی نور زما
نجا و طرقت ہر گز ای ہوشند	از گوش جان سی فتن ہنرا	کتا لون سی بولایہ آغندیا	از رسم سی در نہند نہنیا
ولی قصہ پیکار اوس سی نہا	اوسہی و دہ کو خواہ سہ کار کا	ازون کیا لکچن شمشاد	از ہون رسم گز سی کہی خوا
چہر کیا مینی اسبات کر	از کوہ تہسار از کھار ہو	تو بہر مردی سی نہایت ہو	بہا لادان چار کس قصور

رفتن سفندیا طریقہ تستان بغیر قید کردن رسم و بیان سوال و جواب

سو گاہ آغند یار جوان	ہوا شہ سی نہت کوہ کین	دیا شاہ فی لشکر و گنج و زور	ہوا دہ شتابان بھیکر و زور
وہ آہستہ روان تماچہ کین	کیا میندہ و مان او نہر	نہ ہانسی اوٹما اوج کلاور	کیا قتل و کوز و غی غضب
لگی گہی مرد ہو فی فال	سبا و اکیرش آوی کچن ان	مناسبی ہی کیاب کیا	سوی خانہ بہر طیلی اسی امار
وہ بولایہ موقع ہی او پتی کا	لو لیکن چمن دار کشتورشا	کیا کیکہ کلا یا بس نہ چول	یک کیکہ روانہ ہوا بھلون
کیا تھیل یسان کی وجہ	رہ واد کیا آوی بہر کج تب	کہی آوی بیجان چور گرد کو	کیا جبکہ وہان بہر نام جو
تو نہنوال فی باقر و ان شر	ادب سی جھکایا لکچن کین	اگہ کینی یون بہر نامدار	کر آ یا سی روین تن سفندیا
کیا ہی طلب رسم کر کو	یہ بہر سی شکر میل مجو	کیا پیش رسم کما جرا	اگہ کینی نہ مصلحت آہی کیا
وہ بولا کہ جیسے ای بھلون	رہی ہم کر سببہ پیش کین	تو با شوق سی پیش سفندیا	بہا لاکے رسم فرہہ آسا
اوسھی گل شمشاد لابی گہر	تخلت سی مہانی ناوکی لک	کیا جبکہ یہ زلال زری حیا	کیا ساتھ بہر کج وہ بھلون
وہ پتی بخاری بہ دیا کی جب	وہ کجی بہر بہر بہر تب	قوت کین کہان تو آئی کو	کران باپ سی اپی جا کر
یک کجی گہی بہر نامدار	کہا جاکے کین بہر غنیمت	کر رسم دیو جوان مردی	مروت میں اوطن میں قور
بجھو کئی آئی کی تیری بیان	مری ساتھ آ یا سی بھلون	کیا بہر بہر بہر بہر	جریدہ سوی رسم نامدار
اچھر شس سی رسم بھلون	جھک کر رسم چور کین	جو کچر نہ بیعت سی کیا	بہر غار کی یہ دعا شین
کراچی ارت تخت تاج کین	سہر واران کجی ستان	تری قہر یہ بیعتا جی	تری سہر شمشاد کلا
دہ ہی نیک طالع جو جی	پیش کین ہر ہر طالع	کی کجی تہرہ جی کج	شہا کی گرفتار کج
بہر جہان میں قور ہو	طرح ہر کی عالم فر ہو	بیا میں و سیم و بیکر	ہوا شامان سور نامور

فرود آگهی گوی می پندید
سرفراز تو حسین چه صد آفرین
و ده بولا که چو سحر افراز کرد
دین سترم کرد کو لگیب
بس آب تویی ز منی چو شبنام
ناله کردم که می شه گرفتار بند
که نهی منم بی اگر بند بر
بسان شهنشاه فرخنده خو
ده بولا که ایاتنایان شایا
اگر میری توان می جای تو
سختی منم که کی نیاید کن
سپهدار می بر دیار جوب
شمنم به بولا که خست بولا
جوانان نمایون که آشتیا
که آشی پدیدار کاف گیر
اگر کنی یون اوس می پندید
یاب بصلحت می گوی ایام
هوا اسخن می و اندیشه
که ازال می یون که آشی نام
بسوچی سپهدار عالی گهر
ده بولا که می منتظر ازال
مری سابعیش شمع آفرین
که میر کد متری بهت آفرین
جهانمیر افراز گردان نمین
عروت می که زان یون احبب
یه جاباز روی غصیب میدرخ
مشقت بهت تو می کی مشیت

هوا سترم کرد می بکست
جهانمیر تو چو بیا بود زمین
تو رونق خورشید می پندید
و دهان جاک می ستر می گوی
که دهان چلیون چو بیا بند
به پیچادی هر که بقی می کند
توس بر می خست کو چاک
مری که تو همان آبی می
بطور و گرای سوره شعاع
سحرنگ از روی کین می تو
تو کیا قدر یاون حضور بد
که بی اوردی چو بیا بیا
که یون ال می عالی حال
سپان چو بیا صادق زنده
ایا کی یون سترم کو تو می
که بر آید سترم نامار
نه ساهار و کی به روزیم جوب
ایا چو چمن سرور آفرین
ملک زاده ایان می پندید
شلمان هوا گرد در در گرد
قدم سجده شتر آشی نامو
روان هوا تو هوا که کشید
سدا می می خدمت بولا آفرین
نگار شلمان ایلان نمین
نهید می بختی خطره ناما
شمنم می می باز خورشید
بر آرم می می می فاش

لکا که می ستر می برون
توی او کی چو بیا ایلان
پندید اوستی کی پندید
یهی ملک شتاب و دیلم
پس چو حصو کشت کلا سگار
به شسته خاموش به بیلان
یه لایان زبان برین ملین
جو کچه بهی و شاک و بیلان
ولیکن من آیا لغز و در
توین کی طرح که می نا می
و ده بولا که نه ستر می
طلب کی چو بیا جوب
جو کچه بصلحت می جوب
سوی خانه سترم خست هوا
نهایت یون خست جاک
لکا که می یون که می
مبار که به کار دشوار و
ایا سترم کرد جوب می گهر
سحر او کی خدمت من چو بیا
اوسی لی گایا کی پندید
ایا اوستی چو بیا یون
که اوستی کی اگر دفع شمر
کی می جوب کار نمایان
ایا و شمنو نهی می پندید
یلان یون می ستر می
دیکن می کلا و در سنا
که اوستی می جوب

لکا می نامور گرد ز زار و ناس
نمود می می چه غم و زنگار
ولی ایی لشکر من شکر یار
که سترم کو می کو که کی
کردن من با بکلمی نامدار
کی بهر بهار می بیب ان
که ایلانی سرور آفرین
بیلان زان آشی جوب
بمبار که که همان می
کردن سبی بیا زین فلک
لکا که می می سپهدار
کی خوشن که می می
گزارش کردن من بیان
نوسون اندیشه و دم کیا
که شمن کی یون با جوب
ز دست می ده سوار و دیلم
بنوعی مگر دور و دور
یه قصه که ازال می
نه دو سوسل می می
ایا خوب سترم کا و دوقدر
لکا می بیلان نهی پندید
تو که که بهی بصلحت
کی بیست گردان نمین
کیا که شلمان همان کو بولا
هوا شمنی سرور آفرین
یه سترم شمن می
یه سترم لکا که می

سوی استیسی بی بی بی بی
سنائی ای سیم نامو
رکمارال کچر پووان
جناباں کیشل نکاس
وہ دار کمار کچر
بزرگوں کی سچی چاکر
یہ سنک ہو اندر پیلن
نیشیہ گفٹا رایا
بزرگان سچی ہمت سچی
زیرجان کچی ہشتا
مری مان ہی کچی ہشتا
دیران یان من چنبا
نیران زہار سنی کیا
ولیری پاپنی نہ خور
کچی شاکچی تر تیغ تیر
وہ دیکھ سپدا واکوان
چوڑا ہشتا کاکوس
کچی باروی ہشتا
کچر چوکی جو کچی تیر
یہ چشتا وسم کچر
سم کچر واکھیان پر
فلک تیر کی چوکی
فوکو مارور و شب چاکر
کیا ایک کچر کچر
غضب ہشتا
مرادان کونی و دکھنا
تیر سچی ہشتا اگر و

یہ لکھ گیا کہ یہ فیض و نعم
کوئی نسل جو یوں الی الہ
وہیں چڑھ کر آیا یا بہان
تو میر غنی بھی لکھا کہ
تجربہ یاد پر چار سہ سائے
تو حاصل ہوا یہ سب پر
زبان پر تہہ نہی لایا
سنو اور ایشا نام عالی گھر
اور آگاہی بے تیرا پر
زبون شیریں سبکی تہہ جنگ
خدا کو نیک نام اعزاز دہا
کیا چاہتی تھی بھی شہر کا
خدا نام ہوا انستہ گشت
کیا تو فی کشت ارجا بک
کیا تامل ہو کو وقت ستر
کہ تہا گد و عالم کچھ نہ
بل گیا و ستر مہ و طبع کو
گیا ایشا مکان کچھ چہرہ
نعمتو مکان بنی جان چہرہ
تہمت کو کچھ بھی نہ تیغ
تو طہت و شرف ہی ہی دور
پر تہہ باہن ہاں کے
شہی نہی کی بلکہ پیچیدہ
کیا نہی گروں ان کو
کمال تقدیر تہا رستخان
تھو خوش گزر گراں تہا
دل نہی مگر ان کا

[illegible]

خضاهو کی سرمه سی لایون
 ہوا دیکھ کر سام دی ناسہ
 ہوا ایک صبح گلہ گلہ
 کھلا اتنا مرد اصبح وسا
 اوی لاجرم پہر پور کیا
 کہ اب فخر کو تاجی نہار کیا
 تو زہرا اپنی زبان پر بلا
 نہیں تجکو زہرا کیہ کہنے
 زبان ہی تناسف فرمنا
 کہ میں بھی ایک ہی تم اودیم
 جاہگم شادشہ نامہ ہو
 تو کہ ملک را زمین شا
 میسر آتی یہ فرامیست
 دیر یہ اگر دی جین نہیں
 نہ گذری جان سلیر
 کیا شاد از ندر کج بلاک
 کسکو یہی جنگ کجی
 مری سچ جان فغان
 ہوا غضب علی اس بات کہ
 یہ گرداب یعنی کیا میں
 تو یوں حال کس بدو کی
 تو حاصل ہوا کھو میر جا
 مرغ کیا زہرا این کون
 زہرا حصن نامہ در آن
 الکی ہی بر سی چکی سحر
 کو میں کی شہ نہا بان
 گزیر زہرا تو بس پیر

گردن کا میں بھی بانٹنا
 دلیرانہ ہرگز رضا مند نہ
 وہیں ہی معقول سب کو کیا
 موت ناز کر گنج نہ ہر پست
 یہ مقدار ہر گز کیا کینا
 کسی بھی مٹنی سہا سہا
 سخنا ہی شود اکبر اوٹھا
 مری کی کی بجوئی انجام کا
 سپہداری تلخ یہ جو
 جمعی صدر قوت زور ہے
 جو دیکھا نیروی سفید
 سپہداری یہ کیا لفظ ان
 ہوا زور معلوم تر آئے
 خاک کے شہ بھی نہ خطا
 قوی گردید و اور زور
 توکل دیکھا کوشش کا
 کرداشت زور کار جلوہ
 جلد ہم ترسی ستر دیکھا
 ستر ہی زبان تلایا جو
 طلب کی خان جنگلی کہ
 کہ جان مری میر مودت
 ہوئی آخر تیرین دھڑ
 جو جو بند پر اضی ہی
 مصباحیہ برین دھڑ
 چلون میں ہی تابی بند
 وہ ہوا لکھ کر کتاب
 بسلا کر ہی دھڑا کہ

کز بجای جنت میفتد جهان
 بزرگای جهان از فرستد
 در زینهار رخسار خوشی
 نگو خرم ازین شتاب
 که میر طیف کیانی بر روی
 قیامت که برین مین
 جوایز در مقدمه اکل گردا
 فروتن گیشدنی از سر و قاف
 که ای سرمه نازد که باج
 را شاهی کمانش بکاوش
 تو حیران بار سرمه نام
 که ای دولت جهان پیمان
 بگردانان کل کید مبین
 که درین تجوی بندگی بگردان
 روی می گردانند و
 که آون سید انور کسوا
 که کونین سیدی پیر
 دلاون تجوی تخت تاباک
 که مانک تخت انوری
 تو سرمه فی الدمرن خان
 که مالای طاس انور
 مرغی از پرده گردو لیر
 تو جان تری کچاوی
 بهم غلبی انبوی کرسوا
 حصو جهاندار کیر ان
 چیر امین تاپاری
 که در برین کس
 که در برین کس

[illegible]

رکما سر به مهر کجایان
 فریزر به وادشاهان
 به وادشاه مهر است
 می می کی باپ کی آرزو
 و لیکن خنما می نادر
 کلا که تهاجکا نادر
 اگر که کجاست در زند
 به تندی می می می می
 می می می می می می
 فشرده که می می می
 که ز و ز و ز و ز و ز
 شتابان می می می
 به به به به به به به
 و و و و و و و
 به به به به به به به
 سوزان می می می
 به به به به به به به
 نه دنیا می می می
 که که که که که که که
 تو تو تو تو تو تو تو
 به به به به به به به
 که که که که که که که
 و و و و و و و
 قدم به به به به به به به
 نه لا و نه لا و نه لا و
 نه پاندر به به به به به
 که که که که که که که

ولی یکدیگر بجای خود نشاند
 و از این شبرنگ پر جو سوار
 بهست بزم سواران ایران که
 که جوهر و هر ایک کا استکار
 رد کو نواهی کوئی نرسا
 شکست به روی عجب بهر رخ
 لایب در لایون کی گرگران
 یک کر دو ال که جدازان
 را گنده وال شیر مردان جو
 جدا هوکی و نون کی فرم لیا
 بسوی دلیان ایران کی
 پیشکار دین پور هست یا
 ره جو کو کی مر جیت گه سو
 دلیان اوس سی هو اگر شک
 ز ایام هر گز بهمناسحه
 جوان مرد و کوشش بیون
 فرام ز او سکی قابل هوا
 و بختیش افغان جوان
 رد و فرزند سی هو کی کشه آب
 بتزیک نام آوران نون
 که سو کنه جان مستحیا
 کیا جسی استجک بین کتاب
 آویندیش قضیست کی کوینا
 یکیک روی مهر و نهضت
 ولی شیر افغان پادشاهان
 لکی ختم سی جواد شش
 زاده هوار که هر که در وند

اگر غم از شادمانی پیوسته بود
 گویا سحر و جادو بر سرش نهاده بود
 دلی چو تاج و تخت بر او نهاده بود
 بر سرش می بود لایله و افسانه بود
 ز او آمدن پیمان و خبر نهاده بود
 لعلی که بر لبش با هم نهاده بود
 هوای زرد چو شعله ای بر لبش نهاده بود
 لعلی که زردی و زردی که بر لبش نهاده بود
 زبون سخت اسیران گویا بر لبش نهاده بود
 نه کینه و نه دامن شیرین بر لبش نهاده بود
 و با حق کسی را نهاده بود
 جوان مرد و نوجوان نهاده بود
 و ده مجسمی که بر لبش نهاده بود
 ولی خاک و خون بر لبش نهاده بود
 کردن حق خون یکدم بر لبش نهاده بود
 و گویا بر لبش نهاده بود
 فراغی و قتل و مسکینا
 گویا جالی بهمنی بر لبش نهاده بود
 سپیدار و سحر و جادو بر لبش نهاده بود
 سحر و افسون و جادو بر لبش نهاده بود
 شبنم و جوی آب بر لبش نهاده بود
 کوه و دره و قتل و افسون بر لبش نهاده بود
 کبر و کبر و کبر بر لبش نهاده بود
 و لایله و افسون بر لبش نهاده بود
 کوه و دره و قتل و افسون بر لبش نهاده بود
 سحر و افسون و جادو بر لبش نهاده بود
 گویا و جادو بر لبش نهاده بود

در دایره بی تو میجو آن کر
 تهنق فی اوس می پای پیا
 اگر از این افرین ستای هم
 که چون کشته کیون که در دو
 هوی اگر کم خبر دروشتیان
 شکسته چون پنج منبر
 اگر گزین می نه می بسا
 یکا نذر کر درو کی س
 زره پانه او چاکر گتون
 زواره کو تنها چاکر کی چاکر
 کرانی زواره و اگر در دو
 بی کینه خواهی شتابان هوا
 زهرین گرد او ام زور زار
 زواره بهر تری می کیوان
 بهر لک گردار اجزای لای
 دوران کر کی شند ز کونیدر
 که کشته هوی صفت نوناد
 که لشکر فی زابل کی چرخ
 تنه می سی لاجل افرین
 بهوش می انگلیس شمرند خست
 بی چاکر می نہیں کچک
 یزاد و صابو کو بار
 زده و از جلالان و دان
 شکست ای تو تا مدار
 جزاوس می می می
 بهر ازش بهر صفت
 یکا کرش می می

دیو کز زو که کی بزرگ بر
 انگه سزی می ری سپید چون
 گرین جنگ که دینار بیخ و دم
 قطعه طوین هم نیم کمر در دم
 بودا که خیزد تیغ خونان
 زان که خرم بر زردا کارگر
 سزی کام سزی است مردان کا
 لکین غولوی طارین سے
 اوجی هست که دران جنگ آید
 خورشان رخ اشل فرزند بر
 تو بهوج زان سی پیا در
 طح سیزنی رخ نشان هوا
 کوشنا که دهنار ستر گرد کا
 کاکا کسپی میدیمن کی افغان
 برکوشه نوشا و ز نام در
 نشانان هوا سوزی بدانک
 هوئی قلل اریانان شمشیر
 کایا کی اریانان کولاک
 نندین بی سوزن کوشان
 کاکا کسپی بدست برتین سخت
 نندین بر رخس میبری رضا
 حواله کون قری ای نامور
 کوردها حوض اوکی تکه کولاک
 نندو اتها که کوردها شمشیر
 تن خشن همه کوردها و در
 بیایو کوشه ستر سوزان
 بدین سوزنی کوشه سوزان

بسوی بستی گیا نادر
 جماعتی نخی درگاه شاهی
 ستره زور بازو گایا آب کما
 پیا دود هوا آب مانند شیر
 ریجایی تمام اغنیای آن
 که کشا چون پرخیزم چنان
 که اسوان طوطی سب ترا
 و ده بولاک کبوتری گزین خن
 غرض نمیکشید جماعت
 کیا اندکی باوتنکو پروان
 و یک یک تمام اجزای آن
 شربت و سکی بی بی شکی
 و یک کشتی هوا کارگر
 یقین بی کعبه نبوت
 گیا جگر ایران زمین
 کما که چنگام پیری به غم
 کیا بسته زخم کرم و مرم
 قوی باز و دست نخی
 ملاحظه شدنی که تا گذر
 اگر زور کرنا می گسار
 شود و چنگل و چمن بی
 هوئی جنگ و توت جنگ
 کنه و راعوشی سرافشان
 تو هر که ای پیر اغنیای
 جو جهان ایمان آن کو
 بلا و نین فلک سحر
 تو هر که ای پیر جهان

کرون آج حسنه منجی مهد	که بود فخر کز زال نرد و بیک	دو دلا که می بین کسید و کز	او دما به خیال می بودی بک
مری جسم برای بل نامو	نه هرگز گری تیر تیر اا ش	کرون گاه گری گشته نه می کما	اگر کش برکتا هون برکتا
کومت ز کج بود صلیح	نخوشش از لطف بی خطا	مری گزراصل کی صفا	که دیوان مرا شکستان
شمری زید و خدیو کز کون	ترسی ساد پیش شانه عین	گری لطف یقین کجوبند	چو جای گری خیره و خرمند
دو دلا که آب شمع دوی	اگر زندگی بکجگو منظوم	توبه بند جوهری پس آ	نمقن بی او سکینه بی کوا
مری خدیو گری بی لب گز	عوض اسکی ای مجسمی گز	آری به تاج کجوبند	کیزان مرطاعت کجوبند
نجی پیش دین روی نیار	اگر رحیمی سرور سر داز	کها او سنی بود و گونی کر	نمیس عادی بکجوبند
خدا کی بی فرامی بی کجوبند	زیاده را می ستم کجوبند	بجی لعل کجوبند	اگر شمی بی سخت و فریب
دو دلا که ای گردافا کجوبند	نه جان می به تاج و میر	به او چرب سرب کجوبند	که دیوان نکر او کجوبند
اگر کجوبند برای بی کجوبند	یک کجوبند برای بی کجوبند	کها سوسی ستم و ان کجوبند	بطلر پندیده و دلبند
تتمین سوسه بر می کجوبند	کها کجوبند برای بی کجوبند	ز کجوبند برای بی کجوبند	نوشی بی بین تیان کجوبند
بیدار کجوبند برای بی کجوبند	کها کجوبند برای بی کجوبند	تو یار کجوبند برای بی کجوبند	مخالفت کجوبند برای بی کجوبند
عقوبت کجوبند برای بی کجوبند	کها کجوبند برای بی کجوبند	یک کجوبند برای بی کجوبند	سوی شمر سفید یار کجوبند
کها مونی کجوبند برای بی کجوبند	و ان کجوبند برای بی کجوبند	کها راتمن کجوبند برای بی کجوبند	مهر و شصت کها بی کجوبند
ولیکین کجوبند برای بی کجوبند	هو امین کجوبند برای بی کجوبند	تو کجوبند برای بی کجوبند	که کجوبند برای بی کجوبند
یه کجوبند برای بی کجوبند	هو بی سخت کجوبند برای بی کجوبند	کها کجوبند برای بی کجوبند	اوی کجوبند برای بی کجوبند
کها چاره چشیده سفید یار	هو کجوبند برای بی کجوبند	تو کجوبند برای بی کجوبند	دیزال کجوبند برای بی کجوبند
نه تنها هو از ان رشاد کما	هو کجوبند برای بی کجوبند	و ان کجوبند برای بی کجوبند	یا خرناسون کجوبند برای بی کجوبند
کرنیا من کجوبند برای بی کجوبند	نه ز غده کجوبند برای بی کجوبند	تر می کجوبند برای بی کجوبند	کجوبند برای بی کجوبند
جهان کجوبند برای بی کجوبند	شب کجوبند برای بی کجوبند	دو دلا کجوبند برای بی کجوبند	کها کجوبند برای بی کجوبند
بروز کجوبند برای بی کجوبند	کها کجوبند برای بی کجوبند	هو کجوبند برای بی کجوبند	دو دلا کجوبند برای بی کجوبند
کها تها بی کجوبند برای بی کجوبند	مر می کجوبند برای بی کجوبند	هو کجوبند برای بی کجوبند	اوسی کجوبند برای بی کجوبند
کها کجوبند برای بی کجوبند	تا سوسه کجوبند برای بی کجوبند	ستم کجوبند برای بی کجوبند	زروی کجوبند برای بی کجوبند
کمون کجوبند برای بی کجوبند	کرون کجوبند برای بی کجوبند	پست کجوبند برای بی کجوبند	کجوبند برای بی کجوبند
روان کجوبند برای بی کجوبند	یک کجوبند برای بی کجوبند	کجوبند برای بی کجوبند	هو کجوبند برای بی کجوبند
هو کجوبند برای بی کجوبند	تو کجوبند برای بی کجوبند	و کجوبند برای بی کجوبند	کجوبند برای بی کجوبند
مر می کجوبند برای بی کجوبند	کجوبند برای بی کجوبند	نمیس کجوبند برای بی کجوبند	کجوبند برای بی کجوبند

کما پیر و بن کینیک سرورم لگی رونی ستون و سیرگی او بری بهی کانی بی گهر کیا بپ کو سکی تونی بلارک مناسبتی تربیت کی دینا جوانوس چهره سرخ نهاد زیر ستم سیرخی الی ز خجالت سی نهاد و شرف الکماند ستمی پیرنشا کو بست او سکونیتا گنیز نندین جلوه تقدیر بی زندان جو کچیک بو جمکولان کجا کریدار اگر مخلص بی زبان اوسی بندگی مینی بهی چندا اجل فی اوسی خست جلال یهدان آیمو جب کونی طلب هوا دیکد کرشادفرمان وا	اگر شایسته بچک پیر ستم هوی ستم و زال کر مرفی ایل مور ستم و زال ز دل و کماند و بیگانه سی کریدار و جاپنا بی بیگان گیالیک تاروت بهندیدار کشند و بی تو پیرکای بد کرغیرین توی بهر شایه کو کرکون خطای شینا جو یه کستانه و دم کانی مو هوا و جو هونا نهما بچک اگر کون به شاکه کوشا ده بولا کانی بادشا و اگر کچیکه نه برن هوا زیندا یه کیکل متهم کونار لیک روان کرکوشن کلفعل ولیت بهن کوشه بی کیا	کیا طار جان فی بد و پیر اودو بریک تاروت بهندیدار زواره بولا کانی مد برادر بهی سکی ستمی دل زواره کو ستمی پانخ و هوا شاکه شایه کزان روا کتی جان پیر ستم پشیمان هوا شاد و عالی حسنه و سیدار بهندیدار چلون پشیر سلطان کوشا کیا تربیت بو کو واک جونا مد پیر شاه فی لیسر متهم بی اس امر من خطا نه آید و هرگز حالت سی کر که جمع خاطر تونی مد متهم بی بهن کو با صفا یقصد تومین کچیک اسپنا	هوانا و کو کیر غار بهر ده ستون کیک سوی ایران یا یه سیرن بی فرزدا سفید عجب کیا جو و ستمی کو کچیک اگر لاون محبت کیمو کچیک الکین کسنه و روکی بون عشت بی بهر پچک کماند و کیا شس کو دفن انعام کار کیا مینی جون زندگان نه هرگز جوان فی پذیرا کیا بهزاد و اب سکلا سی تو ستون بی گمنی لقا جو درست بجای جواوسی گها اگر کانی پیر شاه کردن نندین تیری تقصیر کچیک روا دیک سوی ایران یا شفا و لیسر ککمان و
---	--	---	---

تو گشتن شهادت پیر الی اهلن کزینک گشته شدن ستم از دست او خسته امانان

اگسی بی یه فردوسی بی نظیر اوسی قصه روان با دوتا کمی بهر ازان دوتا شاد کرال که کزیکه پائل هوا طیفل گون خست جب بهر و برسی اکی طلیعت سی بود و دوان کاجو نه شاد و یکوسیر اوسی ایک دی فرزند شاد	کر لزا و سراجیک تمام و کما اوسی بهی بی لجا کر تپی سر و ازاد و خوب اوراک اوس سوزند صفا کر بی غمان سبب بچکان بسوی کونی تو جو راه قزابت و کستانه بازل کیا خنده او سکوا بهر و	یه کستانه و پیر و ستر کر ستمی بهندیدار جوان بهرا و قصه کونظر مینی کیا رکما زال فی نام و شفا مناجات کانی زال کتی پیر هوا طفل القصد دم جوان هوا بچک کابل مرز و فعل شفا حضور بی ستم کیمو	کر سام و زریان تپی سیر هوا اس طرح سی تیر و عوض اس طرح سی بی جا بخومی بیولی کانی خوش و کر یا کر و کج و جان آفرین کیا زال فی سکی کل و کواوس غانی بحسب لار سدا و بیچ تها کابل شفا
---	--	--	---

که کار و من کسره و کعبه چو پیر توین کبابه شماره و کونج سی بر کما تو بر خدای خدنگ کن پس نکل کعبه چو پیر نهاده تتمن سی پیر خجرت ولیکن سواریک تاتی رما کلی و منی ستم کی مان ارا خوام زنی سخت ماتم کیا خوام زنگی هوا بر و ان خوام ز کعبه بی کعبه بیان کعبی کیا ستم کن زواره کی در ستم کرد هوا گر چه کباب کل کاف خوام زنی از ستم کرد و کعبی	کلی و ماوشان و فرخ نهاده بس ایسیانی کعبه هوا ده کعبه چو کعبه که بر کعبه و منی کعبه هوا ستم کی کعبه توقت کی کعبه سود و ستم کی کعبه یه بونی کعبه غرض ان کی کعبه سوی کعبه کعبه نهاده کعبه دو لیک کعبه هونی کعبه کیا کعبه	دیران کعبه خوام زنگی کعبه ولی کعبه دیران کعبه کیا کعبه زواره کعبه کعبه زواره کعبه کعبه ولی کعبه کیا کعبه دو کعبه کعبه کعبه سوی کعبه	کلی و منی کعبه مر کعبه دیران کعبه و منی کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه
--	---	---	---

رحلت شاه شمس الملک فیروز بختیار خاندان سلطنت ایران و لشکر کشیدن طرف سیستان بعد جنگ بسیار فرامرز اقل نمودن

که شاه شمس الملک هوا کعبه کیا کعبه جما کعبه کعبه کیا کعبه یه کعبه زواره کعبه	که یاما و منی کعبه اسی کعبه که تهاد و منی کعبه رما کعبه هونی کعبه سواران کعبه که یاما و منی کعبه کعبه	کعبه یه کعبه هوا کعبه جما کعبه اراده کعبه هوا کعبه بیان کعبه کعبه	سواران کعبه رکما کعبه شماره کعبه هوا کعبه کعبه کعبه کعبه کعبه
---	--	--	--

هوا ب جو زنی فزا جور
یا لکمر بت مال و سکودا
که جز عادت خسرو ندارد
هوا جان به شهر بهمن و دن
بر پوچها فرامزدی آب گمان
کیا پسر زمین دل ز کوه اسیر
نمیداننده آب سحر نامان
کمین آج چون جنت نیک
هوا ب سبب سبب سبب سبب
سواران ایران زربسته
بروز چهارم علی باد بخت
دیران ایران سی فیروز شاه
ولیک فرامرز تنگ آرد
اوستایا حقا و روحی سیاه
بیای بسوی سوار اسیر
ملیر بهر کینش کینش کین
رکابش اوسکو خیزد
کیا حکم به یون و غلب
نمیدم درمستانکی خطا
بجایابی شکر بر درگاه
به تو بهر اوسکو با برونش
شبتن این مینا کینش است
پژاتک کین راه مینا رود
به بهما و مین بهمن ناما
و دهی حسن بن شاکر
غرض اوس و یحیی و کوهن
و صیت به کرکی بسوی

کردن کشاکی گنج و کمر
فرستاد بهر کینش کین
نمیدم کچله اوس و سینه
و مین پیشه از آل اید و دن
و ده و لاکای باد شاه چنان
لکا عاجزی کردی و دود
کر تو بس کی کین سفینه
بیاده و حواتیر کی کین
رکبنا زال کین زنده کین
هوی از سر کین سینه
هوی تیره گردان کین
کرانگی کین شست تیره باد
دیران سیدان کین کیم
کرانک شاه کین کین
دیران ایران کین سبب
کین قتل گردان ایران
هوا به گرفت اقامت کار
کر و درم شهر کین
روا کین ز رخسار و چرخا
کر حسن کین شمشیر
آیا شاه کین حکم سیدان
صلت بهمن از جهان فانی به ملک و دانی
شمت کونا کونش
کرانبا اختر هوار و زکا
نصرت مینا کینا اوسکو
بهما ناما بهمن کین
شمان هوا شاه کین

فرستاد بهر کینش کین
به پیش بهمن کین
هوی آتش کین
کینا زال کین
کینا ای فرامرز به شکار
کرانک شاه کین
برای خدا محمد پادشاه
روا کین سید اقامت
پرسکو فرامرز کین
رکبنا مین کین
هوی شمشیر کین
هوی حمله کین
هوا شمشیر کین
ولی هیلوان کین
هوا شمشیر کین
فرامرز کین
سید کین
و کین
رکبنا زال کین
کینا شمشیر کین
بفتح و ظفر کین
فنون کین
بنما اوسکی کین
کر رسم کین
کر کین
بهما کین

نوا حاضر و نوا
منفصل کین
کر کین
ز دود کین
هوا کین
اگر کین
مری کین
کر کین
سپه کین
بشمیر کین
هوی کین
کر کین
دیر کین
بیاده کین
سیدان کین
شمت کین
شما کین
کر کین
رکبنا زال کین
کینا شمشیر کین
نزهت کین
دیر کین
کر کین
کلا کین
شما کین

بر تخت مستن هما دخت شاهن

فقیرون کو کیسه تو نگار سوار کیا دایه کوند و تر که سوئی بی بی پیر گیار سوی شهرین به بالوان کمی را که کی قوت اول و گار دیا جاکل صدوق کو بچه دما کناری به لاکر اوسی و الیا کما اوسی لاشکرانیه دیا تو به مال بخت و اتمی کبار دلمین اندیش خاضع زین کو دک دمال لیکار ستما اوکی همسه کوئی نو جوان ده کا ز تها دلمه اس کت پیری بی بزرگانان خوشام که کیا کلمه علم شایسته بو شانی بی سیکما و فرخنده ولی اب هر مظلوم سار ویر نیز اوسی دور فرما لیا جو کچه جایی تمامتیا لیا بیابانین به ز تها صلیح کیا اوسی راز نهقه عیان که چون تین بمر دعا لیا که حاصل جو عیت کرفه سپید زامی تما ک شیدا که روان جنگی به کما	کیا اوسی آغاز جو دوما هوا بعد نه ماه پیدا پس ولی پیش مردم سیلا هر کبار یه سوچی به اچی دلمین که کر اوسی یک صدوق عین بند کر بجا مردان لای حکم هما نخال و سکوا کا دره دین لیا نوشی سی اوسی پیش لیا ویا غیب سی بکلی زونی آج که ماضی کا اوسی و ارایام وه اس شری جایی دیگر لیا ز بون تها اوس خرد و کلان چند تها اک با صحران که پیر اندیش کجای لیکام به تها بوج کتب مین ابا کو جو کچه علم تها یاد و تها کو خدای کیا علمین بکوت هوا سنان و لکده ذوالکرام اوسی سیکار یک کتور ایا نیز پیری تها کیشین زافون یه بولام را بزرگ بیان یه بجا جوان در قح نهاد مصرم کیا دل مین عزم غفر حضور بجا خیمه نهاد یه بجا بیام اوسی به کما	سیر شری بر سولی محو کر کیا خلق مین عدل لیا و نه تو کر پرورش مانشا و در کیا پیر اوسی بی لکدن خلق مری سنگین به کچکان به اواسی جاکل به ایلان که یک یک کا ذکر کو آیا نظر جو دیکما تو کا دره و تها عوض اوسکی طیفش کفر تو نیز در هر سهر و خوشتر مبارک که کچه بچه بخی ضر ایر و جوان مرد زور آنا که زنده اکل مری تمام عجب طفل لالای و نه سزا که جو دیکما تها وونی مین که اوستاد حیران با دیکه لکا کنی کا زنی و کچو کما نسی مین لاون لیت و دیا ایک ایقوت بجا مکار به مریملوانی کی بکچی تهم و بان کی و ارا بفرخ نهاد سنی جیبی اوکی لکوتوشی نصرت مین بال بی کیا شنان هوا سکا لیا مین فر اهرم کردن کیکران	هما دخت بهمن بجای پیر سپید کو دیا گنج و زینمار کما یون که لیا کملین کوه به و افرض هفت تا در نه مبارک دهفت بهون مین کما محران سی بیکما شرب ده صدوق دریا مین قنصر وه مال در و طغش فرخ نهاد به اوفوت مری ز تها پس یه دولت هوا و سکود مری که دهفت بهون با تکی کی کر وه و ارا فرخ مری خوش کل تها خدا کا در کجی تها کام کمی تما که کجی خدایه ولی تها اوسی به جگر کنین اوسی نهم و اراک تها هفت بفرط خوشی آن کرا یک روز وه بولاکه بهون مفسر مستند زنگ ذرا و سهر مری خیزار مشقت لکا کرنی و بکچ شام زنگ ذرا که و زین تها شام حقیقت و صدوق اوکی در لعل جو کچه تها اوسی لیا کمدین فیسر و ماز و کی هانی کیا حکم و سکود بان
--	---	--	--

ارادہ جو بہین کا ہی ہو گیا
 وہاں جگہ دار اربخ گیا
 تو کونسی لکھی لعین اپنی ہما
 کہا یوں کہ اسکو مقرر کر دو
 شستا بان بی جگہ سے
 جو دار اب کی بخش شستا
 کہ اس جی طق بیسوز اربو
 سہ بار آئی آواز دہائی
 کہا آئی ہر یون کی نامہ
 نیز نہارتی مہر مان کھا
 جو دار اب تھک دہائی گیا
 کہ دریا گیا فر کی نہ کہ
 نہ صند وین کین شستا
 اوی غلطی وہاب جیدہ
 سپہداری مقدار اب کا
 کہا دلیر نے کہ ہی سیکان
 جو روز گھر کو گھر کو خواہ
 قوتیسرے جی کا کہ جنگ
 شہر مسید انسی نہا جو
 بہت فزین کی جو غزو
 ہوا پھر ہم کہ مہر مان
 گایا نہ لیا جھان جھٹ
 جہر اسان ہوئی سر سوسیا
 جبر حلوہ روہو کہیدہ
 سوئی مہر پٹی چار
 منضض فرات یون کی
 ہوئی کی کیندہ ان کی

تو دودلی گدا او شکرین جان
 کرمی عیش و شکران کان
 جو چو علی سکا زاده
 فرد و کربا باغ نیکو
 تو به زلفش گشته گیا
 که خفته بیانش او بران
 شنی شنیو دلاوری
 تکی طاق بی خفته بی اسرا
 یقین کنی نمی شکست
 تو دود طاق تو با کربا
 لگا ایک سند و بی کربا
 کسی لعل بی قوت بی بها
 کیا آب به غم و غلظت
 جو به پیران و محض کما
 پیش و به کرم بی چون
 سپید لک با سوزی ز کما
 پیوسته گیا در آن کما
 سوی خیمه یک دفعه و طفر
 به او جلد و کربا روزگار
 که تن و خوشی زین
 بسان او به کربا
 لگی کنی با هم به چون
 پشیمان کیا شکر و کما
 کبر و زمین بی کما
 تو به تن و کربا و کما
 به بی این یار و کما

بوسه کنی از این سر و شاد
 که گشتی بجای جگرها بیکدل
 عیان کنی رخ منی گویا
 هوای جگرش از زخم روی
 بوناز را برین زبان
 گیسو اینک در آستان
 نگهدار اسکا تو رویه یمن
 می رم و می بولالاکلاجر
 که طایف شکسته می میر
 و دوباره لالاکلاجران که میان
 حقیقت لایق نیستند
 جو که لالاکلاجران پانچ
 کیا ماجرا مفضل میان
 کما پهرنگا که لالاکلاجران
 زلفی رویداتوت پیش نظر
 فروزن کیا تیو ارباب
 تو بولالاکلاجران می شنود
 بوار و میوه سی خبر آرزو
 دلیری پی ارباب می شنود
 تو لیکه سپاه گران پهرنگا
 جوف و در ارباب هر عاشر
 سرشام کشان بی زار
 عجیب جو آن آتش تهاجر
 و ده بی بیل یکشیر
 لاکا کنی فیض کبیدن
 هوای جگر هر عاشر
 چنانکه دارا بر و دیر

روان بود این پری خوشنود
 چربی چکیده کوپه بجانکی نظر
 نزارو کسان سستی بی فوجان
 تو پیرش خواند و داد و درون
 گیسار کوئی خمی کی در میان
 توانی نرا نیست نامگان
 که هر سن کار فرزند بی جوان
 گنجی مردمان سوسن و نیکو
 جانی که کرد و بدین گنجی نظر
 او سکی کی تب بیکلی مردمان
 لگا کنی اراب رخ نفا
 خوشی می ده که پستی لایق
 سپیدار سکه بود اهرمان
 او سکی کی آبی پیر مردمان
 سپیدارنی و سکه بجان
 و در تبه کشایان اسباب
 که لیکه سپاسی خسته نهاد
 بهت فوج کوئل او سکی
 بداد و یکله بدین گنجی نظر
 سوی از مکر و چنگت ما
 طرح شیرین کی بواز مرچ
 گنجی پیری همه انعام
 مقابل زمین کی بجان کی
 که پیر قیصر سیاهی تاج
 سحر حله یکبارگی سحر کرد
 تو پیر و میان کی رارایان
 سینه زد بود اینچنین گنجی نظر

هزاران لیلین کی غزل که میان می نشینان غرض صلح کر کی بجز هما که کما قصه ارباب کیا طلب استی ارباب جهان بهر چه جسته تا	هوا لشکر روم آخزون پیشانی بهر پشت ایران سوی روم فرما زار و دم و ده با قوت بهر جاده حضور اوسکی آید و بجز	بنار و نیکان ز نما کام جو کجای بهی می شب منظره در ارباب جهانی بهر جاده تو و دین تانی بهر جاده	نه با جات و صریح نه بهر بخش بهر بخش جست یا تو شادان مر افروز ویدی حوالی کی است بسی می و سال فرما زار
جلوس ارباب بهر من تخت ایران			
هوا لشکران جلوه در تخت بهت خلق طوطی کما بهر بهر بهر بهر شعبه لا و سپهر هوا و دین لیکر سپهر هری جنگ بهر بهر هوا لشکران زان بهر سیدیک ایانه فیقوس دلیران انی بهر بهر نه تنها بهر بهر نیز ارباب انی بهر کسین کما ای بهر گیا و دین بهر جهان گیتی بهر	سایه عزت کوشادان نور بهر بهر بهر سایه بهر بهر شتابان می بهر بر و چار بهر دلیران انی بهر خروشان بهر کیمی و مینو کی بهر زن بهر بهر کونامی بهر شبه روم کی بهر که بهر بهر از رده شدن ارباب	طلب کی گاه کون بهر یکایک بهر سواران انی بهر سینه زده بهر بوکشته سینه بهر شندش ارباب انی بهر بهر بهر شبه فیقوس بهر هوا فیقوس کی بهر دیا شاد ارباب بهر پیکر بهر شبه روم کی بهر از رده شدن ارباب	جهان گیتی بهر بهت خلق طوطی کما بهر بهر بهر شعبه لا و سپهر هوا و دین لیکر سپهر هری جنگ بهر بهر هوا لشکران زان بهر سیدیک ایانه فیقوس دلیران انی بهر بهر نه تنها بهر بهر نیز ارباب انی بهر کسین کما ای بهر گیا و دین بهر جهان گیتی بهر
از رده شدن ارباب شاه از بوسه			
هوا لشکران جلوه در تخت بهت خلق طوطی کما بهر بهر بهر شعبه لا و سپهر هوا و دین لیکر سپهر هری جنگ بهر بهر هوا لشکران زان بهر سیدیک ایانه فیقوس دلیران انی بهر بهر نه تنها بهر بهر نیز ارباب انی بهر کسین کما ای بهر گیا و دین بهر جهان گیتی بهر	سایه عزت کوشادان نور بهر بهر بهر سایه بهر بهر شتابان می بهر بر و چار بهر دلیران انی بهر خروشان بهر کیمی و مینو کی بهر زن بهر بهر کونامی بهر شبه روم کی بهر که بهر بهر از رده شدن ارباب	طلب کی گاه کون بهر یکایک بهر سواران انی بهر سینه زده بهر بوکشته سینه بهر شندش ارباب انی بهر بهر بهر شبه فیقوس بهر هوا فیقوس کی بهر دیا شاد ارباب بهر پیکر بهر شبه روم کی بهر از رده شدن ارباب	جهان گیتی بهر بهت خلق طوطی کما بهر بهر بهر شعبه لا و سپهر هوا و دین لیکر سپهر هری جنگ بهر بهر هوا لشکران زان بهر سیدیک ایانه فیقوس دلیران انی بهر بهر نه تنها بهر بهر نیز ارباب انی بهر کسین کما ای بهر گیا و دین بهر جهان گیتی بهر
دین ناهید دختر والی روم و فرستادن خانه پدرش و پیداشدن			
هوا لشکران جلوه در تخت بهت خلق طوطی کما بهر بهر بهر شعبه لا و سپهر هوا و دین لیکر سپهر هری جنگ بهر بهر هوا لشکران زان بهر سیدیک ایانه فیقوس دلیران انی بهر بهر نه تنها بهر بهر نیز ارباب انی بهر کسین کما ای بهر گیا و دین بهر جهان گیتی بهر	سایه عزت کوشادان نور بهر بهر بهر سایه بهر بهر شتابان می بهر بر و چار بهر دلیران انی بهر خروشان بهر کیمی و مینو کی بهر زن بهر بهر کونامی بهر شبه روم کی بهر که بهر بهر از رده شدن ارباب	طلب کی گاه کون بهر یکایک بهر سواران انی بهر سینه زده بهر بوکشته سینه بهر شندش ارباب انی بهر بهر بهر شبه فیقوس بهر هوا فیقوس کی بهر دیا شاد ارباب بهر پیکر بهر شبه روم کی بهر از رده شدن ارباب	جهان گیتی بهر بهت خلق طوطی کما بهر بهر بهر شعبه لا و سپهر هوا و دین لیکر سپهر هری جنگ بهر بهر هوا لشکران زان بهر سیدیک ایانه فیقوس دلیران انی بهر بهر نه تنها بهر بهر نیز ارباب انی بهر کسین کما ای بهر گیا و دین بهر جهان گیتی بهر

که تنها مقول دانش نمی شه بسیار یکی میان بی بار لیک شاه فی حب کنا بید کو تو او را یک جای گنج هو اشاد دل شاه در بکا تو پسر شاه در اب کشو کشا که ما سر بر دارانی پیر تاج لیا خسر ناموری خراج	سکندر کا بعد تر ما صبح شام یہ نقشه بیان کا یہاں چو رحله اشیا و جهان و جلوس و ارجحیت سلطنت هوئی ده جهان لاری بار ملک لادی کا نام دارا کما روانه هو اسمی الابقا سخت میما بجای پر دیا او کو تراج و خراج	یہ نقشه بیان کا یہاں چو غرض فیمین کسی حب گیز دلیر و خرم و دلدارا ربا چارده سال و چار قرون حاد تمامه او کا سوی شاه کندر آنا چون	سمند قلم کی عنان موثر سوی شاه و ارباب فخر مخلص سوی نصیر نام جو هو اطلین سی وکی پید پسر ولی حب به باره بر کا نخبان عالم شہ دین پنا بیتور داراب ہر شاہی اوسی تخت بر پنا پنا چون
ایلیقوس و انجمن جهان ارسطوی دانشور فسطی بافزونی ملک مال جوانستین تونی جیجک سکندر سنی سکریه باسج ویا ندان دیا جیجک و جوشم مجسمی غم پی کی لای باجو خبردار کا ہون گلو خبر جلالیک اقتصاد اراکی سکندر جہاندار گیتی ستان سکندر فی سیجیہ جیجک ویا تو یا جیجک کرکی سانم اگر خواند او خدای غم جیجک اھو کسی دارای فرخ نہا گروئی تو سخت ز نامو سکندر زمین کی خرد و قدر پیدا و نی صبا جیجک نام وہ بولا کا لای سر ویک نام	سخن رنی سر بر کما تاج ز ہو شاہ کشور ستا خوار سکندر جہانگیر تاج خوار مناسب جیجک و خراج شلیک و سرب جانی گیا سیرجہ پیچا و گھامین علم مسخر کردن هفت آفریم کو سپیدیک انا بعد کدور جلی شیرینی سیمانکی ست پس کرکاس فرستادگان کجک و نہیں ملک سی پر کلیم نندین جیجک و خراج تو ہیاں جیجک و خراج تراکام اور کیا جیجک کر آجی میان بکی پیچا کہ اسطرح آوی مخالفت کہ ولی پاسانی کما جاکو یہ ملک میں لای پیچا نام	مظاہر و مین کی پیر تاج ارسطو فلاطون کا شاگرد فرستادہ دارای ایران گیا نوی ہاتھی و ہر پیر جو دینا ہر سال جیجک مری پاس ہی لشکر مکران یہ لازم ہی جیجک و خراج جو ایلیج کی پیر نامہ یہ وارا کو جیجک و خراج گیا پیش دارای فرخ تبار ارادہ ہی پیر دنیا کون ذرا ملک سیجی جیجک و خراج جو شوی ہی پیچا و خراج یہ پیر قیامت جیجک و خراج وہ بولا کہ میرا دہان کیا تھا طلبہ فی ہر جام و دنیا گیا یہ وارا فی پیر جیجک و خراج کہ پیر باریس اس کی تیر	سکندر ہوا بادشاہ جهان خر و مند وانا صاحب کا یہ پیغام لایا کہ باعث جیجک ہماری اطاعت سیست پیر ولی جیجک ست ہو تو خوار ز روز و شہر گیتی ستان رہی نہ تیرا یاد و ملک تاج سکندر ادہی سپاہ گران وہ جیجک ہی فوج کو جمع کو کہا جاکو دارای سی شہر مہ و صہر بیان گرد عالم پیر کہ گند و شانی سی لای گیا تو جیجک میں لای ایران گیا جہان میں لای کون جیجک بہت جیجک ہی جیجک و خراج فرستادہ کو بہ کی ساغر ویا ستی کرکی ساغر و خراج فرستادہ کو بہ کی پیر گیت

اگر کسی همنگر شنبه رکما لاک خوان جبر و دشنام دلی و زمین اسکندر نام دار عقب و سکی دارانی جوی اسکندر بی چاوان جبر و دشنام کیا می معلوم به جای دنان که میراجان آفتون مایه جی	اگر که جامه تر لاک لاک اسکندر بی لاک لاک یه بجه که از آب هوا دلیه این پر خاش جو یکبار ناهیون کو که کما لاک لاک کردار لاک لاک بی لاک لاک شب و زرد لاک لاک	فرض و سی لاک لاک کسی که کما لاک لاک شانی سی لاک لاک شب تیره سی لاک لاک کسی که کما لاک لاک ولی سانه می لاک لاک غرض و کما لاک لاک	هر که جامه زرتشتا جبر و دشنام جبر و کما لاک لاک طوفانی لاک لاک دو فکام و دنا جبر و دشنام عین جی که لاک لاک میر جی که لاک لاک نیمه جی که لاک لاک
---	--	---	---

جنگ کردن در ایام اسکندر مرتبه شصت خوردن هر بار و طفره فتنه

بوامه رخشان جو روزگر تروشان جو بی نامی کن جو بی سینه و دقت جنگ هوا آهون و زردار شاف کسی و میسان سبب جنگ اگر بار کرکی فرا هم سپاه ولیکن آفتون مایه جی	دو شکوه قابل هوی کن گیا بون کما آسمان جو بی سینه و دقت جنگ پریشان هوی و لاک لاک نیز و زرد هوی و لاک لاک اسکندر سی و زردار هوی شبه و زردار هوی	او هر تو که کما لاک لاک هو بی زردار هوی رسانان و لاک لاک گزیان و لاک لاک میر جی که لاک لاک کسی که لاک لاک هو آکی که لاک لاک	او هر که کما لاک لاک کسی که لاک لاک کسی که لاک لاک کسی که لاک لاک کسی که لاک لاک کسی که لاک لاک کسی که لاک لاک
--	---	---	--

ولج دادن سکندر که خود در ایران سید و امرت جیام برای جنگ با تیا به شدن

هو جبر و طفره نفس خدا کیا شانی ایران و کما اسکندر که کما لاک لاک نمین و زمین و لاک لاک نمین و زمین و لاک لاک جو دارای ایران و لاک لاک او دارای ایران و لاک لاک زیر لاک لاک دو مرد و لاک لاک	اسکندر جهان و لاک لاک معدن و لاک لاک که بیکار و لاک لاک جو از لاک لاک شب و زردار لاک لاک اکی جانی و زردار لاک لاک نمین و لاک لاک اگر نه که لاک لاک یه دارای و لاک لاک	هو اما لاک لاک که کما لاک لاک تسا و لاک لاک یه و لاک لاک یه و لاک لاک یه و لاک لاک یه و لاک لاک یه و لاک لاک	کیا سکندر ایران و لاک لاک اسکندر و لاک لاک کسی که لاک لاک اطاعت و لاک لاک هو آکی که لاک لاک زیر و لاک لاک جو کما لاک لاک بست و لاک لاک کری و لاک لاک
---	---	---	--

بنامدار دارا پیرایا او را
 بودی تیغ زانی مان اسقدر
 سواران این وقت
 نصیب پهرین بیت
 سکندر جو دنبال او سکی گیا
 جو آتا تها پیش واپس
 تو دون ملک کن
 بزرگان و دان ان یا
 ده بولا نصیب لایق سروس
 لکها نور سندی یون از
 پیرا کو سکی لکها پیرا
 چون پی خورشید جهان
 کی می بند بر جاسو کند
 که نام لکها لکها سیار
 کوئی دن کو بوجا گرفتار
 که بشا و سکندر اندر
 کین این بین کو کیا
 به پنجام دست جو انظر
 لکی زخم کاری تو پیر جو
 گیا پیر ششاه عالیجا
 سکندر فی گوشتی دین
 سکندر کو دیکجا بالین
 که دیکجا اسطیغ سر
 که وین جاننی نمی خرم
 سنا جیانی که مینیم
 کشند و کوفتری دن
 سکندر فی رایه کنی لکها

بی جنگ سکندر ناسور
 که سحر ایدو چون
 دیرانه جند روان کیا
 قرین جی اراکی شاست
 تو و پانچ دز نهادار
 زن بیجی نمی لور سکندر
 مبار که ترخت از شکست
 به دارا سنی کی لاشی
 که وین سکندر کی فرمان
 که یونین تدرید آسمان
 سواران جنگ زابجک
 اورا وین شکار تها جانور
 که اب پیر گیا اس جنگ
 فروز نهمار جانور
 جدا اپنی لشکری شریا
 تو پیر ایک ز شایا کنی
 که اپش سنج وین
 سوری عقل شاه و پیر
 لکها اپنی انور دارا کاس
 تو سنی کی آفرانی
 تر خست سربا باغی
 جو صل شتا پیر با صحت
 پیر که پیر کی چون
 ملا وین هرال کو تر خست
 که زار می که پیر کیا فاند

سکندر بی باغی کر
 دینش پیر خنجر و کاس
 دیکن تی را کی شست
 که زنده بود کمال خراب
 زن بیجی طفل اریان
 سکندر فی ترکه پیر سکندر
 بهمانی جان وین
 سکندر فی کلمات
 غم جان پیر مجبور نهاد
 کوئی یار میرا جان نهمین
 سپه دارا را می دوز
 لکی کو سنی با که اقبال شاه
 بی صحت کی شست
 که افغان لکها رو
 شتا پس کی کوئی سوا
 روان تر خنجر کیا سنج
 خبر کی سکندر کو پیر
 هنوز سنی شست
 کی شست سنی فی سوا
 سکندر به پیر لکها
 بهمانی سنی وین
 شتا عکس ایران کی پیر
 بجلی س لکها و دغی
 به کمر نگار و فی پیر
 که زار گیا پیر لکها

هوئی گرم پیر جنگ
 قیامت کا وین نهم
 هودا و پیر گند خور
 گیا سوری صطیغ ارا شتا
 هوئی قید سیر پیر
 که کو توری سنی
 که وین ملک سیری
 که پیر ملک قلم سیری
 ولی طاعت و میان
 تو پیر ضد ایدو معدن
 که پیر میان ایدو شتا
 که دارا کو بی خرم معدن
 ستم پیر و پیر و پیر
 گیا ارا شکر پیر
 شمشاد کو کجی زینت
 خدا و نعمت پیر
 فقط سنی و پیر
 را و پیر سنی کی کیا
 که دارا کو بی کیا قتل
 که پیر جاندارا گری
 هودا و سنی کی لکها
 نه سنی سنا جی زینا
 سنی میندین وین
 شتا بان سنی کی
 که تو بی سنی پیر
 هودا و دغی سنی
 مرا کام سنی پیر

کشته شد دارا از دست پیران جنگ ارا

کشته شد

خدا فی کیا محاکمات جهان آبار حیات ماهوتی عدم سکندر به ولا زردی صفا مری خزان در شکستیم قواسفند بار و سکا کتوب نام که کاخر می بین مهر شاپ بر که انجی من بکند کا بوی چشم در اکی جوش پیاد و هویش کتوب شاپ بزدگان ایران شاهان سوی مادر شکستیم روان کوی دل و کوی جهاندار بطین آیین دین	نور بادشاهی بصند و نون تور و نون نون و چشم که لادن ترکان کیمبر جا پیر و موش گان آرم مری سج کتوب و کام ره و سرم آیین گشت شاپ لکا کشتی ارای رخ صفا لکار و فی سکندر ار چند کیا لاک مدوشتی نون دل جانسی حکوم سلطان کیا ناسه دکی نون حصدر جهان رشور کشتا هوا کتو اسات و کوی دین	شما تیری گشتا شیرین و صیت و نون کچا اگر لکا کشتی ارای شاپ اوی عفت و نون لانا نه بر کوی رسم و نون سکندر ارای کتوب و کام که نخت و فی صفا کیا چاک لایه و نون سردار کتوب و نون سکندر فی مرحون کتوب لکار و نون کتوب پیر و نون کتوب ر با شاپ ارای کتوب	غم در دلدی دور غیر نون و نون در نون نون اگر کتوب و نون یه لکار کتوب و نون سکندر فی کتوب و نون لکار و نون اوی عفت و نون اگشت و نون بلط و نون اگر نون و نون زرد و نون سوی بند و نون
--	--	--	---

رفتن سکندر طرف هند و شان حاضر شدن کید هند

شیر هند تکیه اکر نام کما در و نون کتوب و نون حصدر و نون کتوب و نون که اویان بلند و نون دو و نون و کتوب و نون اوی کتوب و نون تو و نون و کتوب و نون شیت و نون و کتوب و نون ششم و نون و کتوب و نون سوار و نون و کتوب و نون شیت و نون و کتوب و نون ششم و نون و کتوب و نون	اوی خراب و نون خروند و نون کیا و نون اوی و نون کوی و نون ولی و نون گر و نون کین و نون نظر و نون شیت و نون نظر و نون دو و نون	کما و نون اوی و نون سوم و نون شیت و نون عقب و نون بسان و نون اگر و نون اوی و نون دو و نون نمی و نون	کسی و نون کما و نون شیت و نون کما و نون اگر و نون دو و نون رو و نون نمین و نون اوی و نون خبر و نون و نون نمین و نون
--	---	--	--

نه کاتب بهای ایکا ذرا
 موه کمانی بی تیریه لوتی
 بیان کجی جمدی غم خوب
 تو زنده است بهر چه بود
 خرمند دانا و عاقل طلب
 پری گری تشنه آفتاب
 تو دنیا سکنه کو بهر چه
 دایم درد و دوشی بی آواز
 ده اتمی بی آسکنه ناما
 بهمان سفله که دشت آنگاه
 از محنتی باین جو ده و بی
 جو و دایک آنگاه بهمان آواز
 حکیمون کانه بگری گاه
 ده نشسته بویان نظیر
 گزیده خلق اوس بهمان
 زمانه که آوی کرسو زبان
 ششم شب جو جو آرمی نظر
 زمانه که آوی بخت حیران
 که آوی زمانه آب اس طوکار
 دهن من هر که بوی کوهی
 زمانه کوئی آوی طوکار
 تیرید که تو بی سری منو
 حاصل است دنیا بی بوی
 سکنه کانه بخت بیادین
 که کاید بهندی بی بهر چه
 که بون کش تری بجا چیز
 تری پس آن روی نیا

نهم شب نظر بمکرم بهر بزا
 اولی فرقه کوسا کاهای
 که بوی مری در تره طوطا
 غرض شتی کچه بیدنگ
 قرح ایک تحفه جوی غریب
 ری سهره گر نهو کرم آس
 بجوی ملک تشنگا ده اجداد
 که بی بی کن بی تحفه جوی
 تری شهر بی جو کجا گذار
 خالی تری ملک بی لایک
 کوان و سکی تعبیر شین
 که ری گاهه آرم بوی دن
 کزین اوسکا آرم بخت
 که زنده بهای می او کس
 به خواب چهارم کی تعبیری
 نه زنده و کسین فراموشان
 که چیمین تری بی بون کجی
 تسخیر سهره سی نادان
 که طوطا مارا نهو منی را
 نیک تیر محتاج کوسیکه
 دوحه کوکون یعنی شیا
 قرون جو خوش بخت
 که مسکین بخواهین بخت
 که کوکای سهره آسین
 که ای دوشاد شیا جاب
 تو کسنا از بهر جان و غریز
 تری طوطا تکی که بون خرم

که کاه ماده بی کوسا کوا
 دهم شب کوک تشنگا نظر
 ده بود که سکنه رنما دار
 ده دخت بهر چه بود که آید
 که کاه و سکه که لبالب بود
 غرض تیری پس بهر چیز
 که کاید بندی بی بیعدا
 که ده خانه دنیا بی ای نامو
 بهر تونی دیکما جو زنگر
 سوسم جو کراس لایق
 که بهمان تشنه بخت کجا
 بهر اس ملک بی آرمی
 بهر اس ملک بی آرمی
 رسول خدا ایک کجا بهمان
 شب بخت آرمی جو کوان نظر
 که ری کو ششم کسان کجا
 زمانه که آوی کوا نشون
 جو دیکما ششم سهره
 دو چندان جو کجا کجا
 جو دیکما ششم سهره
 تیریدت که سهره دوی جهان
 نهم شب کوکما جو بون شیا
 دهم شب بویان تحفه جوی
 کیا مینی هند و شامین کز
 اراد و سهره او جوی کجی
 که بهر آرمین بخت شیا
 غرض حایرین تیریدت

که کوسا کاشیه لیل نص
 که کاب اسکی بخت طوطا
 تری ملک بین کجی کجا
 که از ترشاسی بین کجی نظر
 تو زنده آب قرح کم منو
 که این طرفای شاه لایق
 که تعبیر خواب کجی
 اورا و سهره ده حوض تری
 که کاه مرد بیکای بخت بر
 سجمه تو خدا اوسکو ای
 رواج اوسکا در بخت بخت
 حکیم خرمند دانا نایک
 ده حقی پرستی ده بهیلا بکا
 که کجی دایت لب تشنگان
 که خط و کوری بی تری سهره
 نه فسمه کوکما بخت شیا
 سهره بخت محتاج میدان
 یقین اوسکی بی ای نامو
 بهر چه کسبست کجی
 که بخت دخت و خرم غالی
 ز کسیم بهر ساسی کجی
 که کمانی آرم ده شیر کوسا
 که کجی ششم کجی کجی
 ملاقات بهر تری ای نامو
 کوان بین کجی بخت
 سهره دوی ای شیا
 قرح اورا و سهره دوی

سوی و بهیمن خوشی شایسته بیابان تهی از برای ماه جام دیا جیگ کندر کو گنج و گهر سوی خود رهنی هوا بیرون	هوا شادمان ده عالی جهان هوا وصل سی و یکی شایگان سکندر بی بختا اوی بر سر رفتن سکندر در قنوج و لشکر کشیدن	سکندر بی رویی جووه در لایا کیا کیدیه تها جو سکی خضو سکندر بی نه بر کیدیه خست هوا سکندر جهاندار گیتی ستان	کیا سانه اچی اوی کتده شته بار در لکی با جند سرور قورین شاد و دست هوا سکندر جهاندار گیتی ستان
--	--	---	---

فور بادشاه قنوج جیگ سکندر و کشته شدن او و فتح باب شدن آن

سکندر فی نامه لکها نو کو نویس که ایا ای تانفود نمیرن تهمی جملک خطر نینا ولیرن میدان مین هورنوخا سواران جنگی تهمی آبی نرا سکندر کی همراه تهمی مین نرا غرض تهمی جملک شمشیر نامدا سواران جنگی تهمی شمشیر کار تبه راه تهمی صرف جنگی هوا سکندر بی درم بولین ارسطو کو کرک طلبه نود شکار کما کیدیت تالی کما ده ایلک سوار اوسته قانکر کما نواب خوب سی مین آتش کار بسیوی به برین ایک باب بنای بهر اوطح کی کینزار جو دیکما هور کردن سی هوا درین مردمان کی کیا آشکار حقیقت سی و یکی در اینها او دهر سی جوانون کی کینزار سواران رهنی میلان	که تو آکی حاضری یان نوت کیکو تقدیر کینج دود مری پس بی لشکر پیشا کردن لشکر در میان کوتیا ازان جمله ایرانیان تهمی نرا بند از آریانان خنجر گذار سواران هندوستان نود جوانان جنگی مردان کا که پیلان جنگی سی تهمی نرا که پیلان هر کار جنگی نیندین هوا چاره جو خسر و نامو سر راه دسی لفظ سی کیا کیی بسته کردن سی بهر بادیا ارسطو کما ده کما لایا جکا اژاد و دین نچ و نایب نه تاریکی جنگ مین زینها هوا لب مین فور حیران کار کدیه تو نینا زهی ای نامدار نود وقت تهمی ای سکندر عصب جو کردن و بان گیزان هوی کما کی گیز	لکها با سخی اوسی کما تهمی بوز نر کستان تهمی مین لکها نود جهمی خوانان ماجر بیسکندر هوا پر غصه بادشا ولیران صر و سواران مین سواران جنگی تهمی کینج نخل فر بهندی تهمی قنوج بی کیدیه جو اهی کی کینج یه میلان جنگی جو اهی نظر نخلاف کما تهمی جنگی کار هوا روستی و دین کما وزیر خرد و نیندین بعد از ان هوا جیکمید انکس کردن ان ده آتش کی او جیج نچ هوا تیره روی بهر بند هوا اگر مینا پر کیدیه بان خبر لالی والوسی بو جکا کما کیمون او سکود مسک هوی هوی کردن کما جو بهر طبع لفظ نچ خرا هم ولی کی بهر قنوج کو	کیا کشته دارا کو تو نرا اگر اطاعت تهمی کیدیه نیندین کر کستان مین نچ جنگی کیا سوی قنوج کیدیه سپاه که فولاد جنگی بهیست سوم شاهنشاه حارانی چاکر کی مقابل هوا شانه کی قنوج نیردانیان جو اهی نام قنوج سکندر و نیندین خط به کما سطح جنگی تهمی بنایا اک ایلک ایلک هوا کیا ایک تیار کردن کما ارسطو یو بلا جو اهی کما خروش جنگی کما و شمانگان هوا دیکم کما خوش نشه اچند لک کشته خسته بونی جوان یکیا سی کرو میری لکی بیا یه سباب سی از زمین چکا نهر گز ایل مین کینج و جکا زمین بقایم کما مین سیدل چندی هوا زور
--	---	--	--

راشامک گرم باز جنگ سحرگاه پرفروختی سوار او دهر نوی جنگ ز پهلوان جو پرتاج هوگرم باز زمین مناسب دیری ای شیر سوز پسند ازندی فی بیجاو آب او دهری سکندر خوش شایر لیکن هوئی کارگر زینهار دوباره هو اکت سی تاکر جوتی نامداران چندستان گردون فوری سی پیشتر سکندر هوئی سر سبند در گنج بصل و گهر و کیا سورگ یک سردار کا تمام	سر سینه تمام و قتیخ و خندنگ سپیدی کی آبی کار دار او دهر من هوئی فوری جوان تو هو وی هلاک ایک لم دین که هر دم هو من تنها هم زم ساز که بترهی اش و عالی جناب او دهری کی فوری دندی لهر نگهدار تمامه کار و کار گرو فوری دندی گون خاک پر طاش فی و کو کیا بعد از مرا و اقلطه هر یک پر شاهخوان شاهنشاه کا گار نشان خسرو و او گرو د که سالار تمام فوری فوج کا	هوئی جنگ و قوت بکار شرب سکندر فی او کو بیجاو هزارون هو اران بیجاو بسل سحری لهر منی خود گری حاکمیدان منی فوری جدا هوئی اسکندر فی ان وزین کسینکو فوری دندی فی کیا شاه فی جنگه وقت سید مظفر هو اخضر و حسن ولا ساهبتی کی اوئی کیا حوالی زمین کر کی چندستان سخنمای شیرین سی سوز ز روی گرم شاه فی سرب بنمایا اوئی تخت زر کا پر	دلبران کی پرموی چهره که تو فی شایا غلبه منی هوئی کشته و سته کل و سوز که ضاع منی چون نیک کا خدا و هو مالک شور و فوج که تنها هو منی منی جنگ روان کی سوزی با و شایر بریا فوری پر زخم شایر که تمایار اقبال و فوج بلند که اندیشه مت کجیو تم ذرا بسوزی و گریه منی بیان و منی کی فوری منی شاه کو محنت کیا او کو و گنج و ز کیا منی فوج کا تا جو ر
---	--	---	--

رفتن سکندر زیارت که معظمه آمد فی مصر از مصر طرف ملک اندلس رفتن

سکندر ز جهاندار عالم پناه که کعبه نام او کا مشهور ساعیل مرویخته سیر سکندر جو پنهان فوری زیارت کو هر ساهل و کی لیا چین ای حجاز دین ساعیلیان کو حجاز دین سکندر را مصرین کمال زن هوشمند ایک قید و نام فردان تمام او کا خور و سکندر سی بولی زنی شایر	راشامک فوری من دو ماه پرستش گهر خلق میا کور که گذرای بنی سیر و فوری فوری اسکی پیاده جهاندار کشته تو هو و او در سیر چین و یاد و زمین با و دین هو اسکندر شاه و دین پر بجه و رنگ ماه تمام کیا ایمنی کی دین و دین تو بی شاه اسکندر زاده	کسی فی کیا شاه سی ان زیارت کی سکندر هوئی نیراتما اسکا جو فوری سکندر فی اندر دنیا او کو ساعیلیان پر فوری شاه شاه عالم فی پیر و دین سوزی کشور مصر و دین روان هو مصری بعد از سیدار فوری من کیا جنگ سکندر زاده مری جنگ سی اب و دین	بنایا طیل اند فی الک کان روان هو اخضر و نا جو شرف او منی کا تا فوری مبت او کی تعظیم و دین که اسل جراد فی ای با و شاه جرا و کی اولاد کو قتل کر ملان کی با و شایر مصر کا سوزی ملک اندلس با و دین کسی سوزی فوری فوری تو سپان اوئی کیا شاه کو شاهشا و با و دین
--	---	--	--

سکندر بنی تازیانی یہ بولی کہ ابی بادشاہ بن رخ بادشاہانی کی جناب تو فرماں برائے انجام پنچوئی تو رسم و رنج کوئی نور کہ جمع خاک کو بھی حسین مری گھر تو کرکج شکسہ سکندر بنی تازیانی پہر آسوی خیمہ اچھا	شعبہ جہاندار کی طلب دلا سہت می کی ہمت کہ نہاں ہرگز ہوا آفتاب نہ آسید پنچاؤن میں ہو کہ ہرگز نہ محبتی کری کھنڈ تر زمین بد اندیش ہرگز نہیں یقیدانہ بولی کہ ای تو بہت تخی اوس ہوش زانی	سکندر بنی تازیانی ہو از رنگ چہر کیا زان میں بل سہر بر پانی تو مت لایو نہ ہرگز کروں راز تیر عیان تو سو گند کر یاد میری جھٹو کہ دین اور ایمان کی جھٹو کہوں جھکو مہر سون لطف و عطا رہا ویاں نہار ہنگام شب	کیم بنده شاه ازاد ہون سکندر ہوا ویکر سہنگین کیم اور اسطرح مٹائو مگر خاطر دینی تو کہ کچھ عیان اگر کینہ ہو کچھ فکر دل مٹی و لگا کمنی پر شاہ کیوں علم نہ دن ہاتھی سمراہ وفا سکندر ہوا اوس ہی طلب ویان ہی غرض بادشاہان
--	---	---	--

داستان قصد نمودن سکندر

برای سیر جهان و رفتہ رفتہ رسیدن در ظلمات و محرم برگزیدن از انجا

کیا خوب شاہ سکندر بنی گیاجسطن شاہ شورش ملاقات محبتی کروان کر بہت قطع کی راہ بیت و بند پہر محبت اقلیم میں بادشاہ کنارہ تما عالم کامیابی جان کری نوش جو کوئی بشی کا آب سپاہ وعد و سوزی و دہزار خضر سوی ظلمات تہا زینما عیان کرکرون دوسری لعل لکھا دوسری لعل کو اپنی پس دور و زو و دشت تھی پہر سہر سنی پر کسی نے نہ ہرگز صدا اندھیری میں گشتہ تہا زینما کیمین امین اک سب کو تہا	بہت بزمی ہو کوہ و کوہ و دشت بسی و نامکی و مانر واکو لکھا کہ طلق کسی کو نہ پھی فخر کئی جا ہوا شہ کو سم و کرند کہ تہا یار و اقبال و فضل کم کیا مردمان فی یہ اگر میان تو عجز ایسی ہو وہ کامیاب لبی ساتھ اپنی دلا و سوا خضر سی شہ نامور کی کما تو پہر مار و کرکرنہ زہر ہوا کرکرم و ماری سہر اس سوم و زانیا دورا نہ نظر خضر ہر سوی چہر تہا گیا یکایک ہونی روشنی آشکار سید کوہی ویاں کی بانی صدا	ہر اک ملک کشور میں تہا زین کہ ہرگز نہیں جکا ہنگام بہت شاہ حاضر ہونی کما تہا شہ کاشک ہوا پیشہ جو ملی کر کچا کب چٹکتر پس کوہ ظلمات ہی سہر شہ نامور فی سنی جب بیت سہر انجام مل وزہ کا تو کما مری پاس تو لعل میں ہی کما دیا خضر کو لعل انجام کار خضر ہر ہانی کمان میں کما جدا ہو گئی خضر سی نگامان ویان جانی ایقا نوش کو پہر اتنی میں ظلمات نمایان کہ افقا و زمین سگری تہا زینما	یہ تہا اسکے قصد نمودن کیا خوب شاہ سکندر بنی گیاجسطن شاہ شورش ملاقات محبتی کروان کر بہت قطع کی راہ بیت و بند پہر محبت اقلیم میں بادشاہ کنارہ تما عالم کامیابی جان کری نوش جو کوئی بشی کا آب سپاہ وعد و سوزی و دہزار خضر سوی ظلمات تہا زینما عیان کرکرون دوسری لعل لکھا دوسری لعل کو اپنی پس دور و زو و دشت تھی پہر سہر سنی پر کسی نے نہ ہرگز صدا اندھیری میں گشتہ تہا زینما کیمین امین اک سب کو تہا
--	--	--	---

اورا و کوه او و ماهی و کوهی که
پیر آتش دهن شاه که کین
نشین چاهی بکوه آب بقا
سوی سگزیه و چو چنظر
رهی سی جو محمود بولی و کوه
برو سی کن شهر تریان نام
یدمان کی کس اسی سیله
که و فتح بولی تریان کی میان
و ده بولی کای شاه و فیرخت
سجده نمید کوی افکی زبان
و ده و دون جوین گردنیه
یسه کمالک کی دانامی شهر
تو اس ارکو جوسی که شکا
ولی جاده هسان باج و تخت
لکا کمنی فل مین کز غلک
هوا شاه حیرت سی گریه کن
جو پوجا و بان سی ایا جوا
که باقی رهی بکر شهر شا
سکندریه بولا کای هوشیا
خود مندی در عا شاه کا
نوشه شون و کیم غا و کوه تو
بنائی جوتی آن غول نام
حضور کندر هوی ادخوا
و ده برالائی تریان کرد
سکندری لوهیا که کوهی که
زبان تریان و تریان که
جو سون آن کوشن شهر

موزه و بی پیشان چو شستر
لکا چشمه و حیوان نین
ریالی و غلک سی باجدا
توی قوت گوهر تی و بر سر
کلی سی جوی او و ماهی کون
لکی کمنی لوان و در غلک
په کمر بزرگان کمنی شکر
جوان و تری و جوبلک سی
حجاب بیدی اس شهر تریان
ولی جوهر دمنده و عا و بر سر
و دهنون نین بولی و کوه
کیا و دمان سکندریه شهر
و ده بولا کمنی تریان سی
رهی اس جمانیه و تخت
هوی غلک سی و بر سر
یه عا لکمنی لوهیا و کوه
غلان و کای جی شکر
شکر و کزل سی باجدا
یل مین تنای ایا کین
در شون سی کیم غلک
برادی نه زنه سی کوه
روا و جوا و ط کوه و شکر
لکی کمنی اسی شاه و تریان
بست اونی چچی بکوه
بیان مین یه شکر سی
قدا و عا جی و کوه
و ده کوشن کوه جاد کین

لکی لکی سگزیه و کوه
هو تخت تریان و کوه
لوان و کوه و شکر عین
لکی کمنی بکر تریان هم
جبا و کمنی تریان کمنی
که لکنت یاب و ازیه
غرض شهر غلک کی لکا کجا
لکا کمنی لوان و کوه
کمین لکنت کی کمنی
و ده جوبیدی کون کی و کوه
سکندریه و تریان
در شون سی جاکنتی لک
که یه سی سکندریه
کری یه سکندریه و کوه
که جوبیدی و کوه
که یه چمن و کوه
هلی مین جمان لک
نسنا و جوا و کوه
که اعلی مین و کوه
یه آوارائی کای شهر
کیان کی کوه و تریان
جوا که شهر مین جاکنتی و کوه
و دیوان مین و کوه
بزرگ و دمنده و کوه
که جمان و کوه
و کوه و کوه
کری کمنی لک

کسی کی کوه و کوه
لکا کمنی تریان و کوه
هوی شاه و کوه
که لکنتی و کوه
تیب لک شهر کوه و کوه
کمنی و کوه
لکی کمنی کوه و کوه
عجاب بی اس شهر
اورا و کوه
کری و کوه
جوا و کوه
سکندریه و کوه
یه و کوه
هوا و کوه
کون و کوه
که یه و کوه
بیس لک کوه
کیا و کوه
غرض و کوه
نمودی و کوه
هو و کوه
تو و کوه
که کمنی و کوه
غرض لک جمان و کوه
در اوانی و کوه
نزد و کوه
که کمنی و کوه

لیکدگر گلی گسی ای بادشا
کونا پون چرم بلاسی نجات
یسنکون وادان اجات پند
بنا نیکت یو ارجی بلت
بسی هر دو سوسه ایک هوتا
وده سد سکند بنا جب هوتا
شانی سی خاقان گشتا
جوبونان مین بنی شملکیر
حکومت توی اوشن سکند
زنجیر کز بونان قوت یون
بیان مین تها یک کو بوند
سواکی توی کان دونون کلان
لکا کنسی هوشن شاه جهان
شندشا کخیر دوش سر
کهنی اونی سوت یو ای پاز
کدین مرد آلای شهنشاهان
وده جوی مین بانی مین کنان
حصو شهنشاه گیسو تون
سکندرنی کی موبانی کمال
یکوین فرام ورکا سی شهر
عمارت کوسما یکسر کیا
و ده جبا و نه وانی گلی حلا

نوشه جهان می فصل
همای مانی می بس شری
سکند جهان ارفاق گهر
که مورا ویا جوج با جوج بند
فراموشی کارگران پایا
خلایق کو تنوگی سب هوتا
زرد مال نفست بهت لکیا
کنی ان مورا بان ایش پیر
که تنافد کابا شند جینین
بیم سی هلو سوبی مین
وبان گیشا وده شند احمد
یک لای اسکود مین مان
اگر که شکر کتبه جی نزدیک
وداد فراسیاب شند نامو
یسنکون کجا پوجی تاج و
ولایتی مین هر صحره مایان
ولی ذرافق مین ایک بار
اگر قادی وده مین یا مین
دیاد کوز روی الطاف مان
که محکوم تسی سکند شایان
درو لعل کخیر زربیا
وبان و سکود کرده لک لک

نویس کاران کابا جوبادگر
و گریه هم اس شکر جوبو کر
حکیم یونی تدبیر و جوبو کلان
بیان کوی اهنکار شند کور
ویا یونک پیر کو هر سر
پیر و سر شهر شند کوی
کلی ان کما شاد کوی گلی
پیر کما سوی شند شاه جهان
بهت شکست مال اونی کیا
مرا دشت بل مین جوبو
کوی مرداک بر آید لفظ
سکندنی اوشن شند یون
عجا مین یوان اونی
ولایت شان شند مین
کوده شند باد سی یونین
بجانی مین اس شهرین لکر
سکندنی جی سواد پیر
وده تسی سا کور وده شکر
کما یه مورا جراسهر کا
شند بر مکان در جی مین
لکا اسقدر مین سب کما
سکندنی دست کرد و کیا

برای خدا کونی تیر کر
چلین هرده خسرو نامو
وده بولی کرای شاد و شین
کیر صین یو ارجی صفت
هوی نریا جوج کی سکند
روان و کوی سب کما کلان
روان و کوی سب کما کلان
گیانیشو انده کما کلان
سبوی مین هر سکند گیس
وان سی نه لک وده کون
سفید و کونی تن پیر
بیان حقیقت مین کوی
که هر ک کما مین شند
سواکی گندی جوباد مین
یوین وده لایانان برادر
اوسی کما کانی جوبو
کرتن کاسی طرح او کما
حقیقت سنی کانی جوبو
وده بولی کرای شاد و شین
یسنکون شند اونی کلان
که تبار تبار وده وده
کیان شکر کیک عطا
لکا کنسی طرح سی اکر و
زبون دبا جاده و اقلان
رهاد مین خوش و کمر
بهت تسی مین کما
کری آپ کو بادشا جهان

نوشته حضرت
نوشته حضرت

وفات یافتن سکندر بادشا

یانی تسی مین کور وده
که موری مین شند و تر
قرین تسی دولت کما مین
یوین جراسهر ان اراده کیا

کوشای کون وده مین
گسی نیر وده مال تنک کور
حصو جندشا وده مین
کما مین شند کما مین

کوشای کون وده مین
گسی نیر وده مال تنک کور
حصو جندشا وده مین
کما مین شند کما مین

دلی کجی اور سبکو ملاک ارسطوی فی پڑہ کر گماہیہ جواب نور ایک کو ملک فقیر کر ارادہ نہ کوئی کری روم کر جد اگانہ ہر اک کو سلطان کیا نہا بہر کین تصدیر کین فساد ہوا بعد از ان گمان کسند وزیر و نسی پنی و مہمین بہمانا ہوی رومین تخت کیانی ملکرا دون کو دیکھو سپاہ و حکیم و آس و وزیر نہیں جہ دانی سر کی بیخ سکندر کی آخر دلی و تان ملکہ ارادہ ہا ہی خجستہ نہاد	کہ فتنی علی علم ہی پاک کرای تا بعد از شیر کجباب کہ ملک میں اپنی شام و سحر برہی فی ظل روم و سحر پہر اک عمد نامہ تر مہمان کیا برین ملک میں اپنی آباد شدہ جاندار اسکت در راجند یہ بود لاشنشاہ و رومی مین اطاعت سیست ہر تہ و کی اوی بادشہ روم کا کجیو ہوی نوخہ گریست خیر و گریہ نہیں کجی و فادار اور ملک سکندر کو جو کجہ کر کہ زہنا منہ بنین قتل شہزادگان برہی ہر سپہد اشغول کام کیا ملک تقسیم شہی ہستام کہ جسکو ملا ملک اب جسدہ ہوی باوشہ نادران تمام ہوا جبکہ بیمار شاہ جهان کدی حاملہ اندون شہنک تو کہ ہو کر دست نازنین یہ کہ ہوا ہر نور و عدم بہت گریہ و شور و ناکیہ کہا شمشاد عالی تبار	ارسطوی وانا کو کسر کما انہیں ملک و شفقت کی شادمان نہ گماہیہ پروہر ہوز ہر تبار ہوا کہہ کی خوان ہر اک کی نام برہی او سپہ فاع ہر اک نامور لوک طواف رکما او کمانام ارسطوی وانا ہی آیادوان جو پیدا سپہر ہوی شہنک تو پورا سکور طبعی و نین سکندر جہاندار انجہ شہنم چلن و زما تم رکما شاہ کا جہان مین نہ دارم ہر زہنا اب آنا ہون میں شہنک کہ کہ کیان ہی ہی کجی نژاد ہوی جلوہ افروز تخت شہی سخن خج فردوسی پاکر زاد بس استا ہی شہنای مین کی نہر گریہ رماخت کی ملک مال کرون کی احوال و کبابان
---	---	--

ذکر سلطنت اشکانیان

سکندر رنی او کو و ملکات کسین او کو اشکانیان خاص عالم کلمی کی کہ جز نام شہنک کہ بعضی دو صد سال بلخ و خجستہ کیا او کو ساسانیون فی تبار	کی جہی و مان شہان و سپہ لوک طواف ہی ہی او کمانام نہیں ہی ایون کجہ بیان برہی ہر جہان مین خجستہ ایا چیل و رنگ و تاج و کلاہ	ر کہ سپہر پان کی تاج مہی دلی ہر مردی خجستہ نہاد نہ احوال ہر گریہ سنگ کا پہر اقبال کا او کی یا نوال ہوی ملک ملک ساسانیان
--	--	---

دانشان بیان احوال ساسانیان و ولادت و شیر بابکان و زندہ ساسان

کوئی چور داری ذوال اسرار کہ نیران سوی ہند ساسان وہ از بسک سکین و بیچار و تبار سپہد ار کا بل شہ نادر مخوشی ہی ہی بل بلان پرچہ گما چو جہی بابک ہوشیار	پرستار زادہ ہند ساسان بہت بل مین ہی ہرسان شہان فی اوئی و ہر چ کر کیا جو افرو بابک خجستہ شہار یکساوی شہی کی ای شہر دار کہ کہ کتا جی کیا نام بہ نادر	سکندر ر ہوا گرم بکار جیب دان سی ہوا سو کی بل بلان جہدانی لکا بکان ہر چہ ہنگام شہنک کتا جی خواہ سہار کہ ہوا و رنگ شہنک اوی مردان کی نہ پانچ یا	جہاندار دارا ہوا کشتہ تب گیا شہر کا بل مین پش شہان الکا کرنی اوقات ساسان ہر کہ اک مرد و بی شان عالیہا ہمایون کی تاج و تاجہ ہے کہ ساسان کی نام سراج لہر و
--	---	--	---

که آتش بی افروخته سیر سوی پای رسم دره دین بی که بی اس جو نذر دکانا کما وہ بولی کہ کابل میں پیشان تو ساسان کو پچا پشانی لی لبون کو نہ ہرگز واثان کیا تو اطار کہ محسب احوال بس تو بایک فی لطف مذاکر کیا ہو او اس سی پیر پشانی ہو اسوی ملک عدم دون ہنرمای شایانہ سکملای کہ دارا کی بی نسل شعی لیر کہ بی شتیاق اسکی نذر کا کہ لیر جن کی رکھو شانی وہ کہ جو کہ ہوا تو خضر تو شادان و دیکھار دون وہ جاتا ہا سائندگی ہر خیانت لگا کرنی وہ اسکا ہو او جن ان پر نہایت غم طلو علی میں بی لگا اور حوالی تما او سکی خزانہ نما کیا ماجرا عشق کا سببان ولی با زانی نہ وہ دلربا برائی مراد دل بیقرار مجی یہاں سی لیکر گریزند وہ اسپر صبا گام بر پیو کما ہو او میں اندو و گیسو شتر	وہی خضر کتا ہی جسے لکان یہ سکر ز روی شاطوط گلی کہنی مردم ساسان ہا ہو او قصہ کوتاہہ بیدار یہ غلطو میں بولاشہ دولکام گلی کہنی بایک کہ زہار مین وہ بولا کہ دارا کا ہونیں او سی اپنی خست پر پھر دی ہو او شاہ بایک بت شاہ کام جوان طفل پاکیزہ بیکر ہوا شہ ملک سی ایک تار دون اقامت گریں شہر کابل میں یہاں بیج دی تو جانی ملی جو بایک فی نہ نامہ سکا پنا تو رکنا او جی شمل از جند رکما او سکومتا شمل شکار ایک از جوان فی ہا غرض بحث باہم ہونی شتر کیا میرا خورسپان او پرستار رکنا تما کال دون منظر او سکوا کیا مین اردو بصفتی نہ رشک جو دی سخنمای مکر و فریب ہند وہ گلزار اس طرحی چند یہ لکھن زرو سیم ہوں گہر وہاں سی ڈونور زیارتی کسی پہلوانان مکی جوان	کہ روز پر خواب آیا نظر کہ سیری بزرگوں کا این بی سپہمدار بایک فی پیر کیا کہ سگین میں جوان ہی کما شبان کی جو پیرا ساسانی خطر شی ساسان فی باغ کونی کر دین میں ہی تاتاب جوامہ و نزار او شکار کیا ہو فی حاملہ دختر سیر قصائی ساسان کی پکما سپہمدار بایک فی باصط دیور و قوی نام ہی ارشیر سپہمدار بایک کو اسنی لکما خداوند غفار ہی در میان لکما یوں لکئی نادر جہاں کیا جیٹان رشیر جوان شہ اردو واک پیر سیر جہا یہ بولا کہ میں یہاں شکار تو حامی ہو اپنی فرزند کا بصدا بخ وادہ و غمناک مکمل گلشن گلزار نام کئی وقت شب میں جہا بہت لخترا او جی ان لکما ہو او سی خواب نا کما گلی کہنی لکمن کہ ہی نا جہ ہو او دیکھ کر شاد و فدا سحر اردوان فی سنی خیر
--	--	--

شستا بنده و پهلوانان نمایان هوی جیب کبود و یستند کوی طبل و دایمی که می ریزی نخی بهمان و سوار فردا می نایا چادرش شجیر هوا اردوان شستند و کین شمنه عالم هوا کوفه سپهر ابرس تبار کلاهان سپهر اصرطخ کونگهان جوانمرد نامی ارشد تولای طغیان بجای کران نامک اولاد جوان خدا می دیا اسکندر تخت سلطان اقامت گزین تاجوان منادی هوا قصه پیچا و جوانمرد کوی گرسه گیا و ده بولی دل جانی طایفه جبر چای عام هوا باد	گر زنده و سنجی نخی کشته یه بولی نوقت ز بهمان گسی سوی صطخ بارس رولان اسن کمانی هوی شتر بازده و غیرات کمان یه اختر شستوی و چمان بجی باتمی سکی خنجر کیا سوی صطخ ارسا و هوی خود هیچ بشا کین نزار و دیو نرسین بر بست سکی عظمت و نام غیران ایا می سی سنا انصیب سکی ایراکانی بتا بهتا هر اک کونام بتا یا هر اک فی شان جوان بست غزو اکرام و سکا کرین سکی فرمانبری بی جانفانی حاضر سیام	یه چابین تهمان ایدار سوی شهر صطخ ایدار چشمه جیب دایمی سوار هوی تهمی جودانه و پهلوان گسی جدم به هوی روان که من کسطح طالع ارشد کری منقطع به سکی که بولی نایا قوی ارشد هوا و ارداک مرفخ نهاد کری مکلیان این بر هوا خواست صبح بر خبر ایدکی سنجاک و کوشاک کرین ایدکی تو قیو خلقیم دیان جبهه تهمی صغیر خبر یه کس جاک حکم جیب برزگان اصطخ کوک طلب غرض رو نیو جانی کما توی ارش ملک تاج بر	فردا و بهرین شهر جانی دیان اکو جلد سنج و ستم گسی تب یه او کونام و آشکار طاعت تهمی او کونام و سکی کیا جاک احوال کسیران و ده بولی کرشایا میرود هوا اسکندر عکین ست نامجو شتاب و سکوی اسی کرکی و دیو بهمانگه و دارا انصیب سکی سکی تخت و شمشیر منادی سکی شمشیر و شمشیر که او تار کمان سکی و عالی طاعت گزین خلق به کف هوی سکی تمام و سکی فرمان و ده اکا حضور و سکی کما یون کطاعت و سکی که چاکرین جم و سکی بست ایدکی شادان
--	---	--	--

جلوس اردشیر بابکان بن ساسان بر تخت سلطنت صطخ پارس

هوی جیب ضامن بن رکاسه به دیو هر نگار سوی ملک سنجی سیاه نظامی کئی بهر دانه جنگ او هر کس ایا می فوج گران او بهر سکی تاک یک گرد صفت راجو جیب سنج	که هوا بنده اردشیر جوان که سرت حاضری سبب و مان کچی اردوان کویا تصرف به طلب مدینه اراده ی فاسد سکی سپیکل ایا سوی اردشیر که کوی هوا شاه سکی	مسیا کیا ایک رین سر هوا خطبه سکه شروان شده اردوان کو پیچ پدرانی سنجی یا او کونام یه سکود و بهرین سکی سیاه اوسی هوا نام گیشا دلاد و بتاک و سکی	که او سپهر هوا جلد و گرد یه سهر اردوان شسته و بعد نوقوان ایا می جانی که بهمن شده اردوان کاب اردوان سنجی هوا شاه او هر دل سکی و پهلوان هوی شامل شادان
---	---	---	--

یہ سمن کو جس وقت پہنچی خبر مشتابان ہو اہل بی کا کار سوی کر کمین جیکہ فرج نہا پہر او کی سپید سران جاہ جہانی ارعازم ہو العبد ا جوانان جنگی مردان مرد ہو ایا رنجت شدہ جہت سپارو او کی کیزان مئی ولیکہ چکر کش کا سکا ہوی دو گر تار اور دو جوا	تو ٹھگین جوا بہمن نام ور سوی لشکر شاہ عالی قار ہوی ہشت فرج بہمن ہاک ہوی چاکر شاہ گیتی پناہ سوی شہری سپاہ گران رہتی اچھل سوز گر مر نہو غرض جنگجو یان فیروز نند خزابت تباہ و پریشان ہو ہو کشتہ تیغ زہر آبدار گریزان ہوی ہوی ہندی پنا	کہا اردوان کی یہ اول سب ساکر دلاور فرمان شاہ خدا کی گیت گاہ اگر لگا انہیں شہن شہر جوں احسان شہار دوان جمع کر کی پناہ لگی حلقی پیر باد صحران ہوی چند برسوی اردوان شہار دوان زندہ آیا کیر پیر چار او کی کہ تھی ناجو منظر ہو شہر زو الکدر	کیا بہر امدادش کطلب مقابل ہوا او کی لیکر سپاہ کہ بہمن کو میدیم فرجی کیا نر سویم و گنج جوا ہر دیا ہوا لشکر شاہ سی کینہ خواہ بسوی رخ لشکر اردوان کیتی قتل گردان جنگ لور نہ لشکر ہا اور نہ تاج و سیر سپہدار جنگ اور دیکھ جو مسخر کیا ملک ایمان تمام
--	---	---	---

بیان نام ساسانیان و بالاجمال ذکر سلطنت انہا

جہان بہمن نصیب شہر اشر بر ماسی و دسال فرمان وا پیر شہار و سلطان شاہور کا پیر شہار و ہرام کا بعد از ان از ان بعد ہرام فرج جوں ہوا بعد از ان کسی سکا پیر پہر او سکا پیر اور مرد ویر از ان بعد شاہ پور اور دوجا پہر کہ بہانی سلطان پور کا پیر شہار و شاہ پور کا بعد از ان ہوا پور شاہ پور پیر بادشاہ پہر او سکا پیر زگر و جوں ہوا بادشاہ پیر جو بہر لوم کو پہر او سکا پیر زگر و جوں دوسال اتنی کی سلطنت بعد	چل مال تمام و وزیر سپاہ و عیت کر جی رکھا کہ کیا سال منشاہ حاکم رہا ہوا مالک تخت با دوشان کہ تہا جی دہ بن ہرامین خداوند او رنگ بار و فر ہوا مالک ملک تاج ویر جہان جکی اہم شہنشاہ کام شہار و شہر نیکو کار ترسا کہ شاہ پور تہا نام مرد و جوں جہان نابہر لوم باغ و جوں ہو پسندار بعد فرشتا خداوند کنت خداوند زو اشارہ بہرین ملک ہاکمرا برادر ہوا شاہ کا حکمران	ہوا ملک ایمان کا بہر جوا شہار و پیر زو جوں بعد از ان پہر او سکا پیر تہا جو بہر لوم ملی نام او سکا ہی بہر تہا باقابل دولت ہوا امانا نصیب اسکی نیال فریدی یہ زسال حکم کا بعد از ان سخت بیجا جاد و جلا ہوا زیت اوای تخت شہر ہوا مالک زمر ملک مال جہان جہان ارض تخت سر خلافت کیا و جلا رہا تخت سہ سال نام زو ہوا بعد از ان شاہین پیر سپہدار سلطان فرج زو نام	سپہدار شاہ پور او سکا پیر ہوا و فرج افراتخت کیا رہا حکمران تہا سال دو ماہ رہا تہا زو سال فرمان وا ولی سلطنت او سی کی جوا بہر زو اقبال دولت شہر جہاندار شاہ پور خورشید رہا زیل جنگ و غدا رکھا پیر دوسال تلج ہی نصیب اسکی شاہی جی خیال رہا چار دکان تاج تخت میر باد او سکوت و دوا رکھا کام عدل کر مری ہوا دیر و جوں بہر فر نام ور جوانم و فخر و خود واکرام
--	--	--	--

بیا زده ساله مکران چو سهند آرای شمشیر بعد شش و پنج ساله جلالت هر املک ایران کا بدشاه هو ا جلوه فرمای خوشش ولی شاه شیره کوه غمت گرچه مکتوب نظم سوز سپشخت آرزو ما چار ما هو سهند آرای فرمای ییره یزید فرقه کار فرزند کیا من فی خشم حق اب بین	هو بادشاه پهلوان جوان چهل سال کی اوستی فرمانده ره سهند ارجح شمشیر ولیکن با حکمران چند ماه سی و شش سال اوستی سوز میر با تاج و تخت و کلاه ر با حکمران تاج شاه در روی که تخت تاج و کلاه نصیب کی کجای شاه جهان اسطغان کوشش کرس لکامه کلام سلسله	نصیب کی تکی سلسله چار از ان بعد کسری رخ دادگر از ان بعد اوشی و ان کسیر په او سکا پشیر و اولکام هو ا بعد از ان جلوه کرتی هو ا بادشاه کوشش و کلاه هو ا بعد سلطان ایران از ان بعد فرزند نو شیران هو ا ملک سلکات بعد از ان غرض یزدگر خوش خصال چو شیر خانی من تله تها	قباد جوان پرخانه و جلالت سخت میباید بجای پادشاه سهند ارجح و اولکام جهان را پدید و خضر و بنام سهند ارجح و اولکام ر با تخت پر خیمه و سیس دوشش نهی بیست و شش شیران و خیمه جوان شاه نامور یزدگر جوان ر با دهر کمران سال سوده بی کم و کاست لکام
---	--	---	---

خاتمه کتاب

بر آنده اسمان و زمین هو ا گشش آرزو تازه هو ا بند محنت می آرد دل هو ا بهجت شادانی یه نام جهان بین شاد و گاه شاه نامور بادشاه زمین جهان بین بی بی بیگ بی جا	سایه بزرگ سپهر بلند بگو بی هو ا شاه نام جهان که یه نام و بیگ هو ا نام جهان را عدل و عدل	هو ا گوهر کمرانی نصیب نمین کی کو شتاب و قوا خزید و ر و قدره ان سخن الو انصر که خرد یزدان
--	--	---

شکوهی که سازگار اوستی فصل عیسای گار نامر معانی و ترجمه منظم شمشیر خاتمه
که بحیث احتمال درستان شجاعت سلاطین نامر کی واجب یاد بین سادای عوالتان دلیری پناه
در سبب هو ا قصص نامر عادت جهان گذران کی پادشاهان و اولادشان بی حجت
او در حفظ پیران انش آگاه بی روز عادت قرین تاریخ بچین
رجب الحرب شده با جری جهان پناه شهنشاه
و بعضی طبعه صفا کا بونون
و بعضی طبعه صفا کا بونون
و بعضی طبعه صفا کا بونون

